

Giới thiệu Nghiêng Người Gặp Định Mệnh

Thể loại: Hiện đại

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Độ dài: 104 chương

Đình Lạc Lạc đối phòng với người bạn tốt của mình, không ngờ đối phải phòng "có quý"

Bên trong tủ âm tường có một "oan hồn", khi thì khóc lúc thì huyền ảo. Vì vậy cô quyết định đục xuyên qua bức tường ngăn, ai ngờ lại thấy người đàn ông đứng trước mặt.

Tà Sâm vốn là người phong lưu, lại kim ốc tàng kiều. Không dễ dàng đuối được tình cũ đi, lại nghe thấy tiếng người đục tủ âm tường của anh, sau đó là thấy một cô gái tay cầm búa. Nếu như cô đã xuyên qua tường, vậy thì ở chung đi.

Ở chung? Đình Lạc Lạc lắc đầu thành trống lắc. Người đàn ông kia hỏi cô: "Cô có muốn viết tiểu thuyết kiếm tiền nuôi gia đình hay không?"

Viết tiểu thuyết, Đình Lạc Lạc suy nghĩ: "Được rồi, vậy thì "ở chung" đi. Chi là ở chung mà thôi...!"

Hoa hoa công tử Tà Sâm vừa nghe, thấy cô gái xấu hổ đỏ mặt, lập tức cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đình Lạc Đà, tớ đối với cậu

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Khi Đình Lạc Lạc nói muốn đổi nhà, Nguyên Vi vọt lên nói: "Tớ và cậu đối đi." Đình Lạc Lạc sinh nghi. Gần đây quan hệ giữa cô và Nguyên Vi không tốt, nếu không có Giang Tiêu, cô cũng không cùng ăn cơm với tiểu nhân này?

Tay Nguyên Vi còn chưa hạ xuống: "Đình Lạc Đà, tớ và cậu đối phòng đi." Đình Lạc Lạc bất mãn lắm lắm: "Không cho phép gọi tớ là Lạc Đà nữa."

Giang Tiêu nói với Đình Lạc Lạc: "Lạc Lạc, nhà Nguyên Vi cũng tốt. Đường đi lại cũng tốt, các thiết bị lắp đặt cũng được." Nói xong, lại nói với Nguyên Vi: "Nhà Lạc Lạc cũng được, yên tĩnh lại sạch sẽ."

Đình Lạc Lạc nghe Giang Tiêu nói xong, oán giận mở miệng: "Cách vách có hàng xóm mới, suốt ngày cầm với cả cổ, làm gì còn yên tĩnh nữa chứ?"

Nguyên Vi lại nhắc tay: "Vì vậy cậu mới muốn đổi phòng sao? Vậy tớ với cậu đối đi, cậu không hiểu âm nhạc mới cầm thấy âm ỉ, tớ thì biết, tớ không sợ." Đình Lạc Lạc liếc Nguyên Vi một cái: Cậu biết âm nhạc? Mỗi bài quốc ca còn không thuộc, cũng kêu biết âm nhạc?

Giang Tiêu lại hoà giải: "Lạc Lạc, đối với cậu ấy đi. Thay đổi hoàn cảnh, cuộc sống sẽ có thêm nhiều niềm vui hơn, cậu cũng có thêm nhiều cảm hứng hơn." Đình Lạc Lạc dao động rồi. Cảm hứng của cô đã khô kiệt rồi. Làm một tiểu thuyết gia, mà tòa soạn muốn sa thải cô, độc giả cũng càng ngày càng ăn nói thiếu lễ độ, nói tiểu thuyết của cô chỉ cần đọc chương 7 là có thể đoán được chương 70 rồi. Đình Lạc Lạc cảm thấy tủi thân, những độc giả này từng nói với cô dù sông cạn đá mòn cũng không thay tâm đổi dạ, quay lưng liền giương thương múa kiếm với cô. Đình Lạc Lạc cũng không phục, muốn tuyên bố, nếu có ai đọc chương 7 mà có thể đoán được chương 70 thật thì, Đình Lạc Lạc tối đây sẽ rời khỏi giới tiểu thuyết. Không ngờ, bạn tốt Giang Tiêu lại thật sự làm được. Vì thế, Đình Lạc Lạc đành phải chôn vùi lời nói kia vào trong bụng. Đình Lạc Lạc thở dài: Cuộc đời của tiểu thuyết gia thật quá ngắn.

Nguyên Vi lại châm ngòi thổi gió: "Đúng đó, đúng đó, Lạc Đà, bây giờ Trường Giang sóng sau đê sóng trước, nếu cậu không còn cảm hứng, thì thật sự phải chào tạm biệt." Hai tay Đình Lạc Lạc vỗ bàn, đứng lên: "Tên tớ không phải Lạc Đà!"

Đình Lạc Lạc và Nguyên Vi bất hòa là chuyện gần hai năm trước.

Nguyên Vi cũng là một tiểu thuyết gia, người xưa có câu, cùng ngành là oan gia. Ngày xưa, Đình Lạc Lạc và Nguyên Vi cùng dựng cờ hiệu "thiên đường tiểu thuyết thiếu nữ" trên diễn đàn. Ngày hôm nay, tiểu thuyết tình ái của Nguyên Vi dễ bán, mà Đình Lạc Lạc cô lại phải chào tạm biệt. Đình Lạc Lạc mua một quyền tiểu thuyết của Nguyên Vi, giữa những hàng chữ xích lửa, tình cảm mãnh liệt, phóng túng kia, mỗi câu chữ đều khiến cô mặt đỏ tai hồng. Cô thêm hai chữ vào trên Nguyên dưới Vi: Hạng ba. Đình Lạc Lạc nói không nên lời, trừ "hạng ba" ra, cô cũng chỉ có thể nói "hạ lưu".

Giang Tiêu gặp tình huống này, lại nháy ra: "Tớ nói này Nguyên Vi, cậu gọi là Lạc Lạc thì cậu cũng đâu mất miếng thịt nào." Nguyên Vi không phục: "Lạc Đà thì làm sao? Tớ gọi cậu là Lạc Đà cậu sẽ rơi mất miếng thịt nào sao? Lạc Đà chịu được đói, chịu được khát, rất lợi hại."

Đình Lạc Lạc quay mặt rời khỏi nhà ăn, nghĩ thầm rằng nếu tớ mà chịu được đói, chịu được khát thì cũng không cần ăn không cần uống. Nguyên Vi thấy thế, nói: “Sao lại nóng nảy như vậy?” Nói xong, cũng quay mặt đi. Còn lại một mình Giang Tiêu, bỏ tiền, tính tiền.

Thường ngày vào lúc này Giang Tiêu sẽ đột nhiên yêu Viên Kiệt hơn. Khi Giang Tiêu mới vừa tròn hai mươi tuổi, Viên Kiệt đã cưới cô về. Sau khi Giang Tiêu tốt nghiệp, đổi tới 13 nơi công tác, mới phát hiện bản thân chỉ thích hợp làm bà chủ gia đình, vì thế sau đó, cô giống như sâu mọt đục khoét Viên Kiệt. Viên Kiệt là nhà thiết kế, Giang Tiêu nói: “Sao mỗi ngày chỉ cần đùa nghịch với mấy hòn đá, cây cỏ mà cũng có thể kiếm được tiền nhỉ?” Không phục không phục, chỉ là quả thật tiền trong bóp của Giang Tiêu kiếm được đều từ mấy hòn đá cây cỏ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trong nhà kia có quỷ

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Sau khi Đình Lạc Lạc về đến nhà, ngăn người nhìn máy tính. Hôm nay là ngày phải giao bản thảo, trên máy tính lại chưa có gì, mà tòa soạn báo thúc giục cũng không thúc giục, chắc là muốn tìm người khác, thay cô viết tiếp những chương sau. Đình Lạc Lạc thở dài: Cũng được, cũng được, dù cho tôi đã dốc hết tâm huyết, vậy mà trong mắt độc giả cũng chỉ là qua loa cho xong.

Cách vách lại leng keng cạch cạch. Đình Lạc Lạc ở nơi hẻo lánh, chính là vì một chữ “Tĩnh”. Không ngờ, lại có một người hàng xóm âm ỉ như vậy. Nơi này có hai căn hộ một khu, trừ cô ra còn có sinh vật sống thứ hai nữa chứ. Đình Lạc Lạc đơn thương độc mã, ngay cả sức lực đi gõ cửa kháng nghị cũng không còn. Người “thợ rèn” kia nghe cũng không nghe, vẫn cứ đánh. Đình Lạc Lạc ủ rũ đi tới.

Điện thoại Đình Lạc Lạc vang lên. Cô nhào lên, tưởng rằng tòa soạn báo thúc giục bản thảo. Đáng tiếc, bên kia nói: “Lạc Đà, à, không, Lạc Lạc, tớ là Nguyên Vi.”

Trong lòng Lạc Lạc râm râm trầm xuống, hỏi: “À..., chuyện gì?”

Bên Nguyên Vi truyền đến tiếng gõ bàn phím, Lạc Lạc cảm khái: Thật sự là người thì bận đến chết, người thì rảnh rồi đến chết.

Nguyên Vi nói: “Đổi phòng đi. Cậu đến chỗ tớ thăm quan xem, nếu cậu cảm thấy thích hợp, thì chúng ta đổi.”

Tên “thợ rèn” kia suốt ngày đánh, như là muốn lật tung nóc nhà lên vậy. trong lòng Đình Lạc Lạc không nở: “Cậu có muốn tới chỗ tớ xem trước hay không? Thật sự âm ỉ chết người.”

Nguyên Vi tùy tiện: “Không cần, tớ không sợ âm ỉ. Hơn nữa, Nhà Xuất Bản thúc giục bản thảo cũng đã đến cửa nhà tớ thúc giục, tớ đâu dám ra ngoài?”

Trong lòng Đình Lạc Lạc chưa xót: Bạn chết cậu đi.

Nguyên Vi ở trung tâm thành phố, cao ốc tên là “Thiên Viên”. Nguyên Vi ở tầng hai, cửa sổ cách âm hiệu quả lại tốt, cho nên Đình Lạc Lạc cũng không cảm thấy râm rĩ. Khi Nguyên Vi mới vừa chuyển tới chỗ này, phí một khoản lớn để trang hoàng một lần, khi đó, Đình Lạc Lạc cảm thấy, quá xa hoa, quá thực như kẻ có tiền Kim Ôc Tăng Kiều vậy. Mà lúc này cũng chưa được bao lâu, Nguyên Vi lại muốn tặng chỗ đó cho cô. Mặc dù Đình Lạc Lạc không thích xa hoa, nhưng càng không thích tên thợ rèn kia.

Đình Lạc Lạc hỏi: “Cậu thật sự muốn đổi với tớ? Nhưng cậu sẽ chịu thiệt....”

Nguyên Vi gạt đầu như giả vờ, nói: “Đổi, đổi thật.”

Nói đổi liền đổi. Hai ngày sau, Nguyên Vi lái xe chuyển đồ đạc của mình đến chỗ Đình Lạc Lạc, lại lái xe chuyển đồ của Đình Lạc Lạc đến chỗ mình, hai lượt qua lại, liền đại công cáo thành.

Nguyên Vi ở trong nhà mới của mình sôi nổi: “Tiếng đàn thật hay, muốn khiêu vũ cũng không cần mở nhạc nữa.” Đình Lạc Lạc đau đầu, giao chìa khóa cho Nguyên Vi liền muốn rời đi.

Nhưng, sau khi Nguyên Vi đưa chìa khóa nhà mình cho Đình Lạc Lạc, thần bí hỏi: “Lạc Đà, cậu có tin trên đời có quỷ hay không?”

Đình Lạc Lạc lơ đãng: “Không tin.”

Nguyên Vi thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Thật tốt quá. Cậu biết không? Tớ lại tin, mà còn, tớ cảm thấy trong nhà tớ sẽ có.”

Đình Lạc Lạc mở to hai mắt nhìn: “Cho nên cậu mới muốn đổi với tớ.”

Nguyên Vi lại sôi nổi: “Dù sao cậu cũng không tin, không tin thì sẽ không sợ.”

Khi Đinh Lạc Lạc mở cửa nhà mới của mình ra, l.m.t.l.q.d, hai tay run rẩy. Cô mở cửa sổ ra, để cho ánh mặt trời và gió êm dịu thổi vào. Nhìn bốn phía chung quanh, cũng không biết là quý sẽ ở đâu trong cái nơi trang hoàng xa hoa như thế này. Đinh Lạc Lạc nghĩ: Nhất định là Nguyên Vi viết quá nhiều máy tính tiết giết người báo thù, trong lòng có quý.

Giang Tiêu gọi điện thoại cho Đinh Lạc Lạc: “Đến nhà mới, có linh cảm mới hay không?”

Lúc này Đinh Lạc Lạc mới nghĩ đến, chính mình vẫn là Tiểu thuyết gia. Mấy ngày không động não, sao viết. Đinh Lạc Lạc uể oải: “Không có. Có lẽ tớ phải tìm công việc mới.”

Giang Tiêu thở dài: “Ai, Lạc Lạc, cậu cũng thật sự tội nghiệp. Ba mẹ cũng không có, đàn ông cũng không có, nếu viết tiểu thuyết cũng không được, thì bát com cũng không còn.”

Đinh Lạc Lạc càng uể oải, ngắt điện thoại của Giang Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nữ quỷ đang khóc

Kỳ thật, Đinh Lạc Lạc còn một người bà nội 90 tuổi bị Giang Tiêu và Nguyên Vi gọi là "Lão yêu tinh".

Khi Đinh Lạc Lạc mười tuổi, ba mẹ Đinh Lạc Lạc ra ngoài tổ chức kỷ niệm 12 năm kết hôn của họ, ba Đinh uống rượu, lại vẫn cố ý lái xe, vì thế hai người họ cứ như vậy lên trời làm chim liền cánh.

Bà nội Đinh khóc hai ngày, rồi nói với Đinh Lạc Lạc: "Bọn nó ra đi thoải mái, chúng ta cũng phải sống thật thoải mái. "

Khi Đinh Lạc Lạc mười hai tuổi đã vào cùng trường ngồi cùng lớp với Giang Tiêu, một năm sau, Nguyên Vi chuyển đến, ba người thành bạn bè. Giang Tiêu và Nguyên Vi nhất trí cho rằng bà nội Đinh càng sống càng khỏe mạnh, càng sống càng yêu cách ăn mặc, vì thế đã gọi bà là "lão yêu tinh". Bà nội Đinh nghe vậy, lại còn dương dương đắc ý.

Trời tối Đinh Lạc Lạc lên giường ngủ. Giường của Nguyên Vi thật mềm, Đinh Lạc Lạc cảm thấy giống như mình đang nằm trên một đám mây vậy. Đáng tiếc, một trận gió thổi tới, đám mây tan ra, Đinh Lạc Lạc rớt xuống. Đinh Lạc Lạc xuống giường, đóng cửa sổ, lại nằm ngủ tiếp.

Hiệu quả cách âm của cửa sổ này thật tốt, trong phòng im ắng, Đinh Lạc Lạc còn có thể nghe thấy tiếng bụi rơi xuống đất. Mà đúng lúc này, tiếng khóc của một người phụ nữ lại truyền tới. Đinh Lạc Lạc giật mình một cái ngồi dậy, trong lòng bàn tay thấm mồ hôi. Khẽ định có người phụ nữ đang khóc, "anh anh", kéo dài. Đinh Lạc Lạc lui đến góc giường, nghĩ thầm rằng: Mình đường đường là Lạc Đà đối không chết, khát không chết, bây giờ lại bị Nguyên Vi tính kế mà chết.

Tiếng khóc của người phụ nữ kia càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, Đinh Lạc Lạc dựng thẳng lỗ tai cũng không nghe thấy. Một đêm này Đinh Lạc Lạc co rút thành một cục, khi trời tờ mờ sáng, mới thở phào một hơi, ngủ tiếp đi.

Rốt cuộc tòa soạn hạng ba kia cũng gọi điện thoại tới. Chủ biên Điều nói: "Tôi nói này, Đinh Lạc Lạc, cô rất bình thân nha, có phải không cần bát com này nữa rồi phải không?"

Đinh Lạc Lạc bị cuộc điện thoại này đánh thức, mơ hồ hỏi: "Ông là ai? Tôi cần bát com nào?"

Đối phương quát to: "Tôi là chủ biên Điều."

Tiếng quát này, l.m. t.l.q.d, kéo Đinh Lạc Lạc từ trên giường xuống đất. Chủ biên Điều là người đàn ông trung niên điển hình, bụng to, ít tóc, đeo mắt kiếng gọng vàng, suốt ngày mày cứ nhăn chặt, làm như một ngày kiếm được tỷ bạc vậy. Đinh Lạc Lạc lầm bầm: "Chủ biên, chủ biên, ngài cho tôi thêm một lần cơ hội nữa đi."

Giọng điệu đối phương chậm lại: "Chuyện này, tôi nói này, Lạc Lạc, cô có thể bắt kịp thời đại một chút, viết ít tiểu thuyết người lớn được hay không? Mấy loại tiểu thuyết tình yêu thiếu nữ cô viết, hiện nay không lưu hành."

Đinh Lạc Lạc lại lầm bầm: "Được rồi, chủ biên, tôi sẽ thử xem."

Chủ biên Điều lại quát to một câu: "Nắm chặt thời gian, người ta bây giờ cũng đã ra ngoài đường hết cả rồi, cô lại vẫn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao thế hả? "

Đinh Lạc Lạc vẫn không mở máy tính ra. Cô đi thẳng đến nhà mình, nhà mới của Nguyên Vi.

Nguyên Vi đang ăn bánh mì, tay đánh bàn phím, Đình Lạc Lạc nhìn vụn bánh mì rơi vào khe bàn phím của Nguyên Vi. Đình Lạc Lạc đi thẳng vào vấn đề: "Vi sao trong phòng cậu lại có tiếng phụ nữ khóc?"

Nguyên Vi cắn răng một cái, nửa cái bánh rơi trên bàn phím: "Cậu cũng nghe thấy sao?" Nguyên Vi lại tiếp tục nói: "Có lúc là khóc, có lúc là kêu, có lúc lại như cãi nhau."

Đình Lạc Lạc thả bước đi tới đi lui: "Sao cậu lại thuê căn nhà như thế chứ?"

Nguyên Vi nhặt bánh mì trên bàn phím lên, tiếp tục ăn: "Làm sao tớ biết được chứ? Khi tớ thuê nó, không nghe thấy bất cứ tin ma quỷ gì cả mà."

Đình Lạc Lạc suy nghĩ: Cũng đúng. Giá một phòng ở "Thiên Viên" đều cao đến tận trời, có thông tin nói nó tốt, có thông tin nói nó không tốt, nhưng chưa bao giờ nghe nói có ma quỷ.

Đình Lạc Lạc lại hỏi: "Quý kia đã có bao lâu rồi?"

Nguyên Vi vừa đánh bàn phím vừa nói như việc không liên quan đến mình: "Không lâu, cũng ** ngày rồi."

Sau khi Đình Lạc Lạc giả làm động tác đánh Nguyên Vi xong, thì rời đi. Nguyên Vi đứng cũng không đứng, chỉ nói một câu: "Đi thông thả."

Đình Lạc Lạc nhìn hàng xóm một cái, tên "thợ rèn" kia chưa hoạt động, không gian thật yên tĩnh. Đình Lạc Lạc ảo não: Bản thân chuyển đến nhà ma, tên "thợ rèn" này cũng muốn lười biếng sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghề Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lần đầu gặp mặt

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Người phụ nữ cời quần áo, người đàn ông cũng cời quần áo. Đình Lạc Lạc viết được một đoạn lại ngẩn người. Chủ biên Diêu muốn tiểu thuyết người lớn, vì thế Đình Lạc Lạc đề cho nam nữ cùng cời quần áo.

Trương Gia Minh gọi điện thoại tới cho Đình Lạc Lạc: "Lạc Lạc, anh muốn mời em ăn cơm."

Đình Lạc Lạc từ chối: "Tôi không đói."

Trương Gia Minh còn nói: "Vậy anh mời em xem phim."

Đình Lạc Lạc nói: "Tôi không muốn ra ngoài."

Trương Gia Minh không nản lòng: "Anh đến nhà em nhìn em chút có được hay không?"

Đình Lạc Lạc quyết tâm: "Không được, tôi muốn đi ngủ."

Trương Gia Minh là cháu nội của bạn tốt của bà nội Đình Lạc Lạc. Từ nhỏ anh ta đã đối xử với Đình Lạc Lạc như công chúa, đáng tiếc, trong mắt Đình Lạc Lạc, Trương Gia Minh cũng chỉ là một người bình thường. Đuôi mắt phải của Trương Gia Minh có một nốt ruồi, Đình Lạc Lạc cảm thấy nó giống như con ruồi, khi còn bé, còn dùng gậy đập ruồi đập anh ta. Trương Gia Minh hơn Đình Lạc Lạc bốn tuổi, vừa tròn 28 tuổi, làm một giáo viên dạy hóa học tại một trường trung học, mắt thấy học trò của mình đều đã có đôi có cặp, anh ta không thể chịu nổi, mấy ngày gần đây liên tiếp hẹn Đình Lạc Lạc làm cái này làm cái kia, nhưng mỗi lần câu trả lời của Đình Lạc Lạc đều bao hàm chữ: Không.

Trong lòng Đình Lạc Lạc không yên nằm xuống ngủ. Đèn cô cũng không dám tắt, nhưng nữ quý này lại vẫn đến. Tiếng khóc của nữ quý kia kéo thật dài, giống như theo bốn phương tám hướng kéo tới vậy, Đình Lạc Lạc cảm thấy tóc gáy đều dựng thẳng đứng lên. Qua một lúc lâu sau, nữ quý kia lại nói: "Anh có tin không, em chết một lần nữa cho anh xem."

Đình Lạc Lạc hít một ngụm khí lạnh, nghĩ thầm rằng: Là quý, quả thật là quý, không thì làm sao có thể nói "Chết một lần nữa"? Đình Lạc Lạc cảm thấy tui thân cực kỳ, an phận thủ thường sống hơn hai mươi năm, vì sao hôm nay lại bất hạnh đi thăm một nữ quý chết lần thứ hai chứ?

Tui thân quá, Đình Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy tiếng của nữ quý kia truyền ra từ tủ âm tường. Cô chân không xuống đất, đi tới tủ âm tường. Tiếng khóc của nữ quý kia càng ngày càng gần, chân Đình Lạc Lạc dính trên mặt đất. Cô sợ hãi tiến thêm một bước, trong tủ âm tường kia sẽ vuren móng tay trắng ra, bắt cô đi, rồi phun ra một đồng xương trắng.

Nghĩ đến điều này, Đình Lạc Lạc nhảy lên ba bước trở về trên giường. Nữ quý kia dần dần yên tĩnh lại, Đình Lạc Lạc lại có một đêm trần trọc.

Sáng sớm, hai vành mắt của Đinh Lạc Lạc thâm đen đi ra ngoài. Cô nói với chủ quán: "Tôi muốn mua một thanh sắt, một cái kim".

Đinh Lạc Lạc đến gần tủ âm tường, nhanh chóng lấy thanh sắt đâm xuyên qua cửa tủ, lại nhanh chóng dùng cái kim kẹp chặt. Lại nhảy xa ba bước, Đinh Lạc Lạc tự nhận trên giường là nơi an toàn nhất, dùng lực, lôi kéo thanh sắt mở cửa tủ ra. Đinh Lạc Lạc mở to hai mắt nhìn, trong tủ âm tường vắng vẻ trống không, không nhuộm bụi trần.

Đinh Lạc Lạc lại đến cửa hàng ngày đó bán cho Đánh Lạc Lạc hai món đồ một lần nữa. Cô mua một cái búa.

Đinh Lạc Lạc ôm búa thì thâm bên tủ âm tường: "Hôm nay tôi cho cô ra ngoài, cô có oán thì đi báo oán, có thù thì đi báo thù, báo xong rồi, thì mau chóng đi đầu thai." Nói xong, Đinh Lạc Lạc đập một búa xuống.

Mồ hôi của Đinh Lạc Lạc rơi như mưa, lmtlqd, đầu tiên sẽ đục tấm gỗ của tủ âm tường trước, sau đó sẽ đục một lớp tường gạch. Không ngờ, tấm gỗ của tủ âm tường kia lại nứt ra, mà tường gạch, lại không thấy. Đinh Lạc Lạc nhìn qua khe hở của tấm gỗ, bên phải, bên trái, đều là tường, chỉ có sau tấm gỗ bị cô đục thủng là không có tường. Đinh Lạc Lạc nghĩ: Nữ quỷ nhỏ gầy này, lại ở một nơi dài và nhỏ như vậy sao?

Tấm ván gỗ kia không hề kiên cố, Đinh Lạc Lạc còn không tốn một giọt mồ hôi đã có thể bỏ nát nó ra. Đinh Lạc Lạc lui về phía sau, nhìn tấm gỗ sau tủ âm tường này: Nửa bên trái có tường, nửa bên phải cũng có tường, chỉ có mỗi chỗ này, bởi vì không có tường mà bị đập lõm xuống. Đinh Lạc Lạc lại đi vào tủ âm tường, duỗi tay chạm vào chỗ lõm xuống kia. Bên trong chỉ có duy nhất tấm ván gỗ này, Đinh Lạc Lạc gõ thùng thùng hai tiếng, có vẻ như bên trong trống rỗng.

Có bảo tàng. Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Đinh Lạc Lạc. Cô nghĩ thầm: Nói vậy đó là một mật thất, mà trong mật thất chắc là có bảo tàng. Đinh Lạc Lạc lại dùng búa. Chỉ một lúc sau, đột nhiên trước mắt có ánh sáng. Đinh Lạc Lạc bị hoảng hốt nhắm chặt mắt, lại vẫn nghĩ thầm rằng: Vàng, bảo thạch. Đáng tiếc, lúc Đinh Lạc Lạc mở mắt ra, lại phát hiện ánh sáng kia là ánh nắng. Mà dưới ánh nắng, còn có một người đàn ông đang đứng.

Người đàn ông kia đứng ngược sáng, chỉ nhìn thấy bóng dáng. Đinh Lạc Lạc chỉ thấy hai tay anh ta đặt trước ngực, hai chân vừa thẳng lại vừa dài. Đinh Lạc Lạc nhìn kỹ, phòng của người đàn ông kia, giống phòng của cô như đúc. Đầu cô kêu ông ông. Mật thất? Bảo tàng? Chẳng qua là cô dùng búa, đục thủng tường nhà hàng xóm, tấm gỗ thứ hai vừa mới được đục thủng, chính là tủ âm tường nhà hàng xóm. Đinh Lạc Lạc khó xử, không biết nên lui về phía tủ âm tường nhà mình, hay nên chui sang tủ âm tường nhà hàng xóm, nắm chặt tay anh ta mà giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Người phụ nữ quăng búa

Edit: Lăng Mộ Tuyệt

Tà Sâm cảm thấy phụ nữ là loại động vật hay thay đổi. Ngay từ đầu, tất cả đều môi hồng răng trắng, nhưng ngày vui luôn ngắn, rồi sẽ biến thành mồm to như bồn máu. Cho nên, Tà Sâm luôn luôn phủ nhận chính mình là “hoa hoa công tử” trong miệng phụ nữ kia. Anh chắc chắn, là vì người phụ nữ trước thay đổi, cho nên anh mới không thể không phân ra một phần tình cảm đến trên người người phụ nữ khác.

Tà Sâm thường lên án với Hách Tuấn: “Cậu ngừng lại xem, răng nanh trong cái mồm to như bồn máu kia nhe ra, bảo cậu phải hôn như thế nào đây chứ?”

Hách Tuấn bất bình thay phụ nữ. Oanh oanh yến yến bên người Tà Sâm quả thực khiến người ta giận sôi, nhưng cố tình, lmt.lqd, anh lại vẫn cảm thấy là phụ nữ bức bách. Giống người phụ nữ vừa khóc vậy, Tà Sâm liền cảm thấy khuôn mặt cô hung dữ.

Hách Tuấn nói: “Chẳng lẽ cậu hi vọng người phụ nữ bị cậu đuổi ra ngoài cửa, còn có thể vui rạo rức địa thu dọn chăn đệm?”

Tà Sâm vẫn cảm thấy có lý: “Đúng vậy, như vậy ít nhất cô ta sẽ khiến tên lưu hạ như tớ có một ấn tượng tốt.”

Mà trên thực tế, không chỉ nói ấn tượng tốt, phàm là người phụ nữ có thể khiến Tà Sâm lưu lại ấn tượng, cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Giống người phụ nữ vừa mới bị Tà Sâm đuổi đi này vậy, ngay cả Tà Sâm họ của cô cũng đã quên không còn một mảnh, chỉ nhớ rõ cô ta tên Lynda.

“Thiên Viên” là sản nghiệp Tà gia. Ba Tà Sâm - Tà Áp, vào ba mươi năm bước chân vào lĩnh vực bất động sản, mà “Thiên Viên” có mười hai khu trung cư trong thành phố B.

Trong mười hai khu trung cư đó, Tà Sâm đều có một căn hộ.

Hách Tuấn nói móc anh: “Chỗ nào cậu cũng giữ một căn hộ, cậu cho rằng bác Tà đang mời quản lý cho cao ốc sao?”

Tà Sâm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Chính xác. Tớ muốn chú ý chăm sóc theo dõi, bảo vệ không cho những kẻ phá hoại của công kia có cơ hội.”

Hách Tuấn phối hợp nói: “A..., hiểu rồi. Cậu là nằm vùng.”

Bên trong phòng mỗi phòng của Tả Sâm, là một người phụ nữ khác nhau ở. Mà trong “Thiên Viên” này, là chỗ ở của Lynda.

Lynda là người mẫu, chụp mấy tấm ảnh bìa tạp chí, làm quảng cáo cho mấy nhãn hiệu khổng lồ tên, lại cạy giả lên mặt. Tả Sâm tán thưởng xương quai xanh của Lynda, thâm thúy mà lại trắng nõn nà. Anh thường rót rượu đỏ vào hõm xương quai xanh của Lynda, dùng cái miệng nhỏ mút uống. Lynda vì bị ngứa mà cười đến run rẩy hết cả người, Tả Sâm cảm thấy cô cực kỳ gọi cảm.

Sau khi Lynda vào “Thiên Viên” ở, đại khái là một tuần Tả Sâm sẽ đến một lần. Tủ âm tường bị Lynda nhét quần áo đến một giọt nước cũng không thể lọt qua. Mà Lynda vẫn hồn nhiên với Tả Sâm: “Đã lâu rồi người ta chưa mua quần áo rồi.”

Tả Sâm sẽ quảng phát cho Lynda một sấp tiền mặt lớn, mặc kệ cô mua cái gì, mặc cái gì, Tả Sâm thờ ơ, dù sao anh chỉ quan tâm xương quai xanh của cô mà thôi.

Cho đến một ngày, trong căn hộ “Thiên Viên” này xuất hiện một đôi bít tất kiểu nam không phải của Tả Sâm.

Lynda quý biện: “Nó là người ta mua cho ba.”

Tả Sâm cười to: “Cô mua một đôi bít tất đã dùng rồi tặng cho ba cô?”

Lynda ‘bùm’ quỳ ở trên mặt đất: “Anh tha thứ cho em một lần có được hay không?”

Tả Sâm sai người đến, mở cửa, tổng quần áo Lynda trong tủ âm tường vào bao tải, ném ở trước người cô ta.

Lynda lại chạy đến tủ âm tường, nắm chặt cửa tủ âm tường nói: “Đừng, đừng đuổi em đi.”

Tả Sâm sập cửa mà đi, quảng xuống một câu: “Lần sau lúc tôi tới, đừng để tôi gặp lại cô.”

Lynda khóc sụt sùi, tự trách không thôi. Vì sao lại không thể chịu sự cô đơn trong vài ngày qua, vì sao lại uống phí xương quai xanh chỉ có ở trên trời này.

Khi Tả Sâm trở lại đó, Lynda vẫn ở đây. Cô mặc quần áo trẻ vai, đẹp không sao tả xiết.

Tả Sâm nhìn về phía xương quai xanh của cô, cảm thấy giống cái hồ hút tiền. Anh lạnh lùng nói: “Biến, lập tức cắt.”

Lynda giật lấy dao gọt trái cây, làm bộ cắt cổ tay, lại bị Tả Sâm đoạt được, Lynda bị vung ra ngã ngồi ở trước tủ âm tường. Tả Sâm ném dao trên mặt đất, vẫn một chữ kia: “Cắt.”

Lynda vẫn muốn lấy dao, hét to: “Anh có tin hay không, em chết lại một lần cho anh xem.”

Tả Sâm cười lạnh, nói: “Mời.” Lynda cầm dao, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Lynda dọn đồ đạc đi. Tả Sâm gọi điện thoại cho Hách tuần: “Có phải bên ngoài luôn nói về những chuyện tiêu cực của tớ với những kiểu phụ nữ đặc biệt hay không?”

Hách Tuần bị nhiều mộng đẹp, hàm hồ nói: “Thế nhân khó tránh khỏi đồng tình phụ nữ, cậu hãy rộng lượng chút đi.”

Tả Sâm từ bỏ, ngẫm lại mình cũng đã sớm một mối với tình yêu rồi, cũng không sợ phải rộng lượng hơn nữa.

Trời tờ mờ sáng, Tả Sâm mới bắt đầu sinh buồn ngủ. Thế nào biết, mới vừa chợp mắt, thì nghe thấy tiếng binh binh bành bành. Mặt Tả Sâm lộ vẻ tức giận: Hộ bên kia làm vậy như vậy, động thổ động đến trên đầu Thái tử rồi. Lại chỉ thấy, toàn bộ tủ âm tường đều run rẩy theo. Tả Sâm xuống giường, mở cửa tủ âm tường ra, tiếng kích cách vang càng lúc càng điên dại. Hai tay Tả Sâm ôm trước ngực, đứng cách tủ âm tường hai bước, nhìn lưng tủ.

Lập tức, lưng tủ vỡ ra, gỗ vụn theo tiếng nhao nhao rơi xuống. Tả Sâm nhìn chăm chú, chỉ thấy một người phụ nữ trong tay cầm búa, đang dáo dác nhìn anh. Tả Sâm tỉnh té vừa thấy, người phụ nữ kia đang đứng trong một cái tủ âm tường, mà vị trí phòng tủ âm tường kia, giống hệt bên anh. Tả Sâm không khỏi tán thưởng: Hàng xóm này nhìn như yếu đuối, lại quăng búa, đục đến tận nhà tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nghiêng người đi qua

Đình Lạc Lạc đầu búa ở phía sau, híp mắt cười trừ một cái: “Xin chào, tôi, tôi là hàng xóm của anh. Quấy rầy anh sớm như vậy, thật xấu hổ. Tôi, tôi đi trước.” Nói xong, Đình Lạc Lạc rời khỏi tủ âm tường của mình, đóng cửa tủ lại. Đình Lạc Lạc dựa người vào cửa, tìm đập thành thịch như muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

Tà Sâm bật cười. Người phụ nữ này, thật sự buồn cười. Sau khi vung búa thông tú âm tường của hai bên, lại giống không có chuyện gì mà trở về, lại còn đóng cửa tú âm tường của mình. Đóng cửa tú có ích lợi gì? Tú này lại không có khóa, anh đường đường là Tà Sâm một đầu ngón tay cũng có thể mở.

Tà Sâm đến gần tú âm tường, nhìn khắp. Lúc này mới phát hiện, sau tú âm tường, một người lớn có thể chui vừa, cũng không có tường. Chẳng trách người phụ nữ kia có thể một mình phá qua đây, chẳng qua là bỏ hai tấm ván gỗ mà thôi. Tà Sâm lại đi vào tú âm tường, duỗi thẳng cánh tay gõ gõ cửa tú của Đinh Lạc Lạc. Vừa gõ, đột nhiên bản thân cảm thấy cực kỳ buồn cười. Chuyện này là gì đây? Tà Sâm tiếng tăm lừng lẫy vậy mà lại chui vào tú âm tường nhà mình để gõ cửa tú âm tường nhà hàng xóm?

Lưng Đinh Lạc Lạc dựa vào tú âm tường bỗng nhiên vang lên hai tiếng thùng thùng, sợ tới mức cô lập tức nhảy ra xa vài bước. Đinh Lạc Lạc muốn hỏi “Là ai”, nhưng lại nghĩ, có thể là ai? Đinh Lạc Lạc lại muốn nói “Mời vào”, nhưng suy nghĩ lại, mời anh vào từ tú âm tường của tôi? Đang ở thế khó xử, lmt.lqd, Tà Sâm đã không mời tự đến rồi. Anh đẩy cửa tú ra, đi qua tú âm tường của Đinh Lạc Lạc, đi đến trước mặt cô.

Quần áo Tà Sâm dính bụi tường. Tú kia chỉ rộng 30 cm, làm cho anh chỉ có thể nghiêng người đi qua. Tà Sâm lại cảm thấy buồn cười, có ảo giác như đi xuyên tường.

Rốt cuộc Đinh Lạc Lạc cũng thấy rõ Tà Sâm. Vóc dáng anh rất cao, khiến cô ngưỡng mộ. Ánh mắt anh cực kỳ động lòng người, nhìn qua vững như bảo thạch lại như là có thể nhỏ ra nước. Cằm của anh lại quá sắc nhọn, giống người phụ nữ quyến rũ, may mắn còn có râu, mới có vẻ rất mạnh mẽ.

Tà Sâm hơi hơi vuốt cằm: “Hàng xóm của tôi, cô có thể cho tôi một lời giải thích hay không?”

Đinh Lạc Lạc tay phải nắm tay trái, ngập ngừng nói: “Tôi, tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Tôi, tôi cho là có oan hồn, muốn thả cô ta ra ngoài. Kết quả, lại nhìn thấy anh.”

Tà Sâm chán nản: “Cô đang nói tôi là oan hồn sao?”

Đinh Lạc Lạc liên tục xua tay: “Không không không, là nữ quỷ, tôi thường nghe thấy cô ta khóc.”

Tà Sâm búng tỉnh đại ngộ: khi anh quăng hết quần áo của Lynda ra, đó cũng chỉ là hai tấm gỗ mỏng, cũng không ngăn được tiếng gào khóc của Lynda.

Đinh Lạc Lạc còn nói: “Tôi cũng không biết, vì sao bức tường lại bị vỡ ra như vậy. Tôi, tôi không muốn đục thủng tú âm tường của nhà anh đâu.” Về phần bức tường, ngay cả Tà Sâm cũng thật sự không biết xảy ra chuyện gì.

Tà Sâm tùy tiện ngồi trên sofa của Đinh Lạc Lạc, tay vô tình đụng phải nội y mà Đinh Lạc Lạc đang định mang đi giặt. Máu ở lòng bàn chân Đinh Lạc Lạc cũng đã vọt tới trên đầu, cô giật lấy nội y, giấu ở phía sau. Tà Sâm lại cảm thấy Đinh Lạc Lạc rất buồn cười. Có quá nhiều người phụ nữ hòa thân quay tới quay lui trước mặt anh, hiện giờ lại có một người, vì một bộ nội y mà đỏ mặt.

Đinh Lạc Lạc lo sợ mà cả lăm “Anh, anh đi về trước đi. Tôi, tôi sẽ đi tìm người đến sửa chữa.” Nói xong, cô đã mở cửa phòng ra.

Tà Sâm đứng dậy: “Cái cô gọi là nữ quỷ, kỳ thật là em họ của tôi. Nhưng bây giờ cô ta chuyển đi rồi, cho nên cô sẽ không bị quấy rầy nữa.”

Đinh Lạc Lạc lại nói: “Anh xác định? Anh không thấy bức tường này, có lẽ thật sự có liên quan với ma quỷ hay sao?”

Tà Sâm vừa nghe, lưng lại toát ra một tia hàn ý.

Tà Sâm vừa đi ra khỏi cửa phòng Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc lập tức đóng cửa. Không ngờ, cửa lại bị gõ vang. Đinh Lạc Lạc mở cửa, Tà Sâm nói: “Tôi không mang chìa khóa, tôi nghĩ, tôi đi từ đâu thì nên về đó.” Nói xong, anh chỉ chỉ tú âm tường. Đinh Lạc Lạc bất đắc dĩ, lại để cho Tà Sâm tiến vào.

Tà Sâm lại nghiêng người, vượt qua hai cái tú âm tường, đi qua bức tường, về tới phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Trái phải địa sản

Edit: Thanh Hưng

Đinh Lạc Lạc đi tới đi lui ở trong phòng, thỉnh thoảng liếc về phía tú âm tường, chỉ sợ có một người đàn ông đột nhiên chui ra. Gọi điện thoại cho chỗ sửa chữa của nhà trọ thì không có ai nhận, Đinh Lạc Lạc rất buồn bực.

Tà Sâm không để cho Đinh Lạc Lạc thất vọng, anh thật sự lại chui ra, ngay cả cửa cũng không gõ. Đinh Lạc Lạc cảm thấy trái tim mình lqd sẽ không chịu nổi nữa. Tà Sâm đi ra khỏi tú âm tường của Đinh Lạc Lạc: "Còn chưa biết tên của cô. Tôi tên là Tà Sâm." Đinh Lạc Lạc ôm điện thoại, nhỏ giọng

nói: "Đình Lạc Lạc." Tả Sâm gật đầu một cái, hỏi: "Cô gọi điện thoại cho ai?" Đình Lạc Lạc lại cá lăm: "Sửa, sửa chữa. Chỉ là không có ai nhận." Tả Sâm nhú nhú mày, dí sát mặt mình lại gần mặt của Đình Lạc Lạc: "Cô...cô nói chuyện, là, không phải là có vấn đề chứ?" Mặt Đình Lạc Lạc lại đỏ lên, trái tim làm việc quá tích cực, máu không có chỗ nào lưu thông nên dồn hết lên mặt. Đình Lạc Lạc nói: "Không có, không thành vấn đề." Tả Sâm cười to: "Thật không biết, tên cô là Đình Lạc, hay là Đình Lạc Lạc." Đình Lạc Lạc nóng lòng: "Lạc Lạc, hai, hai chữ Lạc."

Tả Sâm chưa từng thấy người phụ nữ nào như Đình Lạc Lạc, không chút phấn son, tóc dài đen nhánh tựa như tơ lụa nghiêng về một Lee.qu.yy.do.mn bên, móng tay màu hồng nhạt tự nhiên, mặc váy màu xám tro nhạt bằng vải bông và quần tất màu xám thẫm. Cổ tay và mắt cá chân của cô cũng cực kỳ mảnh khảnh, thể mà lại vung được búa. Tả Sâm nghĩ đến đáng về lúc cô hoảng hốt đầu búa ở phía sau, không nhìn được lại cười ra tiếng. Đình Lạc Lạc khốn hoặc: tù âm tường cũng hồng rồi, còn cười cái gì mà cười.

Mặt của Tả Sâm lại đột nhiên phóng đại ở trước mắt Đình Lạc Lạc, eo của Đình Lạc Lạc không tự chủ mà cong về phía sau. Tả Sâm nói: "Chuyện sửa chữa, giao cho tôi đi. Tôi biết người chỗ sửa chữa, sẽ được giảm giá." Đình Lạc Lạc dùng sức gật đầu một cái: "Được, vậy đến lúc đó, anh đưa hóa đơn cho tôi, tôi sẽ trả tiền cho anh." Tả Sâm giống như thấy vùng đất mới: "Ôi, cô có thể nói chuyện bình thường à." Trái tim Đình Lạc Lạc lại đưa máu lên mặt.

Đình Lạc Lạc lại nhìn Tả Sâm xuyên tường trở về phòng của anh.

Lúc chín giờ đúng Tả Sâm tới nhà họ Tả xử lý "Trái phải địa sản". Sở dĩ Tả Ấp ba của Tả Sâm đặt tên cho nơi này là "Trái phải", ý là nhà họ Tả có khả năng sở hữu toàn bộ sản nghiệp ở hai bên trái phải. Chỉ là Tả Sâm nói: "Thật ra thì, người chính là bên trái cũng muốn mua, mà bên phải cũng muốn mua." Tả Ấp cười to: "Không tệ, ý này không tồi."

Cho dù Tả Sâm thường thường bận về việc...trong trăm khóm hoa, nhưng cũng không đại biểu, anh chính là con nhà giàu không làm việc đàng hoàng. Vài địa sản nhà họ Tả, đều là khu vực do Tả Sâm nhìn trúng.

Tả Sâm ngồi ở bên trong phòng làm việc của mình, dùng bút gỗ từng cái từng cái lên bàn làm việc. Thư ký gõ cửa, đưa tới một ly cà phê: "Tả tiên sinh, mười giờ ngài hẹn trang hoàng gia nghệ Lương tiên sinh, đừng quên đấy." Nói xong, cô ta vút cho Tả Sâm một cái mị nhãn. Tả Sâm cũng trả lại một ánh mắt: "Có Sally thân ái cô lúc nào cũng nhắc nhở tôi...tôi muốn quên cũng không quên được." Sally lắc lắc cặp mông tròn trịa đi về phía cửa, Tả Sâm lại gọi cô ta lại: "Ai, Sally, lấy tài liệu về kiến trúc "Thiên Viên" cho tôi."

Trang hoàng gia nghệ Lương Hữu Tề là nhà thiết kế nội thất riêng của Tả Sâm. Mỗi một gian nhà của Tả Sâm, đều do cậu ta thiết kế trang hoàng. Lương Hữu Tề gần hai mươi ba tuổi, là người dự thi trong cuộc tranh tài trang hoàng do "Trái phải địa sản" tổ chức bốn năm trước. Bị thua trong trận chung kết, lý do là ngủ quên không đến trận chung kết ngày đó, nhầm thời gian. Trong bốn năm, Lương Hữu Tề vẫn là một tiểu tốt không có tiếng tăm gì, chỉ là một người được Tả Sâm thưởng thức.

Lương Hữu Tề đặc biệt thích màu sắc tươi đẹp, trong gian phòng mà cậu ta trang hoàng, giấy dán tường cũng là màu sắc sắc sỡ, rêu rao giống như quần áo của cậu ta. Mà Tả Sâm đặc biệt thích cô gái tươi đẹp, anh sắp xếp các cô ấy ở trong các tác phẩm của Lương Hữu Tề, cảm thấy cực kỳ phù hợp. Rèm cửa sổ tơ lụa th.anh.hư.ng.leq.uyd.on nở đầy hoa, gió vừa thổi qua đèn thủy tinh lập tức rung động, còn có bốn tấm hai người hình tròn. Tả Sâm ngồi trong đó, những người phụ nữ tươi đẹp sẽ vây quanh, bỏ đến trên người anh, ngay cả một ngón tay anh cũng không cần cử động.

Tả Sâm hẹn Lương Hữu Tề đến, là vì để cho cậu ta trang hoàng lại gian phòng "Thiên Viên" một lần nữa. Anh không chấp nhận trong gian phòng kia có dấu vết của Lynda.

#Thanh Hưng: ham hố vì tên hay /T=T/

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tả Sâm thay đổi chủ ý

Edit: Thanh Hưng

Đình Lạc Lạc trở về nhà cũ của nhà họ Đình thăm bà nội. Nhà họ Đình có ba gian nhà trệt, một mảnh sân, bốn phía còn có một số tha.nh.ung nhà trệt của những nhà khác, một số sân. Nốt khu nhà ở cũ này, bị Phủ Thị Chính thành phố B liệt vào "Văn vật"*, nếu ai động tới một viên ngói một viên gạch ở đây, người đó sẽ bị chính phủ xử lý.

*văn vật = di vật văn hóa

Bà nội Đình đang chơi mát chược với các bà cụ hàng xóm, một bàn bốn người, cộng lại đã hơn ba trăm tuổi, nhị ngũ bát vạn lại ăn lại dụng cực kỳ vui mừng. Đình Lạc Lạc mang cái ghế băng lại ngồi ở sau lưng bà nội. Bà nội Đình nói: "Lạc nhi, lại gầy." Đình Lạc Lạc qua loa một tiếng: "Oh." Nghĩ thầm từ lúc con vào cửa, con mắt của ngài cũng chưa từng rời khỏi bàn bài, ngài là nghe ta gầy, hay là nghe thấy ta gầy? Bà nội Đình còn nói: "Lạc nhi, tiền đủ tiêu sao?" Đình Lạc Lạc lại đáp một tiếng: "Vâng." Nghĩ thầm vốn đặt cuộc trên bàn mát chược này của ngài đều là con tài trợ, cần gì phải quan tâm túi tiền của con có trống hay không trống.

Đình Lạc Lạc hôn một cái lên những nếp nhăn trên mặt bà nội Đình, vậy là được rồi. Bà nội Đình từ trước đến giờ mặt chườc l.e.q.quy.d.don là thứ nhất, cháu gái thứ hai, trong phạm vi mười dặm, không ai không biết, không ai không hiểu.

Giang Tiêu hẹn Đình Lạc Lạc ăn cơm trưa, Đình Lạc Lạc nói: "Được, hôm nay tớ mời." Giang Tiêu nói thẳng: "Thôi đi, tình hình kinh tế của cậu rất túng thiếu. Để cho cậu mời, lương tâm của tớ sẽ lo lắng không yên." Đình Lạc Lạc kiên trì: "Tớ mời. Chỉ là, cậu phải trả lời tớ mấy vấn đề."

Sally lại lắc lắc cặp mông tròn trịa đưa tư liệu "Thiên Viên" đến trên bàn Tả Sâm, ngón trỏ thoa son móng tay màu hồng còn mê người mà xẹt qua tài liệu. Tả Sâm nói: "Cảm ơn, thân ái." Sally lại để lại một mị nhân, mới uốn éo đi ra ngoài.

Bản vẽ thiết kế của "Thiên Viên" lại không quá bình thường, từ âm tường giữa bức tường của hai nhà cũng không khác thường. Tả Sâm suy nghĩ một chút cũng cảm thấy vậy, nếu là từ lâu trên bản vẽ này đã có này đã có một đoạn tường không giải thích được, chẳng lẽ anh lại không biết không hiểu, lặng lẽ ngồi chờ tới lúc tiêu bắt điểm thoát nhìn có vẻ trôi gà không chặt kia xoay búa đục thông hai phòng hay sao.

Cho đến lúc Lương Hữu Tề đến, Tả Sâm vẫn còn nhìn chăm chăm bản vẽ ngăn người.

Lương Hữu Tề mặc quần bó màu tím, giày da nhọn trắng như tuyết giống như mũi khoan. Tả Sâm che mắt: "Hữu Tề à, cậu có thể ăn mặc nghiêm chỉnh một chút hay không? Ngày ngày giống như Ngưu Lang ra vào phòng làm lqđ việc của tôi, người không biết sẽ nghĩ tôi thế nào ha?" Lương Hữu Tề ngồi xuống, bắt chéo hai chân: "Ít bình phẩm tôi từ đầu đến chân đi. Nói đi, lại là cái lồng chim kia?" Ngón tay che mắt của Tả Sâm lộ ra một đường nhỏ: "'Thiên Viên'. Tôi chuẩn bị đổi chim rồi." Lương Hữu Tề đứng dậy: "Ngày mai đi, hôm nay tôi muốn nghỉ ngơi." Tả Sâm xi mũi coi thường: "Lại nghỉ ngơi? Xem ra trả lương cho cậu quá cao." Lương Hữu Tề đuổi cái lưng mời nói: "Cao hơn nữa tôi cũng đáng được nhận."

Đình Lạc Lạc mời Giang Tiêu ăn mì thịt bò. 16 khối hai tô mì, hơn nửa bốn khối một đĩa thức ăn nhỏ, hai người ăn đến nổi mồ hôi đầm đìa. Giang Tiêu quệt quệt nướn: "Nói đi, muốn hỏi tớ cái gì?" Đình Lạc Lạc chậm rãi tiến l.equ.yd.on tới bên tai Giang Tiêu: "Cậu và Viên Kiệt, buổi tối, sẽ làm cái gì hả?" Giang Tiêu nhủ nhủ mảy: "Buổi tối? Có thể làm gì? Xem ti vi, ngủ." Đình Lạc Lạc lắc đầu như trống lắc: "Không phải, là sau khi xem ti vi, trước khi ngủ, làm gì hả?" Giang Tiêu "Ồ" một tiếng thật dài: "Cậu là hỏi vận động trên giường à?" Con người Đình Lạc Lạc nhìn trái nhìn phải, chỉ sợ câu "vận động trên giường" của Giang Tiêu bị người khác nghe được.

Điện thoại của Giang Tiêu vang lên, cô ấy "A lô" một tiếng, lại "À" ba tiếng, lập tức cảm túi xách đứng lên. Cô ấy nói: "Lạc Lạc, việc gấp, tớ đi trước. Vận động trên giường hôm nào tớ sẽ kể cho cậu." Nói xong, lập tức lqđ chạy đi để lại một vệt khói. Đình Lạc Lạc đưa tay ra nhưng ngay cả một sợi tóc của cô ấy cũng không bắt được.

Trên đường về nhà, đột nhiên Đình Lạc Lạc lo lắng: sẽ có có kẻ trộm ra vào từ âm tường của cô, lấy trộm hết đồ đạc trong nhà cô hay không? Lúc ra cửa cô quá vội vã, nhớ khóa cửa phòng, cũng không nhớ khóa cửa tủ. Đình Lạc Lạc đi như bay, chạy trở về nhà.

Tất cả đồ đạc trong nhà đều còn nguyên. Đình Lạc Lạc nhẹ chân nhẹ tay mở từ âm tường ra, nhìn thấy đoạn tường, và từ âm tường đen ngòm nhà Tả Sâm. Người này, lại vẫn chưa tìm người tới sửa chữa. Người này tên là gì? Tả cái gì? Vóc dáng thật là cao, mắt cũng rất xinh đẹp. Đình Lạc Lạc nhìn về phía từ âm tường ngăn người.

Tả Sâm trở lại "Thiên Viên", mở từ âm tường ra. Đình Lạc Lạc bị Tả Sâm đột nhiên xuất hiện dọa sợ đến liên tiếp lùi lại, lao đảo thanh.hưng một cái, ngồi trên mặt đất. Tả Sâm sững sờ, lập tức cười to lên: "Tiêu bắt điểm, vẫn còn bắt quỷ à?" Đình Lạc Lạc nhìn chăm chăm Tả Sâm: "Sao anh vẫn chưa có tìm người tới sửa chữa?"

"Chờ một chút. Công nhân vội, chậm một chút sẽ tới." Tả Sâm đột nhiên không muốn sửa chữa lại đoạn tường này nữa. Vừa mở cửa tủ ra, là có thể nhìn thấy cô gái nhỏ Đình Lạc Lạc này, cũng không có gì không tốt.

Đình Lạc Lạc đứng lên: "Không có việc gì, tôi đóng cửa trước." Nói xong, phanh một tiếng đóng cửa tủ lại. Đình Lạc Lạc không lqđ muốn nhìn thấy Tả Sâm. Cô vừa nhìn thấy anh, trái tim lập tức nhảy bùm bùm. Điều này làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Người trưởng thành, tôi biết

Edit: Thanh Hưng

Tác phẩm mới "Đầu lười và bắp đùi" của Nguyên Vi mới vừa viết xong bản thảo đã bị một môn thần đứng ở cửa Nhà Xuất Bản lqđ đoạt đi. Nguyên Vi níu cánh tay của anh ta lại: "Anh không cảm thấy các anh quá hẹp tha.nh.ung hời sao? Ép tôi mệt tới mức ói ra máu, các anh không thể nào nhịn đối chứ?" Môn thần cười làm lành: "Cô mau nghỉ ngơi đi thôi." Nói xong, anh ta tránh thoát tay của Nguyên Vi, phóng tới Nhà Xuất Bản.

Nguyên Vi ngã xuống giường thành hình chữ đại, trong tiếng đánh trống ở cách vách thuận lợi chìm vào giấc ngủ.

Đình Lạc Lạc đánh răng rắc hơn mấy ngàn chữ, toàn bộ là về vận động trên giường. Cô xem lại một lần, cái gì mà bản tay thô ráp của người đàn ông mon trón da thịt bóng loáng của người nữ, người nữ lập tức thẹn thùng, còn có cái gì mà môi của người đàn ông phù xuống, mặt của người phụ nữ lại tiếp

tục đồ. Trong tiểu thuyết của Đinh Lạc Lạc người phụ nữ đỏ mặt mãi không thôi, mà Đinh Lạc Lạc cũng tự mình đỏ mặt tới mang tai.

Đinh Lạc Lạc giương mắt liếc nhìn ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi. Công nhân sửa chữa tủ âm tường vẫn chưa thấy xuất hiện, thật không biết cái người Tà kia làm ăn kiểu gì không biết. Đinh Lạc Lạc mở cửa tủ ra, duỗi cánh tay dài gõ cửa tủ nhà Tà Sâm. Không có phản ứng. Có câu nói, con cộp không có d.đ.lê.q.u.ý.đ.ô.n ở đây, hầu tử tự xưng vương. Lá gan của Đinh Lạc Lạc nhanh chóng bành trướng, cũng muốn thử xuyên qua tường một chút. Đinh Lạc Lạc vào cửa tủ âm tường của mình, nghiêng người đi qua đoạn tường rỗng, đến tủ âm tường của Tà Sâm. Cô duỗi ngón trỏ ra dùng sức đẩy, cửa tủ mở ra, phòng của Tà Sâm hiện ra rõ ràng ở trước mắt cô.

Tà Sâm hoàn toàn không đi tìm công nhân sửa chữa, hơn nữa, hiện tại anh cũng không muốn tìm nữa rồi. Chỉ là, đoạn tường kỳ lạ này anh vẫn muốn tra. Tà Sâm tra xét "Thiên Viên" kiến trúc, ông chủ của "Hong kiến kiến trúc" cùng với người phụ trách giám sát "Thiên Viên", nhưng không thu hoạch được gì. "Hong kiến kiến trúc" là bạn nối khố của "Trái phải địa sản", thật ra trước lúc tra thì lqđ Tà Sâm đã biết rõ là toi công: mấy chục năm qua, "Hong kiến" chưa bao giờ ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, cần gì đột nhiên tâm huyết dâng trào tiết kiệm một đoạn tường ở "Thiên Viên"?

Cuối cùng Đinh Lạc Lạc cũng báo được thù, cuối cùng cô cũng dọa Tà Sâm được một lần.

Tà Sâm trở lại "Thiên Viên", mở cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy Đinh Lạc Lạc đứng ở bên trong tủ âm tường của anh, đang định đóng cửa tủ. Tóc dài của Đinh Lạc Lạc rũ xuống, che đi phần lớn khuôn mặt. Tà Sâm bị than.hhu.ng sợ đến mức từ cửa phòng lui lại hai bước lớn, đụng vào trên tường hành lang, đầu đến kêu "Ai da" một tiếng.

Về phần Đinh Lạc Lạc, cô mới vừa ở trong phòng của Tà Sâm đi một vòng, vừa đi còn vừa tiến hành nghiêm khắc phê phán trang hoàng trong đó, phê xong rồi, vừa mới chuẩn bị lui về tủ âm tường của mình thì Tà Sâm lại xuất hiện. Thấy Tà Sâm hoảng hốt, Đinh Lạc Lạc cũng không sợ hãi nữa. Cô cười to, cảm thấy phong thủy luân chuyển, cuối cùng cũng chuyển tới bên cô rồi.

Tà Sâm đi vào trong phòng, đi qua phòng chính, ba chân bốn cẳng vượt đến trước tủ âm tường: "Thế nào? Tiểu bắt điểm, tự đưa tới cửa?" Đinh Lạc Lạc ngừng cười: "Tôi...tôi, tôi chính là tùy tiện tới đây xem một chút." Tà Sâm gạt đầu một cái, chen vào tủ âm tường: "Được, vậy tôi cũng đi bên kia của cô tùy tiện xem một chút." Nói xong, dẫn đầu xuyên tường vào tủ âm tường của Đinh Lạc Lạc. Đinh Lạc Lạc vội vàng đi theo.

Tà Sâm đi bộ ở phòng của Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc la ầm lên: "Sao công nhân còn chưa tới?" Tà Sâm buông tay một cái: "Bọn họ quá bận rộn." Vừa nghĩ lại, Tà Sâm lại nói: "Tiểu bắt điểm, không bằng chúng ta không sửa nữa, kết làm bạn bè được không?" Đinh Lạc Lạc kinh hãi: "Kết bạn và sửa hay không sửa tủ âm tường có quan hệ gì?" Về mặt Tà Sâm thành khẩn: "Có chứ. Không sửa tủ âm tường chúng ta sẽ không có trở ngại, không có trở ngại mới gọi là bạn bè."

Đinh Lạc Lạc lắc đầu giống như điện giật: "Không được, không được. Nếu như không sửa, chẳng phải là ngay cả lúc tôi tắm hay ngủ, anh đều lqđ có thể tùy ý ra vào phòng của tôi?" Tà Sâm thành khẩn hơn: "Sao lại thế được? Tôi chỉ là thỉnh thoảng sẽ đến tìm cô ăn cơm, tâm sự." Đinh Lạc Lạc vẫn còn lắc đầu: "Vậy anh có thể đi cửa chính mà, không cần đi xuyên qua tủ âm tường đâu."

Tà Sâm liếc mấy vi tính của Đinh Lạc Lạc, nhìn thấy chữ phía trên: tay của người phụ nữ xoa lên lồng ngực của người đàn ông, mặt lập tức đỏ. Tà Sâm cười to: "Nhật ký của cô à?" Đinh Lạc Lạc vội nhào tới tắt mấy vi tính: "Không phải, không phải. Tất nhiên, là, là tiểu thuyết." Tà Sâm hỏi tới: "Tiểu thuyết? Cô viết tiểu thuyết?" Đột nhiên Đinh Lạc Lạc có chút cô đơn: "Đúng, chỉ là rất nhanh sẽ không phải nữa. Các độc giả muốn xem tiểu thuyết về người trưởng thành, mà tôi chỉ biết viết leequydom tiểu thuyết vị thành niên." Tà Sâm mừng rỡ: "Người trưởng thành tôi biết. Như vậy đi, tôi sẽ dạy cho cô." Đinh Lạc Lạc cũng vô cùng vui mừng: "Anh dạy cho tôi?" Tà Sâm lần nữa thành khẩn, nhưng mà: "Tôi dạy cho cô. Chỉ là, trước hết không cần sửa tủ âm tường này có được hay không?" Đinh Lạc Lạc gạt đầu một cái: "Được, không sửa nữa." Tà Sâm trong lòng nở hoa, hơn nữa còn là một đóa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Người bị hại

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm bị một cú điện thoại của Hách Tuấn gọi đi. Hách Tuấn nói: "Đến giúp tớ một tay, chị em của Vân Na tự hợp làm sinh nhật, thật nhiều sói thiếu, cậu mau qua đây chống đỡ."

Nhà họ Hách và nhà họ Tà là thế giao*. Mấy thế hệ trước, nhà họ Hách và nhà họ Tà hợp tác buôn bán dược liệu. Đòi ông nội Tà Sâm và Hách Tuấn, bởi vì càng ngày càng nhiều y dược bị giới hạn, lợi nhuận sụt giảm nên lqđ lập tức hủy bỏ. Đến đời cha, Tà Áp chuyển sang bất động sản, ba Hách Tuấn lại thành giáo viên, dạy ra một nhóm lại một nhóm giới tri thức, học trò khắp thiên hạ.

*thế giao: mấy đời thân nhau

Về phần Hách Tuấn, theo cách nói của anh ta thì anh ta là một phi công. Cũng theo như Hách Tuấn nói, bạn gái của anh ta Vân Na là một người tiếp viên pha trà pha cà phê cho người ta ở trên máy bay. Phi công và nữ tiếp viên hàng không là một đôi trời đất tạo nên, Hách Tuấn cảm giác đời này kiếp này của mình nhất định sẽ giao phó vào trong tay Vân Na.

Nhóm chị em của Vân Na chính là một đội nữ tiếp viên hàng không, tất cả đều là môi hồng răng trắng, muôn màu muôn vẻ. Tà Sâm mua một bó hoa, đứng ở cửa nhìn một đám Hoàn phi Yến gầy. Hách Tuấn nhìn thấy tha.nh.ung anh, chào đón: "Này, tớ bảo cậu đến là để giữ thể diện, cậu đừng tới hại người." Vân Na cũng chào đón: "Đúng vậy, Tà Sâm, nếu anh hại chị em của tôi, tôi sẽ hại anh em của anh." Vừa nói, vừa chọc chọc ngực Hách Tuấn. Tà Sâm tức giận: anh ăn no không có việc gì làm mới chạy tới nơi này tiếp nhận giáo dục, còn không bằng ở lại "Thiên Viên" trêu chọc tiểu bắt điểm chơi.

Tà Sâm kín đáo đưa hoa cho Vân Na: "Giúp tôi đưa cho thọ tinh, tôi đi trước." Vừa nhắc thọ tinh, thọ tinh đã đến. Người phụ nữ được tổ chức sinh nhật vui vẻ chạy tới: "Vân Na, đây là ai thế? Cũng không giới thiệu cho tớ một chút." Vân Na kín đáo đưa hoa cho thọ tinh: "Đây là sói đội da người, Tà Sâm. Tà Sâm, đây là chị em cùng tổ với tôi, Tiểu Mễ." Tiểu Mễ ôm hoa tiến lên phía trước: "Cám ơn nha. Tà tiên sinh, mau vào đi." Vân Na và Hách Tuấn nhìn nhau thờ dãi: có rất nhiều lúc đều không phải là lỗi của Tà Sâm, có rất nhiều thịt đều là tự mình đưa tới miệng con sói bên cạnh.

Trước lúc Đinh Lạc Lạc tắm còn cẩn thận kiểm tra lại khóa cửa phòng vệ sinh sau đó mới nom nớp lo sợ cởi quần áo, lại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai qua loa dội nước lau khô. Nằm ở trên giường, Đinh Lạc Lạc lại bọc kín mình giống như xác ướp, ánh mắt dừng lại trên cửa tủ âm tường. Đinh Lạc Lạc đã quên qđ chuyện nữ quý không còn một móng, tập trung tinh thần lo lắng không biết cửa tủ có thể đột nhiên mở ra hay không.

Cả đêm Đinh Lạc Lạc không nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết. Cô cũng không biết cuối cùng là vì người em họ kia dời đi, hay là bởi vì cô bỏ tủ âm tường ra nên đã thả oan hồn đi. Chỉ là, Đinh Lạc Lạc vẫn cả đêm không ngủ. Thật là đưa đi lệ quý, lại nghênh đón gian nhân.

Tà Sâm cũng cả đêm không trở về "Thiên Viên". Tiểu Mễ bám trên cánh tay anh, giống như một cây lan diếu. Những người tụ họp đã sớm ngã trái ngã phải, tan tác như chim muông. Tiểu Mễ xiêu vẹo ngồi trên ghế sa lon, một thân mùi rượu: "Tà tiên sinh, chúng ta lại uống một chén." Tà Sâm cũng không quay đầu lại rồi đi. Phụ nữ đang say là nụ hoa chớm nở, mà Tiểu Mễ gần như bất tỉnh nhân sự lại giống như là đã nở rộ hết.

Tà Sâm chưa trở về "Thiên Viên", anh đi một chỗ khác.

Lúc gần sáng Đinh Lạc Lạc mới ngủ. Cô mơ hồ nghĩ: cứ thế này mãi sợ là sẽ biến thành động vật ngày ngủ đêm ra mắt. Mới ngủ một lát, Đinh Lạc Lạc đã bị đánh thức. Cô nghe tủ âm tường bên kia của Tà Sâm có âm d.đ.lê.q.úy.đ.ôn thanh mờ ra. Đinh Lạc Lạc nhảy một cái đèn trên mặt đất, cũng xong tới mở tủ âm tường ra. Cô muốn nói: Tà cái gì kia, khi nào thì anh có thể dạy tôi viết tiểu thuyết hả?

Chỉ là, cô mới vừa mở tủ âm tường ra, đã nghe thấy một tiếng gào thét tê tâm liệt phế.

Lương Hữu Tề phụng mệnh vội vàng tới trang hoàng "Thiên Viên" lại lần nữa cho Tà Sâm. Tự cậu ta cầm chìa khóa tới đây, mở cửa, đông sò sò, tây cọ cọ, làm thương tiếc cuối cùng đối với tác phẩm của mình. Cậu ta tiện tay qđ mở tủ âm tường ra, sợ hết hồn. Sao bản lẻ lại bị tróc ra rồi hả? Lương Hữu Tề còn chưa tỉnh táo lại, đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một người phụ nữ, tóc thật dài, trên người lại còn bọc kín giống như xác ướp. Lương Hữu Tề phát ra một tiếng gào thét cực kỳ bi thảm, trợn trắng mắt vịn vẹo ngã trên mặt đất

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Mộc tiểu thư phong cách

Edit: Thanh Hưng

Đinh Lạc Lạc vội vã xuyên qua tường, đi tới bên cạnh Lương Hữu Tề: "Này, này, anh tỉnh tỉnh."

Lương Hữu Tề cũng không phải bất trước nữ quý già chết, cậu ta là thật sự bị sợ đến ngất đi. Đinh Lạc Lạc bấm nhân trung của cậu ta, vỗ vỗ mặt của cậu ta, cậu ta vẫn không nhúc nhích. Đinh Lạc Lạc vừa định tha.nh.ung qđ đi bưng chậu nước lạnh tới gọi vào cậu ta thì điện thoại di động của cậu ta lại đúng lúc vang lên. Đinh Lạc Lạc lấy điện thoại di động từ trong túi quần của cậu ta ra, nhìn thấy phía trên hiện lên hai chữ "Tà Sâm". Tà Sâm? Đúng, hàng xóm này tên là Tà Sâm.

Đinh Lạc Lạc nhận điện thoại: "Này, xin chào, tôi là hàng xóm của anh Đinh Lạc Lạc." Tà Sâm cao giọng: "Tiểu bắt điểm? Tại sao lại là cô nghe điện thoại?" Đinh Lạc Lạc giải thích: "Chủ nhân của điện thoại này bây giờ đang ở bên cạnh tủ âm tường của chúng ta, anh ta té xỉu." Tà Sâm lại cao giọng: "Té xỉu?" Đinh Lạc Lạc càng nói càng nhỏ: "Đúng vậy, anh ta mở tủ âm tường bên này của anh ra, vừa đúng lúc tôi cũng mở bên kia ra, cho nên, cho nên anh ta lại bị dọa tới hôn mê." Tà Sâm cười to, suy tính có muốn cho Lương Hữu Tề đang ngất xỉu kia một khoản phí tổn thất tinh thần nữa hay không.

Lúc Tà Sâm ngửa không ngừng vó về tới "Thiên Viên" thì Đinh Lạc Lạc vẫn còn ở bên cạnh Lương Hữu Tề trái quạt quạt, phải vỗ vỗ. Tà Sâm quét Đinh Lạc Lạc một vòng từ trên xuống dưới: "Sao cô lại bao bọc mình giống như bánh chưng thế? Không nóng à?" Đinh Lạc Lạc lau mồ hôi một cái: "Không nóng." Tà Sâm bưng chậu nước lạnh, đang muốn gọi xuống, Lương Hữu Tề lại kịp thời tỉnh lại.

Lương Hữu Tề thấy Đinh Lạc Lạc, lại run run, trực tiếp nhào vào trong ngực Tà Sâm. Tà Sâm nhanh nhẹn lùi lại, Lương Hữu Tề lại lần nữa qđ ngã trên mặt đất. Cho dù Đinh Lạc Lạc lòng mào áy náy nhưng vẫn buồn cười. Đinh Lạc Lạc cúi người xin lỗi Lương Hữu Tề: "Thật xin lỗi, hù dọa anh rồi." Nói xong, gật đầu một cái với Tà Sâm: "Tôi đi về trước đây." Lương Hữu Tề nhìn chằm chằm Đinh Lạc Lạc đi vào tủ âm tường, xuyên tường đi đến một phòng khác. Tà Sâm nâng cằm Lương Hữu Tề lên, giúp cậu ta khép miệng lại.

Lương Hữu Tề chỉ vào tủ âm tường: "Cô ấy, cô ấy, cái này, đây là?" Tà Sâm lâu bầu: "Cà lăm cũng sẽ lây bệnh sao."

Tà Sâm phân phó Lương Hữu Tề: "Trang hoàng phòng này lại lần nữa cho tôi, về phần phong cách, cứ theo phong cách tủ âm tường của nữ đi." Lương Hữu Tề khó xử: "Tủ âm tường nữ? Phong cách xác ướp?" Tà Sâm trợn mắt nhìn Lương Hữu Tề một cái: "Cậu tự nhìn mà làm. Còn nữa, phía sau tủ âm tường không cần đóng lại, quét sạch cho tôi là được rồi." Lương Hữu Tề nuốt một ngụm nước miếng: "Anh...anh muốn cùng tủ âm tường nữ ở chung?" Tà Sâm nhin cười: "Ồ cái gì chung? Cô ấy cũng chỉ là học trò của tôi thôi."

Lương Hữu Tề một bụng đầu chấm hỏi. Sao đột nhiên lại bỏ trống một đoạn tường? Tà Sâm, anh ta làm thầy giáo bao giờ thế? Anh ta có thể dạy tủ âm tường nữ cái gì? Cũng không thể dạy cô ấy chơi phụ nữ chứ? Còn nữa, tại sao là học sinh thì nhất định phải ở chung đây? Chỉ là, Tà Sâm cũng không để ý tới những đầu chấm hỏi này của Lương Hữu Tề. Anh phân phó xong lập tức phát tay rồi đi.

Đình Lạc Lạc mới vừa thay quần áo xong, chỉ nghe thấy có người gõ cửa tủ âm tường của cô, còn có một giọng nói: "Mộc tiểu thư, Mộc tiểu thư? Tôi có thể đi vào sao?" Đình Lạc Lạc nghĩ thầm: Ai là Mộc tiểu thư? Đang suy nghĩ, Lương Hữu Tề đã đẩy cửa tủ ra, ló đầu vào: "Tiểu thư Xác Ướp, chào cô." Đình Lạc Lạc giật dừ: "Tôi họ Đình, Đình Lạc Lạc."

Lương Hữu Tề quan sát Đình Lạc Lạc. Cô cời da xác ướp ra trở nên cực kỳ thanh tú. Lương Hữu Tề cảm thán: "Mộc tiểu thư, cô Lê.qu.ý.đô.n thật là một nhánh thanh liên trong vườn mẫu đơn." Đình Lạc Lạc nghĩ thầm: anh và Nguyên Vi thật đúng là trời sinh một đôi, nếu như các người hợp lại, có thể cô sẽ đổi tên thành "Mộc Lạc Đà" mất.

Lương Hữu Tề theo thói quen quan sát phòng của Đình Lạc Lạc: "Mộc tiểu thư, phòng của cô quá xa hoa, không thích hợp với cô. Không bằng tôi giúp cô thiết kế lại lần nữa?" Đình Lạc Lạc khoát khoát tay: "Không cần, anh...mời anh mau trở về đi thôi." Nói xong, lập tức cứng rắn nhét Lương Hữu Tề vào tủ âm tường.

Trương Gia Minh gọi điện thoại tới cho Đình Lạc Lạc, Đình Lạc Lạc nói thẳng: "Gia Minh, tôi rất vội, rất bận." Trương Gia Minh lúng túng: "À, vậy hôm khác tôi lại gọi cho cô sau." Đình Lạc Lạc cảm thấy đau dài không bằng đau ngắn nhưng Trương Gia Minh giống như là lì lợm, thế nào cũng không đau.

Điện thoại của Đình Lạc Lạc lại vang lên. Viên Kiệt hỏi: "Lạc Lạc, Giang Tiêu có ở cùng với cô không?" Đình Lạc Lạc nói thật: "Không có." Đình Lạc Lạc lại hỏi: "Sao thế? Anh không tìm qđ thấy cô ấy à? Anh đã hỏi Nguyên Vi chưa?" Viên Kiệt dùng một chữ "À" đáp lại Đình Lạc Lạc, cúp điện thoại. Đình Lạc Lạc bủ bủ môi, tiếp tục tiểu thuyết người trưởng thành của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chẳng lẽ báo mộng dạy à?

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm ngồi ở "Trái phải địa sản" nhưng không làm việc đàng hoàng, anh vẫn còn đang tập trung tinh thần suy nghĩ về một đoạn tường kia. Từ khi "Thiên Viên" hoàn thành, trên danh nghĩa căn phòng đó đã là của anh, về phần căn phòng kia của Đình Lạc Lạc, đầu tiên là cho một người đàn ông tên là Giang Nhân thuê, một tháng sau người đàn ông kia chấm dứt hợp đồng trước dòi đi, tiếp đó nó được một cô gái tên là Nguyên Vi tiếp nhận. Tà Sâm điều tra Nguyên Vi, một ngôi sao mới đang từ từ nổi lên trong giới tiểu thuyết, cùng nghề với tiểu bắt điểm của anh. Mà tư liệu về Giang Nhân lại không dễ điều tra như Nguyên Vi. Anh ta không có tiếng tăm gì, lúc tha.nhh.ung.qđ tới không nói một tiếng, lúc đi cũng dứt khoát phất ống tay áo không mang theo một áng mây nào. Tà Sâm gọi theo số điện thoại lưu lại lúc anh ta thuê phòng mà cái số kia đã không còn liên lạc được nữa.

*****_-----*****

Nguyên Vi ở trong tiếng trống cách vách chậm rãi tỉnh lại, cô nghĩ thầm: bang bang thùng thùng phanh, giấc ngủ này cũng thật là có tiết tấu. Nguyên Vi đi gõ cửa cách vách, muốn làm quen hàng xóm mới một chút. Lúc cô gõ cửa tới nỗi các đốt ngón tay cũng hồng lên thì cuối cùng hàng xóm mới cũng mở cửa.

Tóc của anh ta bết lại giống như một que kẹo đường, rậm rạp rối bù, đôi mắt vừa nhỏ vừa dài khiến Nguyên Vi cảm thấy anh ta giống như là đang nhìn chăm chăm vào mình vậy. Anh ta mặc một cái áo màu đen che lưng, một cái quần dài màu đen còn ửng sáng. Nguyên Vi thấy anh ta tuy không cường tráng nhưng lại lộ vẻ qđ khoa trương, tề hơn nữa là cánh tay chưa đủ to lớn mà nuốt từng ngụm nước bọt. Ở trong tiểu thuyết của cô thường xuyên xuất hiện cánh tay như thế, nhưng thấy tận mắt thì vẫn là lần đầu tiên.

Nguyên Vi đưa ra tay ngọc thon dài: "Xin chào, tôi ở cách vách với anh. Tôi tên là Nguyên Vi, Nguyên trong nguyên bảo, Vi trong tường vi." Người đàn ông cup mí mắt: "Chuyện gì?" Nguyên Vi lúng túng dùng tay trái kéo tay phải của mình về: "Không có việc gì, chính là tới đây chào hỏi." Người đàn ông phát ra một tiếng "À" từ trong cổ họng, trở về phòng. Cửa phòng đóng lại trước mắt Nguyên Vi, Nguyên Vi trừng mắt, nghĩ thầm: là mộng du? Là mộng du đúng không? Lại tiếp tục đi ngủ thôi.

*****_-----*****

Nhà của Tà Sâm đang xây dựng ồn ào rồi. Nhóm công nhân lao động đơn giản dưới sự chỉ huy của Lương Hữu Tề đang sơn tường sơn tường, lát sàn lát sàn, còn có người bị đẩy ra bên ngoài đi đặt mua gia cụ. Tà Sâm lại gọi điện thoại cho Lương Hữu Tề, nói: "Nhanh, phải nhanh một chút, phải nhanh

nhất." Lương Hữu Tề là con giun trong bụng Tà Sâm: "Không kịp chờ đợi muốn vào ở ngay, tiến hành dạy học cho Xác Ướp tiểu thư?" Lương Hữu Tề lại hỏi: "Này, cuối cùng là anh có thể dạy cô ấy cái gì?" Tà Sâm cười ha ha hai tiếng, cúp điện thoại.

Đình Lạc Lạc liên tục ngủ mấy giấc ngủ ngon. Mỗi ngày khi kết thúc công việc Lương Hữu Tề đều tới gõ cửa tủ âm tường của cô, nói cho cô biết: "Mộc tiểu thư, tôi kết thúc công việc đây. Ngày mai gặp." Đình Lạc Lạc lười phải cải chính cậu ta, lặng lẽ tiếp nhận cái họ "Mộc" này. Bên kia tủ âm tường không có người ở, nữ quỷ cũng không thấy, trái tim Đình Lạc Lạc cũng dần được buông lỏng, hàng đêm ngủ giống như là ngất đi.

Đình Lạc Lạc lại mở thêm một bài viết nhiều kỳ mới ở tờ báo số ba. Bài viết cũ ngày đó đã bị qua loa chấm dứt. Đình Lạc Lạc vì không muốn mất đi góc báo kia đã đồng ý với chủ bút Điều hai chuyện: một là tiền nhuận bút giảm 20%, hai là tác phẩm mới nhất định sẽ phù hợp với khẩu vị của người trưởng l.ê.q.ý.đ.ôn thành. Đình Lạc Lạc miễn cưỡng nộp chương 1 lên, ánh mắt chủ bút Điều xuyên thấu qua mắt kính nhìn ra ngoài: "Người trưởng thành đây sao? Cái này gọi là người trưởng thành sao?" Đình Lạc Lạc giải thích: "Người trưởng thành cũng không nhất định chương đầu tiên đã phải nhìn thấy thân thể trần truồng mà." Chủ bút Điều miễn cưỡng gật đầu một cái: "Tới chương 5 nhất định phải cời sạch." Đột nhiên Đình Lạc Lạc nhớ tới Tà Sâm, anh đã vài ngày không xuất hiện rồi. Không phải nói muốn dạy cô viết tiểu thuyết thành niên sao? Không xuất hiện chẳng lẽ báo mộng dạy à? Đối với một màn nam nữ thân thiết mình đã hoàn thành kia, Đình Lạc Lạc cảm thấy thấp thòm, cô muốn hỏi Tà Sâm một chút, thân thiết thật sự là như vậy sao?

Tà Sâm ở nhà họ Tà mấy ngày.

Tà Ấp bị cảm, ho giống như là muốn nôn cả phổi ra. Tà Ấp nói: "Người lớn tuổi ngay cả cảm mạo cũng giống như là bệnh nan y." Tà Sâm rót chén nước cho cha: "Vậy thật tốt, không giống bệnh nan y thì sao con lại lqđ chịu về nhà với ông già này." Tà Ấp nhắc chân đá bắp chân Tà Sâm: "Thằng con bất hiếu này, kể từ khi dọn ra ngoài đã không chịu về nhà nữa." Sao lại giống ta năm đó như đúc thế." Tà Sâm dựa vào ghế sofa: "Anh hùng không nhắc tới dũng khí năm cũ. Cha, người đã già, hiện tại, cứ để con đi."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Cầu học sốt ruột

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm phong lưu hoàn toàn di truyền từ Tà Ấp. Hơn nửa đời của Tà Ấp sống trong hồng nhan tri kỷ, nếu như xếp hàng lại đại khái sẽ phải xếp hàng lòng vòng đến góc đường, lại rẽ thêm một cái nữa. Mà trước khi âm ỹ với những lqđ.tha.nh;umg hồng nhan tri kỷ này, Tà Ấp từng có một lần hôn nhân, nhà gái là mẹ của Tà Sâm. Mẹ Tà sau khi sinh Tà Sâm đã thần không biết quỷ không hay bỏ trốn. Tà Ấp sau khi vá lại vết thương lập tức lác mình một cái trở nên phong lưu. Ấn tượng của Tà Sâm đối với mẹ chỉ vền vẹn đến từ những tấm ảnh cũ, khi anh sáu tuổi thì Tà Ấp đã trực tiếp nói cho anh biết: "Mẹ con đã đi tìm hạnh phúc mà bà ấy muốn rồi."

Hạnh phúc vợ muốn là cái gì là vấn đề khó khăn nhất mà Tà Ấp băn khoăn trong hơn nửa đời này. Ông yêu bà ấy, nhưng bà ấy lại bỏ trốn chỉ để lại một câu: "Tôi muốn đi tìm hạnh phúc của tôi". Trong những năm tháng sau này, Tà Ấp liên tiếp hỏi hồng nhan tri kỷ của ông ấy "Hạnh phúc là gì", họ đều nói: "Biết anh, em đã cảm thấy hạnh phúc." Tà Ấp càng nghe càng hồ đồ, một lần hồ đồ lại hồ đồ 28 năm. Con trai cũng hai mươi tám tuổi rồi, hồng nhan tri kỷ của con trai xếp thành một đội, cũng có thể xếp hàng đến góc đường rồi.

Tà Sâm cho Lương Hữu Tề phí trang hoàng không rẻ, bởi vì đôi tay khéo léo của cậu ta tẩy đi một phòng "Thiên Viên" nhiều sơn đầy phấn. Trên vách tường màu xanh non nhạt đến không thể nhạt hơn nữa treo lên hai đđ,lê.q.úy.đ/ôn bức tranh màu nước tĩnh tế. Sàn nhà trải thảm lông lạc đà màu vàng nhạt, rèm cửa sỏ màu kem nhạt nở đầy hoa nhỏ màu xanh, còn có đệm giường màu ngà không đậm không nhạt. Tà Sâm gần như lập tức nghĩ tới gương mặt không sơn không phấn của Đình Lạc Lạc ở trong này biến thành màu đỏ. Gương mặt hồng hào của cô đúng là sắc màu tươi sáng duy nhất trong phòng này.

Tà Sâm mở tủ âm tường ra. Lương Hữu Tề y theo phân phó của anh cũng không sửa chữa lại đoạn tường này, lại càng giữ nguyên hình dáng của nó, trên mặt tường có ván gỗ góc cạnh dán mỏng quét sơn cùng màu sắc với tủ âm tường. Vì vậy, tủ âm tường không giống tủ âm tường nữa, càng giống như là một hành lang thông sang nhà Đình Lạc Lạc, chỉ là, đoạn tường kia hẹp nên chỉ có thể nghiêng người đi qua. Tà Sâm không ngại: nghiêng thì nghiêng đi, trải qua Lương Hữu Tề sửa chữa, ít nhất không cần cọ vào một thân tường bụi nữa.

Tủ âm tường bên kia của Đình Lạc Lạc Lương Hữu Tề tự nhiên cũng đã sửa chữa lại rồi. Đình Lạc Lạc từng hỏi cậu ta: "Nhất thiết phải phiền toái như vậy sao?" Lương Hữu Tề lâu bầu: "Bị Tà Sâm để mất tới, cô sẽ bị làm phiền nhiều hơn."

Buổi chiều đầu tiên Tà Sâm vào ở "Thiên Viên" mộc mạc, Đình Lạc Lạc lại trở lại muộn. Anh năm lần bảy lượt đi gõ cửa tủ nhà Đình Lạc Lạc nhưng không ai đáp lại. Anh còn tự tiện đẩy cửa tủ ra ngó dáo dác nhưng cũng thủy chung không thấy Đình Lạc Lạc. Tà Sâm ở trong phòng mình cảm hộp điều khiển ti vi giống như cầm kiếm, dùng tư thế phong phú đôi kênh truyền hình, chiếu vách tường đến mức lúc đó lúc lại xanh.

Đình Lạc Lạc gọi điện thoại cho Giang Tiêu, muốn lãnh giáo "vận động trên giường" của cô ấy và Viên Kiệt. Theo lời chủ bút tha.nh.umg.lqđ Điều, tiểu thuyết mới của cô đã đến đoạn mấu chốt xin hãy cời áo ra mà sư phụ Tà Sâm của cô ngay cả mặt mũi đều không thấy lộ. Không ngờ Giang Tiêu nói: "Lạc Lạc, hiện tại tớ rất vội, có việc gấp. Hôm khác nha." Gân đây Giang Tiêu giống như là bận tới mảy tới mặt, có phong phạm của người lãnh đạo quốc gia.

Lúc này, Trương Gia Minh kịp thời gọi điện thoại tới: "Lạc Lạc, tôi mời cô ăn cơm." Đinh Lạc Lạc nghĩ thầm: thà đi hỏi Trương Gia Minh còn hơn hỏi Nguyễn Vi.

Trương Gia Minh ngồi trước mặt Đinh Lạc Lạc mắt tự nhiên chinh chinh thân thân: "Lạc Lạc, muốn ăn cái gì?" Đinh Lạc Lạc khép thực đơn lại: "Tôi không đói bụng, anh chọn đi." Trương Gia Minh lật thực đơn từ đầu tới đuôi, lại lật lại lần nữa, gọi hai phần mì gà và một đĩa rau cải. Trương Gia Minh nói: "Không đói bụng cũng phải ăn, mì gà dễ tiêu hóa."

Đinh Lạc Lạc nằm ở mép bàn ngẩng đầu lên, đề thấp giọng hỏi: "Gia Minh, anh là xử nam sao?" Mặt Trương Gia Minh lập tức vinh quang đỏ ửng. Đinh Lạc Lạc như khi câu bị bẹp, ừ ừ: hỏi Trương Gia Minh chuyện người trưởng thành đại khái tựa như hỏi học sinh tiểu học tích phân và vi phân. Trương Gia Minh là người liếc qua đã hiểu ngay là xử nam, anh ta cảm thấy đây là trung trình với Đinh Lạc Lạc.

Đinh Lạc Lạc ăn mì gà như hổ đói, quẳng xuống một phần tiền là được rồi. Cô nói: "Gia Minh, về sau đừng hẹn tôi nữa." Trương Gia Minh nhất thời mê hoặc: không phải là không đói sao? Sao ăn so với mình còn kinh khủng hơn? Anh ta là xử nam, sao cô vẫn còn chưa hài lòng?

Đinh Lạc Lạc than thở trở về nhà, nghĩ thầm: chẳng lẽ muốn cô cùng đường đi hỏi bà nội? Đừng để cô giận đến chảy máu não đđ.ề.qu.ýđ.ôn nữa. Vừa mở cửa nhà ra, Đinh Lạc Lạc lại vui mừng khôn xiết rồi. Cô nghe loáng thoáng tiếng nhạc, mà tiếng nhạc chính là tới từ trong tủ âm tường. Cuối cùng thầy giáo Tả Sâm của cô cũng xuất hiện rồi.

Tả Sâm đang ngồi phịch ở trên ghế sa lon hát theo ca sĩ trong ti vi, vừa hát vừa nghĩ: mình cũng có hôm nay, rõ ràng là một ông già cô đơn. Đang suy nghĩ, Tả Sâm lại nghe thấy tiếng gõ cửa, nói chính xác là tiếng gõ cửa tủ. Tả Sâm nhảy xuống từ trên ghế salon, chạy về phía tủ âm tường, mở cửa tủ ra.

Đinh Lạc Lạc ở bên kia cười phát phát tay với anh: "Thầy giáo Tả, đã lâu không gặp." Tả Sâm ưỡn thẳng sống lưng: "Ừ, gần đây thầy giáo quá bận rộn." Đinh Lạc Lạc lại giơ ngón tay cái lên: "Căn phòng của thầy trang hoàng rất đẹp, anh Hữu Tề thật là lợi hại." Tả Sâm vừa nghe, anh Hữu Tề? Thăng oắt con hai mươi ba tuổi lại làm tới anh Hữu Tề? Quá mất thể diện rồi. Tả Sâm trách cứ Đinh Lạc Lạc: "Động một chút là kêu anh trai, cô cũng quá không đứng đắn đi?" Không đứng đắn? Đinh Lạc Lạc vừa nghe, miệng lập tức xẹp xuống.

Tả Sâm dùng sức vò vò tóc: "Tốt lắm tốt lắm, không nói cậu ta. Cô mở miệng một tiếng là thầy giáo, có phải cầu học sót ruột lợ hay không?" Đinh Lạc Lạc sót ruột gật gật đầu: "Ừ, ừ, tôi vội vã nộp bản thảo. Chỉ là, đoạn nam nữ thân thiết kia tôi không biết viết thế đã được chưa." Lần này, Tả Sâm trở nên sót ruột hơn: "Cho tôi nhìn một chút, tôi chỉ điểm cho cô." Nói xong lập tức đi vào trong tủ âm tường bên kia của Đinh Lạc Lạc.

#Thanh Hưng: chủ nhật người ta đi ăn, người ta đi chơi, người ta đi sắm Tết còn mị đi làm T=T

Bạn đang đọc truyện *Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Khóa thứ nhất

Edit: Thanh Hưng

Ngồi ở trước màn hình máy tính của Đinh Lạc Lạc, lông mày Tả Sâm nhăn lại: "Rốt cuộc là cô đã từng hôn ai bao giờ chưa thế?" Đinh Lạc Lạc đứng ở một bên ngẩng cao cằm: "Có chứ, sao lại chưa từng có?" Đinh Lạc Lạc th.anh,hh;ung.lợ đã từng nghe bà nội nói qua, người bạn nhỏ Tiểu Bàn ở vườn trẻ đã từng hôn cô, ngày ấy cô khóc lớn một buổi chiều. Đinh Lạc Lạc còn nhớ rõ, Trương Gia Minh cũng từng hôn cô. Khi đó, cô mười lăm tuổi, Trương Gia Minh thừa dịp cô chưa chuẩn bị, giống như con muỗi đốt cô một ngụm. Đinh Lạc Lạc nhớ mặt Trương Gia Minh lập tức đỏ lên, còn cô thì tức giận đến xanh mặt.

Tả Sâm lại hỏi: "Đã từng hôn, thế mà cô lại viết ra loại kịch này?" Đinh Lạc Lạc theo ngón tay Tả Sâm nhìn về phía màn ảnh, nhìn thấy lợ mình viết: anh liếm môi của cô một lần, cô lại liếm anh một lần. Tả Sâm đứng dậy từ trên ghế: "Tiểu bất điểm, tài nghệ như cô hay là đổi nghề đi." Đinh Lạc Lạc một phen kéo Tả Sâm trở lại trên ghế: "Không được, tôi không đổi nghề. Thầy Tả, ngài làm ơn làm phúc, nói cho tôi biết hôn môi là phải như thế nào."

Lọn tóc của Đinh Lạc Lạc phủ lên trên mặt Tả Sâm, cảm giác dây dưa quấn quýt với nhau đánh thẳng vào xương tủy Tả Sâm. Đôi môi đỏ mọng giống như anh đào của Đinh Lạc Lạc đang ở ngay trước mắt Tả Sâm, Tả Sâm nhắm mắt lại tìm về một chút lý trí: "Cô...cô coi như không biết cũng có thể xem, xem một chút người khác là viết thế nào mà." Đinh Lạc Lạc nhủ nhủ mày: "Tôi đã xem Nguyễn Vi viết nhưng tôi không muốn tham khảo cô ấy." Tả Sâm tìm về nhiều lý trí hơn: chắc hẳn tiểu bất điểm với chủ phòng cũ Nguyễn Vi này có quen biết nhau. Lúc này, Đinh Lạc Lạc lại nói: "Chỉ là, thầy giáo à, sao anh cũng có lăm rồi?"

Lần này, lý trí bị Tả Sâm chà đạp xuống dưới chân rồi. Anh tự tay nắm cằm cổ của Đinh Lạc Lạc, để cho mặt mũi mềm mại của đđ.ề.qu.ýđ.ôn cô hoàn toàn tới gần anh, anh lại đưa một cái tay khác ra theo cái trán trắng nõn của Đinh Lạc Lạc đi lên, mon trón từ trên xuống dưới, để cho cô nhắm hai mắt lại. Mà viên anh đào trước mắt này không thể nghi ngờ là Tả Sâm anh được rồi. Tả Sâm ri tai nói: "Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu." Không đợi Đinh Lạc Lạc phản ứng, Tả Sâm đã hôn lên môi Đinh Lạc Lạc. Anh đột nhiên cảm thấy, Đinh Lạc Lạc viết rất đúng. Đôi môi thơm ngon này thật làm cho anh mỗi lần liếm lại một lần kích động.

Đinh Lạc Lạc ngây người như phỗng. Thầy Tả đang liếm môi của cô, vậy cô có phải cũng nên liếm anh hay không đây? Đinh Lạc Lạc do do dự dự, đầu

lười Tả Sâm lại vừa vịn chui vào giữa môi và răng của cô. Đinh Lạc Lạc cuộn chặt nắm tay: tỉnh táo, tỉnh táo, nhớ cảm giác này. Nhưng là, tỉnh táo như thế nào mới được đây?

Tả Sâm lưu luyến không rời buông Đinh Lạc Lạc ra. Trong đầu anh hỗn độn: sao lại có người phụ nữ không son không phấn lại làm cho anh thần hồn điên đảo như thế.

Đinh Lạc Lạc còn khom người, nhắm hai mắt lại. Tả Sâm buồn cười: "Này, tan lớp." Đinh Lạc Lạc giống như là nghe thấy than.hh.ung.lqđ tiếng chuông tan học lập tức phóng ra xa hai mét. Tả Sâm thanh thanh cổ họng khô nóng: "Vậy kể tiếp, tôi sẽ dạy cho cô sâu hơn một bước là vượt ve."

Đinh Lạc Lạc vừa nghe không nói hai lời nín lấy cổ áo của Tả Sâm xách anh tới trước tủ âm tường: "Thôi, để hôm khác thôi. Một lần dạy quá nhiều, tôi...tôi không học được." Tay Tả Sâm lại nắm cằm cổ của Đinh Lạc Lạc: "Vậy, chúng ta lại ôn tập hôn môi thôi." Đinh Lạc Lạc như cá chạch tránh thoát khỏi cánh tay Tả Sâm: "Không, không được. Thầy giáo, mời ngài trở về thôi."

Tả Sâm nhún nhún vai: "Được rồi, vậy cô rèn sắt khi còn nóng, mau chóng sửa đổi lại tiểu thuyết của cô một chút đi." Đinh Lạc Lạc đưa mắt nhìn Tả Sâm xuyên tường mà về, trong miệng la hét: "Thầy Tả, quân tử đấy, ban đêm không cho phép sang đây." Tả Sâm chê cười: quân tử? Quân tử chẳng lẽ không có thất tình lục dục?

Cùng lúc Đinh Lạc Lạc đi học, Nguyên Vi lần thứ hai gõ cửa nhà âm nhạc hàng xóm.

Người đàn ông đã thay một cái áo màu trắng che lưng, hai cánh tay phơi bày như cũ kia làm Nguyên Vi chảy nước dãi. Hai tay Nguyên lqđ Vi dâng lên bánh nhân kem: "Ném thử một chút, tôi tự mình làm." Người đàn ông không nhìn Nguyên Vi, ngược lại nhìn bánh nhân kem một cái: "Thật xin lỗi, tôi không ăn đồ ngọt." Nói xong, đóng cửa lại.

Nguyên Vi sững sờ ở cửa, lồng ngực và lỗ mũi cùng nhau chấn động. Qua một hồi lâu, cô cầm một cái bánh nhân kem lên nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cảm giác thỏa mãn như ăn được hải sâm

Edit: Thanh Hưng

Lúc chín giờ đúng Tả Sâm đến "Trái phải địa sản", tham gia một hội nghị thảo luận về dự án mua một khu đất mới. Chủ trì hội nghị là trưởng phòng khai thác Chu Kiều, cô ta đã ba mươi hai tuổi mà thân hình vẫn như cô lqđ gái hai mươi hai tuổi. Cô ta một đầu tóc ngắn, thân hình nhỏ nhắn, thường thường đi giày chơi bóng nhảy lên nhảy xuống, ba ngày hai bữa bị người không biết sự tha.nh.hưng tình nhận làm là người đưa chuyển phát, đưa thức ăn nhanh, đưa hoa đưa nước. Chu Kiều cảm thấy kỳ quái: thân hình này của cô ta giống như có thể gánh nước sao?

"Trái phải địa sản" có kế hoạch mua một mảnh đất ở khu B ngoại ô Đông Thành. Báo cáo của Chu Kiều làm có thanh có sắc, giọng nói như hoàng oanh ở trong phòng họp lờ lờ ước chừng nửa giờ, khi trình bày đề ý rất kỹ tới tương lai ngựa xe như nước cùng với khuynh hướng khuếch tán dân cư trung tâm. "Trái phải địa sản" có ý định xây dựng khu dân cư số 13 ở mảnh đất đó.

Sau khi tan họp, Chu Kiều và Tả Sâm đi ra phòng làm việc sau cùng. Cánh tay Tả Sâm leo lên vòng eo thon thả của Chu Kiều: "Đáng khen ngợi." Chu Kiều ngẩng mặt: "Hà? Khen thưởng thế nào?" "Đi chọn món châu báu cho mình thôi." Tả Sâm hợp ý nói. Chu Kiều và anh đã có một năm giao tình, căn phòng l,eeq,ủy,đ;ôn ở Nam Thành kia của anh chính là dùng cho việc vui vẻ với Chu Kiều. Chu Kiều là một người theo chủ nghĩa không cưới, điều này làm cho Tả Sâm cực kỳ thương thức. Tả Sâm không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ phụ nữ về mặt phát sáng mờ ước cùng anh đi vào lễ đường hôn nhân, sinh con dưỡng cái cho anh. Chu Kiều cũng không dừng lại ở một người đàn ông là Tả Sâm, chỉ là hai bên cũng mờ một mắt nhắm một mắt, mua vui mà thôi. Chu Kiều thích nhất là sưu tầm châu báu, cô ta cho là chỉ có công việc và châu báu mới thật sự là bến cảng cuộc đời.

Đinh Lạc Lạc đứng ở trước gương nhìn miệng mình. Cho dù miệng đỏ thắm nhưng hốc mắt lại xanh đen. Cả đêm mộng lung, cảm thấy đôi môi nóng lên giống như là muốn phun ra lửa nhưng đưa tay lau thì lại mát lạnh cực kỳ.

Đinh Lạc Lạc ngồi trước máy vi tính, ngón tay lướt trên bàn phím giống như đánh đàn dương cầm. Nam nữ nhân vật chính ở chương 5 thuận lợi hôn môi, lại không thể thuận lợi cởi áo.

Lúc Tả Sâm trở lại "Thiên Viên" thì Đinh Lạc Lạc đang chuẩn bị đi tòa soạn báo. Bình thường hai người đều xuyên tường gặp nhau, lần đầu tiên gặp mặt ở hành lang lại cảm thấy kỳ quái. Tả Sâm hỏi: "Tiểu bắt điểm, sao cô lại ở chỗ này?" Đinh Lạc Lạc lầu bầu: "Chẳng lẽ tôi chỉ có thể ở trong tủ âm tường à?" Tả Sâm đến gần Đinh Lạc Lạc: "Không tôn sùng trọng đạo sao?" Đinh Lạc Lạc vội cúi đầu: "Tôi muốn đi tòa soạn báo gặp Tổng Biên."

"Bản thảo sửa xong rồi?"

"Sửa xong rồi, nam nữ đã thành công hôn môi."

"Nào, cho tôi xem trước một chút." Nói xong, Tả Sâm đẩy Đinh Lạc Lạc trở về phòng của Đinh Lạc Lạc.

Đinh Lạc Lạc viết: anh ta nuốt đầu lưỡi vào trong miệng của cô, cô có một loại cảm giác thỏa mãn như ăn được hải sâm. Tả Sâm chột than.hh.ung.lqđ cảm thấy ngực mình như bị một thanh đại chùy cắm vào, gần như nôn ra máu. "Hải sâm? Hải sâm? Tôi thế nhưng để cho cô có cảm giác như hải sâm?" Tả Sâm gặm lên bên tai Đinh Lạc Lạc.

Đinh Lạc Lạc giống như chim nhỏ nghe được tiếng súng, vội vàng bỏ chạy sang một bên: "Sai, không sai biệt lắm." Tả Sâm hai bước lại vượt đến bên cạnh Đinh Lạc Lạc: "Tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, nếu cô không cẩn thận nắm chặt thì đổi nghề cho tôi." Nói xong, Tả Sâm lần nữa hôn lên môi Đinh Lạc Lạc. Đinh Lạc Lạc không còn kịp nhắm mắt nữa, hai người nhìn thẳng vào đối phương.

Tả Sâm hải lòng sập cửa bỏ đi. Viên anh đào này để cho anh nhớ nhưng một buổi sáng rồi. Mà anh, lại là hải sâm

Đinh Lạc Lạc chán nản ngồi trước máy vi tính, đôi môi lại dâng lên một đợt thủy hỏa bất dung mới. Thấy Tả không hải lòng với miêu tả của cô, vậy thì chắc hẳn chủ bút Diêu cũng sẽ không hải lòng. Hải sâm thì sao? Không phải rất đáng tiền sao? Hơn nữa quả thật rất giống đó.

Nguyên Vi thai nghén tiểu thuyết mới, viết là một đôi chị em song sinh đối với một tay trống vừa gặp đã yêu, tay trống lợi dụng hai người chị em từ không có tiếng tăm gì đến danh tiếng vang xa, hai chị em cự tuyệt anh ta trở mặt thành thù, khi tất cả thành nhất thời, hai chị em rồi rít cao bay xa chạy, lúc gần đất xa lqđ trời tay trống bị dày vò trong đau khổ. Tay trống trong dân ý tiểu thuyết của Nguyên Vi lạnh lùng, giao hoạt, ham vinh hoa phú quý, cuối cùng để lại tiếng xấu muôn đời. Nguyên Vi vừa thiết kế vừa cười to, cảm thấy xả ra được một ngụm oán khí.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nam Thành Chu Kiều

Hách Tuấn gọi điện thoại cho Tả Sâm: "Tiểu Mễ có hứng thú với cậu." Tả Sâm buồn bực: Tiểu Mễ? Ngũ cốc hoa màu có hứng l?ê;q' u,ýđ.ô'n thú gì với anh? Hách Tuấn giọng điệu kiêu "Quả nhiên": "Quên? Chị em cùng tổ với Vân Na, mới vừa qua sinh nhật đó." Tả Sâm nhớ ra: "À, cô ấy hả. Dính vào cánh tay tớ giống như là chính mình không có chân ấy." Hách Tuấn than thở: "Miệng cậu hạ thủ lưu tình đi, xem ở phần ngưỡng mộ của cô ấy đối với cậu." Tả Sâm day day huyết thái dương: "Vậy thì tớ không có gì để nói." Hách Tuấn lại than thở một hơi: "Cô ấy đã hỏi số điện thoại cậu của từ chỗ Vân Na, Vân Na bảo tớ dặn dò cậu, hạ thủ lưu tình."

Hách Tuấn cảm thấy kỳ quái: não của phụ nữ có phải bã đậu hay không? Vân Na tận tình khuyên bảo Tiểu Mễ: "Tả Sâm giống lqđ như Nga Lang, giống như ôn dịch, giống như núi lửa nước lũ cùng nhau bộc phát." Tiểu Mễ vẫn là khăng khăng một mực: "Tớ có chết cũng muốn chết lòng lấy." Trong ánh mắt gần như phun ra hoa đào. Tả Sâm càng cảm thấy kỳ quái: phụ nữ tới cùng là có bao nhiêu dũng cảm? Tre già măng mọc leo lên thốt gỗ của anh.

Cuối cùng Giang Tiêu cũng xuất hiện hẹn Đinh Lạc Lạc và Nguyên Vi dùng cơm trưa chung.

Nguyên Vi tới trễ, Đinh Lạc Lạc dò hỏi Giang Tiêu: "Gần đây cậu đang bận rộn chuyện gì thế?" Giang Tiêu mặt hồng lên: "Không bận cái gì. Chỉ ở nhà lên mạng một chút, ra ngoài gặp bạn bè." Đinh Lạc Lạc càng mù mờ hơn: "Bạn bè? Ngoại trừ tớ và Nguyên Vi ra, cậu còn có người bạn nào nữa?"

Giang Tiêu muốn nói lại thôi, đúng lúc này Nguyên Vi lại tới. Nguyên Vi nóng muốn nổ tung đầu, một cái đầu hai cái miệng vừa gặp mặt đã kêu la: "Giang Tiêu, Lạc Đà, nhìn tớ có đẹp hay không?" Đinh Lạc Lạc bữu mồi, nghĩ thầm: phía trên có thể nuôi chim rồi.

Nguyên Vi ngồi xuống, uống ừng ực một hơi hết nước trái cây của Đinh Lạc Lạc: "Lạc Đà này, tớ cho cậu biết, cái người cách vách đánh trống đó đáng đập rất hấp dẫn. Chỉ là nhìn cánh tay của anh ta tớ đã thần tha;nh/hư'ng hồn điên đảo rồi." Đinh Lạc Lạc đỏ mặt: "Cậu nói lời này không xấu hổ à?" Nguyên Vi phát phát tay: "Lời này thế nào? Tớ nói, Lạc Đà này, với cá tính này của cậu khi nào mới có thể biến thành phụ nữ chân chính đây?" Giang Tiêu chen vào nói: "Còn lâu, nụ hôn đầu của cậu ấy còn không biết phải để lại cho ai đó." Đinh Lạc Lạc gần như muốn bật thốt lên: nụ hôn đầu đã làm học phí giao cho thầy Tả rồi. Chỉ là, cô nhện được, nói một câu khác: "Cái gì gọi là phụ nữ chân chính? Tớ giữ mình trong sạch chẳng lẽ lại biến thành đàn ông?"

Nguyên Vi hỏi Đinh Lạc Lạc: "Căn phòng có quý kia như thế nào rồi?" Đinh Lạc Lạc nói thật: "Ồ đâu ra quý? Là âm thanh từ cách vách truyền tới mà thôi." Nguyên Vi lơ đãng: "Hả? Phòng ở đất mà cách âm vẫn hồngбет như thế à." Đinh Lạc Lạc cũng không nói gì nhiều, tránh cho nói nhiều sai nhiều.

Đinh Lạc Lạc và Nguyên Vi ai cũng không đề cập tới chuyện đổi lại phòng. Cho dù "Thiên Viên" không có quý, nhưng bây giờ dất tám con ngựa cũng không thể lòi Nguyên Vi từ tay trống khêu gọi sát vách đi. Về phần Đinh Lạc Lạc, bây giờ cô cũng không thể rời bỏ "Thiên Viên", không thể rời bỏ thầy Tả ở tù âm tường bên kia.

Về đối thoại ma quỷ, Giang Tiêu nghe không hiểu ra sao. Cô ấy chỉ đành thu xếp: "Ai nha, ai nha, nhanh lên một chút gọi món ăn đi thôi."

Trương Gia Minh gặp tai nạn ở trên lớp hóa học. Một thí nghiệm dùng đèn cồn bị nổ tung, mảnh kiếng vỡ văng vào trên mắt của lê,qu,y.đô;n anh ta, anh ta phải vào bệnh viện. Trước khi khám bệnh, anh ta bảo bác sĩ gọi điện thoại cho bạn gái của anh ta là Đinh Lạc Lạc. Đinh Lạc Lạc nhận được điện

thoại, đối phương nói: "Tôi là bác sĩ ở bệnh viện trung tâm. Mắt trái của bạn trai cô bị thương, muốn lập tức gặp được cô." Đinh Lạc Lạc ngần ra, nói: "Tôi...tôi không có bạn trai." Đối phương cũng ngần ra: "À? Không có? Anh ta là thầy giáo." Phản ứng đầu tiên của Đinh Lạc Lạc là thấy Tả bị thương sao? Chỉ là, bác sĩ kia lập tức lại nói: "Thầy giáo dạy hóa học." Lúc này Đinh Lạc Lạc mới "Ồ" một tiếng: "Trương Gia Minh à."

Cho dù Đinh Lạc Lạc không phải bạn gái Trương Gia Minh thì cô vẫn đi tới bệnh viện.

Trên mắt trái của Trương Gia Minh che băng gạc, gương mặt so với băng gạc còn trắng hơn. Bác sĩ nói, thị lực của anh ta sẽ không bị tổn thương, chỉ là mí mắt bị thương tổn thì khó tránh khỏi sẽ để lại một vết sẹo nhỏ. Trương Gia Minh hỏi: "Vết sẹo nhỏ là nhỏ tới mức nào?" Bác sĩ lấy tay so sánh: "Đại khái một cm."

Tiếp đó, ở trước mặt các bác sĩ đang cấp cứu cùng với cán bộ trường học, Trương Gia Minh hỏi Đinh Lạc Lạc: "Lạc Lạc, em sẽ ghét qđ bỏ anh sao?" Đinh Lạc Lạc ghen hòng nhìn trần trời, nói ghét bỏ, cô chính là bạc tình bạc nghĩa nói không ghét bỏ nhưng cô rõ ràng chính là ghét bỏ. Khóe mắt phải có một nốt ruồi đen còn chưa hết, mí mắt trái lại thêm vào một vết sẹo, kiếp trước Trương Gia Minh cũng tạo nghiệp chướng không nhỏ đâu. Đinh Lạc Lạc nghĩ như thế.

Đinh Lạc Lạc lấy cớ hôm nay phải kết thúc bản thảo hoảng sợ chạy ra khỏi phòng bệnh của Trương Gia Minh.

Thật ra thì bản thảo của Đinh Lạc Lạc đã giao cho chủ bút Diêu rồi. Chủ bút Diêu tán thưởng: "Lạc Lạc, nụ hôn này viết thật tốt." Sau lần thứ hai được Tả Sâm dạy Đinh Lạc Lạc đã sửa lại rồi. Sự so sánh với "Hải sâm" này, chỉ viết xuống đầu lưỡi, hàm răng, ý thức "bình thường hỗn loạn như trước lúc Bàn Cổ khai tha.nh.h.ung.l.ê;quýđô/n thiên lập địa" cùng với đôi môi vừa như băng thiên tuyết địa vừa tựa như thước thạch lưu kim. Chủ bút Diêu lại nói: "Lạc Lạc, cô có năng lực. Không ngừng cố gắng nhé." Đinh Lạc Lạc ngộ ra được, chủ bút Diêu ý ở ngoài lời, là đàn ông phụ nữ phải không ngừng cố gắng, nên cời thì cời.

Đinh Lạc Lạc về đến nhà, mở tủ âm tường ra nghe động tĩnh nhà Tả Sâm. Nhà Tả Sâm không có một chút động tĩnh nào, Đinh Lạc Lạc nghĩ thầm: khóa học này, ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới.

Chu Kiều chờ Tả Sâm ở trong phòng Nam Thành. Hôm nay, anh hẹn cô ta. Anh sẽ tự mình mua vòng tay Phi Thúy cô đã chọn xong kia, hai tay dâng lên. Đối với phụ nữ để cho Tả Sâm bớt lo, anh cũng sẽ không tiết kiệm tiền.

Chu Kiều ở trong bồn tắm to lớn đã đổ đầy nước nhỏ tinh dầu. Nghe được tiếng mở cửa của Tả Sâm, Chu Kiều cả người trần truồng đi qđ vào bồn tắm, thân thể là lướt trong nước thật sự rất xinh đẹp. Tả Sâm đẩy cửa phòng tắm ra nhìn thấy cảnh tượng ướt át kia cực kỳ hài lòng.

#Thanh Hưng: giống hồ sắc quá -- __--||

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trịnh Âu Dương gặp tai nạn

Edit: Thanh Hưng

Ba ngày Nguyên Vi không nghe thấy tiếng trống, cảm thấy trái tim mình càng đập càng vô lực. Cô đi xung quanh cửa phòng tha.nh.h.ung.lqđ nhà hàng xóm hấp dẫn, theo chiều kim đồng hồ đi một vòng, ngược chiều kim đồng hồ lại đi một vòng. Cửa phòng nhà hàng xóm đóng chặt, rèm cửa sổ cũng khép chặt, một khe hở cũng không có. Nguyên Vi dấn lỗ tai vào trên cửa chính, bên trong phòng vô cùng im ắng. Chẳng lẽ, anh ta chuyển đi rồi? Nguyên Vi chợt cảm thấy trời đất mù mịt, nửa đời sau không còn niềm vui thú nữa.

Nghĩ như vậy, Nguyên Vi đưa gion đập tay vào trên cửa chính nhà hàng xóm, vừa đập còn vừa nghĩ: không...đừng vứt bỏ tôi. Lúc cửa mở ra từ bên trong thì bàn tay Nguyên Vi gần như đập lên mặt người kia. Nguyên Vi giật mình hóa đá. Hàng xóm kêu gọi đứng ở trước mặt của cô ấy, đầu cúi thấp, thân thể mềm mại giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Mà anh ta cũng thật sự ngã xuống. Nguyên Vi thét lên theo bản năng tiến lên đỡ anh ta, đôi tay nhỏ bé chân chân thật thật sờ lên cánh tay của anh ta. Nguyên Vi lại theo bản năng nuốt từng ngụm nước bọt, cơ thể cũng theo anh ta ngã xuống. Anh ta ngất đi, làn da rất nóng. Nguyên Vi vỗ vỗ mặt của anh ta: "Này, tỉnh tỉnh, này." Mà thái độ của anh ta trước sau như một: mặc kệ.

Nguyên Vi kéo hàng xóm như cây lau nhà tới trên giường. Cũng may, cái gọi là giường của anh ta chỉ là một tấm trúc trải trên sàn nhà. Nguyên Vi thờ hồn hèn đưa mắt nhìn anh ta: anh ta tựa như một pho tượng thạch cao lâu năm, vàng vọt trắng bệch, mắt và miệng cũng đóng thật chặt, chân mày bởi vì qđ nhú lại mà hơi hơi nhô lên. Nguyên Vi lại sờ lên trán của anh ta, gương mặt của anh ta, cổ của anh ta và cánh tay, cho đến khi tay của mình cũng nóng mới từ trên đất bắn dậy, phóng tới toilet cầm một cái khăn lông lạnh ra ngoài. Trước lúc ra ngoài, Nguyên Vi còn dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt của mình: anh ta đang phát sốt, mình lại vẫn nổi ý dâm, thật là muốn giết người bừa bãi rồi.

Tả Sâm ba ngày không trở về "Thiên Viên". Anh và Chu Kiều ở trong phòng Nam Thành nửa công nửa tư, hai người thỉnh thoảng thương thảo mục tiêu

ở ngoại ô thành đông của "Trái phải địa sản", thỉnh thoảng chơi đùa giống như yên ương.

Đối thủ có thực lực cạnh tranh lớn nhất với "Trái phải địa sản" là "Vạn Tượng địa sản" cũng thêm thường khu ngoại ô thành đông này, lần này "Trái phải địa sản" phải bỏ nhiều vốn trên diện rộng. Vì vậy, Chu Kiều không thể không tính toán phương án đầu tư khả thi ngay từ đầu.

Đối với Tà Sâm mà nói Chu Kiều thắng hết bất kỳ một người phụ nữ nào. Cô ta và anh là cùng một loại tính cách, đó là rất thích lê.qu'ý;đô?n hưởng thụ, ngay khi hưởng lạc ra ngoài lại biết thay một khuôn mặt nghiêm nghị khác, đại não không ngừng chuyển động. Không giống những người phụ nữ khác, lúc anh lo nước lo dân thì vẫn còn muốn bỏ lên bụng dưới của anh.

Ngày thứ tư, khi Tà Sâm tỉnh lại thì Chu Kiều đã trang điểm chuẩn bị tới công ty. Tà Sâm tựa vào đầu giường: "Tôi giống như chưa bao giờ thấy đáng về cô không trang điểm." Tà Sâm tỉ mỉ nhớ lại: Chu Kiều trong bồn tắm, Chu Kiều trên giường, Chu Kiều tỉnh ngủ, giống như vẫn là gương mặt trang điểm tinh tế. Chu Kiều nói: "Tôi đã ba mươi hai tuổi, bộ dạng không trang điểm ngay cả chính tôi cũng không muốn nhìn." Nói xong, cô ta thút tha đi trở về bên giường, sau khi dâng lên nụ hôn thì đi ra cửa tới công ty.

Đột nhiên Tà Sâm nghĩ đến Đinh Lạc Lạc, nhớ nhung khuôn mặt không trang điểm nhưng cũng tinh tế kia. Hôm nay, anh cũng nên trở về "Thiên Viên" rồi.

Trong mơ mơ màng màng, Trịnh Âu Dương cảm giác mình biến thành Tôn Ngộ Không, bị một tòa núi lớn đè trên người. Tỉnh lại vừa nhìn mới phát hiện, trên lồng ngực mình sinh ra một tổ chim to đen như mực. Anh ta cả kinh ngồi dậy. Mà cổ của Nguyên Vi gần như là khắc khắc một tiếng bị vụn gãy.

Nguyên Vi kêu to: "Ai da." Lần nữa định thần nhìn lại, cô thấy hàng xóm hấp dẫn đã là tượng thạch cao sống lại. Nguyên Vi lập lợ đ tức cười nói: "Anh đã tỉnh?" Trịnh Âu Dương đứng lên: "Cô là ai?" Nguyên Vi cũng từ trên sàn nhà bò dậy, nhảy một bước dài về phía Trịnh Âu Dương: "Là tôi mà, tôi là hàng xóm của anh mà, Nguyên Vi. Anh quên sao?" Trịnh Âu Dương về mặt mê man, từ trong cổ họng "Nha" một tiếng.

Nguyên Vi lại nhảy về phía trước một bước: "Anh phát sốt. Ngày hôm qua lúc tôi tới anh bị ngã bất tỉnh. Tôi dứt nước cho anh, vừa ăn vừa uống thuốc." Nghĩ đến cái chữ "dứt" này, Nguyên Vi đỏ mặt. Đêm qua, lúc cô ấy dứt thuốc nào biết Trịnh Âu Dương ngậm chặt hàm răng, nhét thế nào cũng không vào được. Cô nỉ non ở bên lở tại anh ta: "Anh không há mồm thì tôi sẽ miệng đối miệng cho anh uống nha." Lúc này, hàm răng Trịnh Âu Dương hé ra, viên thuốc chui vào trong miệng.

Trịnh Âu Dương đầu óc choáng váng, bụng cũng theo đó phát ra tiếng kêu ùng ục. Nguyên Vi lập tức vịn cánh tay của anh ta: "Anh đói bụng không? Vài ngày qua có ăn cơm chứ? Tôi đã xem tủ lạnh của anh rồi, trừ l-ê.q'ủy'đ/ôn bìa chính là pizza, như vậy sao được đây? Chỉ có một cuộc đời để sống nên phải càng thêm miễn yêu chính mình. Anh nhìn anh đi, bị bệnh cũng không ai biết. Nếu không phải là tôi, đại khái anh sẽ biến thành thi thể, sinh ra sâu bọ. Đi thôi, đi theo tôi, tôi dẫn anh đi ăn cơm." Trịnh Âu Dương rất muốn lần nữa bất tỉnh, để trốn cái tổ chim nói làm nhảm này.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đành phải ôn tập

Edit: Thanh Hưng

Lần thứ tư Đinh Lạc Lạc ngồi ngắn người ở trong tủ âm tường. Ở bên kia tủ âm tường, Tà Sâm còn chưa có trở về. Đinh Lạc Lạc nghĩ thầm: thầy Tà xuất quỷ nhập thần này thật sự không phải là quỷ chứ? Ban đêm thì phát ra tiếng phụ nữ kêu gào, ban ngày lại có thể biến thành đàn ông.

Tà Sâm mở tủ âm tường của mình ra thì sợ hết hồn. Đinh Lạc Lạc ngồi ở trong tủ âm tường của cô đưa lưng về phía anh, bóng l-ê.qu.ý.đ.ôn lưng nhỏ bé mà tịch mịch, giống như đứa trẻ con chết non hóa thành oan hồn trong phim ma.

Đinh Lạc Lạc xoay người lại nhìn thấy Tà Sâm, kích động nhảy lên: "Thầy Tà, anh trở lại rồi." Tà Sâm che ngực: "Cô ngồi đây làm gì?" Đinh Lạc Lạc uất ức: "Tôi, tôi chờ anh trở về mà." Nghe xong lời này, miệng Tà Sâm lại toét ra: tiểu bắt điểm này thật là có tình có nghĩa.

Tà Sâm bước vào phòng của Đinh Lạc Lạc: "Chờ tôi à? Chờ tôi làm gì?" Đinh Lạc Lạc nóng nảy: "Anh, anh không phải nói sẽ dạy tôi viết tiểu thuyết sao? Không dạy nữa à?" Tà Sâm gật đầu một cái: "Ừ, dạy thì vẫn muốn dạy. Bài học trước có thu hoạch được gì hay không?" Đinh Lạc Lạc mừng rỡ: "Có chứ. Chủ bút cực kỳ hài lòng." Tà Sâm háng giọng một cái, hỏi: "Chủ bút các cô hài lòng với ví dụ 'hải sâm'?" Đinh Lạc Lạc khoát tay liên tục: "Không phải, không phải, tôi xóa cái đó rồi." Tà Sâm thờ phào một hơi, cảm thấy giới văn học còn không đến mức quá điên khùng.

Đinh Lạc Lạc mở miệng: "Anh có thể cho tôi số điện thoại hay không? Nếu không, tôi muốn tìm anh chỉ có thể mở tủ âm tường ra tìm, là lạ." Tà Sâm không nói hai lời viết cho Đinh Lạc Lạc một dãy số. Đinh Lạc Lạc lại vui mừng: "Cảm ơn anh." Tà Sâm kỳ quái: cô nhóc này thật là dễ thỏa mãn.

Tà Sâm ngồi ở chính giữa ghế sa lon của Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên giường. Tà Sâm nhìn lợ đ Đinh Lạc Lạc chằm chằm không nói, thấy đôi tay của cô xoắn lại, sắc mặt càng lúc càng đỏ. Tà Sâm khàn giọng hỏi: "Cô là đang đợi tôi đụng ngã cô sao?" Đinh Lạc Lạc chột cảm thấy trên giường sinh ra gai nhọn đâm tới, làm cô muốn lập tức nhảy ra. Đinh Lạc Lạc nghĩ thầm: khóa kế tiếp này, thật đúng là Nan Vu

Thượng Thanh Thiên*. Vuốt ve, cời áo, a, cô thật sự điên rồi sao.

* Nan Vu Thượng Thanh Thiên = khó khăn

Đình Lạc Lạc vì muốn xoa dịu bầu không khí mà lúng túng hỏi: "Tà Sâm, anh, anh làm công việc gì?" Tà Sâm suy nghĩ một chút: "Xây nhà." Đình Lạc Lạc gật đầu một cái: "À." Đình Lạc Lạc nhìn mặt của Tà Sâm một chút, lại nhìn tay một chút: hiện giờ ngay cả công nhân xây nhà cũng da mịn thịt mềm như vậy, quả thật là xã hội hiện đại hóa. Tà Sâm đứng dậy đi về phía Đình Lạc Lạc: "Đến đây đi, khóa thứ hai." Đình Lạc Lạc lại lùi lại một bước: "Chờ đã, đợi chút, hôm nay quá muộn, đổi, hôm khác đi. Mời anh trở về." Tà Sâm giống như là không nghe thấy, một phen kéo Đình Lạc Lạc vào trong ngực, cúi đầu hôn xuống.

Đầu Đình Lạc Lạc lại hỗn độn: Tà Sâm thật là một thầy giáo tốt, lại còn ôn tập lại khóa thứ nhất cho cô.

Rốt cuộc, khóa thứ hai vẫn là lùi lại. Tà Sâm một mình ngủ ở trong phòng đan xen hai màu vàng nhạt và xanh nhạt mà Lương Hữu Tề trang hoàng lại cho anh, hồi tưởng lại lúc Đình Lạc Lạc ở trong lòng anh run lấy bầy không than.hh.ung.lqđ khỏi bật cười. Trên đời sao lại còn có cô gái nhỏ như vậy chứ, mặt mày răng môi, chữ chữ câu câu đều kích thích đến tim của anh, mà chính cô lại vẫn mặt thò vô tội.

Đình Lạc Lạc mất ngủ. Tà Sâm không có ở đây thì cô không ngủ ngon; Tà Sâm ở đây thì cô vẫn là không ngủ ngon. Người đàn ông kia ở trong đầu cô nhàn tản dạo bộ, nháy mắt một cái như bảo thạch rực rỡ, sáng chói đến mức làm cho cô có chút không tập trung.

Ngày hôm sau, Tà Sâm bị điện thoại di động đánh thức. Đối phương nói: "Xin chào, em là Tiểu Mễ." Tà Sâm cau mày: ngũ cốc hoa màu có quan hệ gì với anh đâu? Đối phương lại nói: "Chẳng lẽ anh quên em rồi sao? Em là chị em của Vân Na, Tiểu Mễ đó." Rốt cuộc trong đầu Tà Sâm cũng hiện lên cây lan điều có mình không có chân kia: "À. Có chuyện gì sao?" Tiểu Mễ hồn dỗi: "Đã lâu không gặp, em nhớ anh mà. Có thời gian ra ngoài ăn một bữa cơm hay không?" Da đầu Tà Sâm tê dại, mất đi phong độ: "Không có thời gian. Hẹn gặp lại." Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Tà Sâm đứng dậy đi thăm dò phòng của Đình Lạc Lạc. Đình Lạc Lạc đã ra cửa, trong phòng dọn dẹp không nhiễm một hạt bụi. Tà Sâm khoe miệng tươi cười đi tới công ty.

Đình Lạc Lạc đi thăm Trương Gia Minh. Bạn bè một thời, không thể tuyệt tình tuyệt nghĩa. Vết thương của Trương Gia Minh không lqđ phát triển, tháo băng gạc là có thể xuất viện rồi. Trên mí mắt của anh ta đã lên da non, Đình Lạc Lạc nhìn thấy mà run sợ trong lòng. Cùng Trương Gia Minh đi tới cửa bệnh viện, Đình Lạc Lạc lại nọn có phải kết thúc bản thảo chạy như một làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tây Thành Trần trái cây

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi và Trịnh Âu Dương ngồi chung một bàn ăn cơm, hai cái đầu một người giống như tổ chim một người giống như kẹo đường, hết sức chói mắt. Đây đã là bữa cơm thứ tư hai người bọn họ cùng ăn chung, thân lqđ thể Trịnh Âu Dương đã không có chuyện gì, Nguyên Vi vẫn cứ mạnh như rồng như hổ như cũ: "Âu Dương, chúng ta làm bạn với nhau, cuộc sống rất tốt đẹp đúng không?" Trịnh Âu Dương ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, cầm đầu cầm cổ ăn: "Cảm ơn, cô rất đáng ghét."

Thực tế "Làm bạn với nhau" trong miệng Nguyên Vi chỉ là cô ấy vừa đói bụng sẽ đi gõ cửa Trịnh Âu Dương, chỉ cần anh ta vừa lộ mặt cô lập tức sẽ lôi anh ta đi ăn cơm. Về phần Trịnh Âu Dương, anh ta đã nhiều lần nắm chặt nắm tay ở trong đầu đánh Nguyên Vi sưng mặt sưng mũi.

Nguyên Vi lại nói: "Âu Dương, anh không có bạn bè sao? Như thế nào ngày ngày chính là buồn bực ở trong phòng gõ gõ đánh đánh à?" Quả thật Nguyên Vi cho rằng nhà Trịnh Âu Dương càng giống như là công ty âm nhạc: trừ trống, đồ điện đầy trong phòng dường như là đàn điện tử và đàn ghi-ta l.ê.q.ý.đô.n biểu diễn. Trịnh Âu Dương lâu bầu: "Không có." Nguyên Vi lại hỏi: "Thế người nhà anh đâu?" Trịnh Âu Dương lấy mu bàn tay lau miệng, đứng dậy: "Cũng không có." Nói xong, anh ta quẳng xuống một phần tiền, bước nhanh đi ra khỏi quán cơm. Nguyên Vi chỉ chiếc đĩa vào anh ta: "Này, họ Trịnh, anh có hiểu lễ phép hay không hả?"

Thói quen. Nguyên Vi thờ dài một cái, tiếp tục ăn. Đây là lần thứ tư họ Trịnh bỏ lại cô ấy, cô ấy đã dần dần quen rồi.

Tà Ấp cho gọi Tà Sâm vào phòng làm việc nói chuyện. Lão già đi thẳng vào vấn đề: "Kế hoạch của con là lúc nào kết hôn?" Trên mặt Tà Sâm hiện lên vẻ u sầu: "Cha đại nhân, người kế hoạch muốn con kết hôn với ai?" Tà Ấp tức giận: "Làm sao ta biết? Con sống 28 năm, còn không biết một người phụ nữ có thể kết hôn nào?"

Tà Ấp thông suốt cực kì. Ngày xưa, ông với mẹ Tà Sâm cũng là bởi vì hai bên tình nguyện mới cùng nhau kết liền cảnh, hôm nay ông cũng sẽ không can thiệp hôn nhân tự do của con trai. Chỉ là, ông quan tâm hương khói nhà họ Tà, quan tâm con trai khi nào mới có thể sinh hạ cháu trai.

Tà Sâm cau mày: "Cha đại nhân, kiểu phụ nữ gì có thể kết hôn?" Tà Ấp bật thốt lên: "Thứ nhất, lúc ả lúc hiện ở trước mặt con con cũng không cảm thấy chướng mắt. Thứ hai, tự biết an phận nhưng lại không quá nghiêm khắc với con." Tà Sâm nghe, gờ ngón tay cái lên: "Giữ càng già càng cay." Tà Ấp đuổi con trai ra khỏi phòng làm việc, một câu nói cuối cùng là: "Tà Sâm con hãy nghe cho kỹ, ba con ta đây muốn bông cháu." Tà Sâm than thở: đàn ông nhà họ Tà ít ỏi nên cũng khó tránh khỏi lão cha sẽ muốn có một viên thịt nhỏ bỏ qua bỏ lại trên mặt đất. Không bằng mua mấy con chó cho ông nuôi.

Lúc Tà Ấp nói về tiêu chuẩn "Lấy vợ", thật ra Tà Sâm đã nghĩ tới một người phụ nữ. Cô ta tên là Trần Quất, hay là Trần Chanh? Tà Sâm luôn luôn không nhớ được tên của phụ nữ, trong ấn tượng tên của cô ta chính là tên của một loại trái cây.

Bây, tám tháng trước, cô ta từ ngoại thành đi tới thành phố B học học viện nghệ thuật, về phần là học điệu nhảy dân tộc hay là múa hiện đại, Tà Sâm cũng không nhớ được. Một ngày, xe Tà Sâm đâm vào cô ta, cô ta tuy than.hh.ung.lqđ không đáng ngại nhưng Tà Sâm vẫn để lại danh thiếp cho cô ta, để cho cô ta sau khi đi bệnh viện kiểm tra mới quyết định. Cô ta không đi bệnh viện nhưng lại giữ lại danh thiếp điện thoại của Tà Sâm.

Trần trái cây nói thẳng: "Nghe nói anh có không ít phụ nữ, em có thể cũng trở thành một người trong đó không?" Tà Sâm cầm tay của cô ta cảm thấy mềm mại như không xương, vì vậy hỏi: "Tại sao?" Trần trái cây nói: "Em yêu anh."

Trần trái cây vào ở phòng Tây Thành của Tà Sâm, cô ta cũng là một người phụ nữ làm Tà Sâm tỉnh tâm. Cô ta thương anh chỉ bởi vì anh có tiền, có gương mặt anh tuấn và thân thể cao lớn. Cô ta vẫn cho là vì có thể trải qua cuộc sống của người có tiền cô ta sẽ phải dâng hiến thân thể cho lão già nhăn nhúm. Vậy mà hôm nay cô ta lại biết Tà Sâm. Cô ta giống như mèo gặp may ở đất Tây Thành, không lo ăn mặc, nên đi học thi đi học, bạn bè đều là phái nữ.

Trong danh bạ điện thoại của Tà Sâm, tên của cô ta là "Tây Thành". Tà Sâm gọi điện thoại cho cô ta: "Em tên là Quất, hay là Chanh?" Đối phương nói: "Anh lại quên. Em tên là Trần Môi." Tà Sâm "Ồ" một tiếng: đúng, là dâu tây. Trần Môi hỏi: "Hôm nay có rảnh rồi không? Đến bên này của em đi." Tà Sâm hài lòng vì cô có chừng mực, không chủ động, không bị động, cân đối cực tốt. Tà Sâm đồng ý: "Được."

Hách Tuấn gọi điện thoại hẹn Tà Sâm ăn cơm. Tà Sâm nói: "Thằng nhóc nhà cậu không có việc gì thì sẽ không tìm tớ ăn cơm." Hách Tuấn cười làm lành: "Là Vân Na, cô ấy có chuyện tìm cậu." Tà Sâm một câu đã nói toạc ra: "Liên quan đến ngũ cốc hoa màu kia?" Hách Tuấn bất bình thay Tiểu Mễ: "Cô ấy họ Mễ, gọi Tiểu Mễ là thuận nước đẩy thuyền, ngũ cốc hoa màu cái gì." Tà Sâm một lời cự tuyệt: "Buổi tối tớ hẹn người khác rồi." Hách Tuấn vẫn còn kêu to ở đầu kia: "Vậy mọi người có thể cùng ngồi một bàn mà." Tà Sâm bên này đã treo điện thoại rồi.

Bên kia, Hách Tuấn bị Vân Na níu lấy lỗ tai. Vân Na bắt mẫn: "Đàn ông các anh sao lại phách lối thế? Tại sao hả?" Hách Tuấn lqđ oan như Đậu Ngà: thay mặt Tà Sâm nhận tội cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai nữa rồi.

Bên này, Tà Sâm đi phòng bên Tây Thành gặp Trần Môi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gọi lập tức tới

Edit: Thanh Hưng

Trần Môi có một tay nghề nấu ăn ngon. Tà Sâm mở cửa, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn thì cảm thấy: nếu không tìm được một người muốn lqđ kết hôn cứ cưới cô ta cũng tốt lắm. Trần Môi vui đầu vào lồng ngực Tà Sâm: "Em rất nhớ anh." Tà Sâm cười cười: ngay cả giả vờ chân tình cô ta cũng là một diễn viên tốt lắm hết trách nhiệm.

Tà Sâm và Trần Môi ngồi đối diện ăn cơm, Trần Môi gấp đồ ăn vào trong bát Tà Sâm. Tà Sâm kéo tay của cô ta, gỡ đôi đũa trong tay cô ta xuống. Tay biết làm món ăn nhưng vẫn trắng nõn, mềm mại trước sau như một. Tà Sâm hỏi: "Em năm nay bao nhiêu tuổi?" Trần Môi nói: "19." Tà Sâm ngẩn người: Đúng vậy, cô ta vẫn là một học sinh, mới chỉ có mười chín tuổi. Mới chỉ mười chín tuổi mà không ngờ cô ta đã biết nhìn xa trông rộng rồi, biết làm như thế nào để cho anh vui vẻ, cũng biết anh không thích cái gì. Tiểu bắt điểm thì sao đây? Tiểu bắt điểm bao nhiêu tuổi? Mặt cô hồng cực kỳ giống đứa bé. Tà Sâm vội vàng buông tay Trần Môi ra, giao trả chiếc đũa cho cô ta.

Trần Môi cũng không hỏi nhiều, cô ta biết, hỏi nhiều cũng không có lợi ích gì.

Tà Sâm muốn ở lại bên cạnh Trần Môi qua đêm. Thân thể và tay của cô ta đều rất mềm mại, là thứ yêu thích của anh. Chỉ là, Đinh Lạc Lạc gọi điện thoại cho anh: "Thầy Tà, là tôi. Lạc Lạc." Khóe miệng Tà Sâm lập tức lộ thanh.hư.ng ra tươi cười, Trần Môi để ở trong mắt. Đinh Lạc Lạc hỏi: "Thầy Tà, hôm nay anh quay lại không?" Tà Sâm nói: "Tôi đang trên đường trở về."

Tà Sâm bị lời nói của chính mình dọa sợ hết hồn: anh cứ như vậy trở về bên người Đinh Lạc Lạc? Không, là trở lại "Thiên Viên", sát vách Đinh Lạc Lạc. Tiểu bắt điểm này nhất định vừa kêu la khóa thứ hai thượng đẳng, cũng nhất định vừa châm ngòi thuốc nổ của anh, dùng ánh mắt bất lực của mình hóa thành hai chậu nước lạnh dập tắt lửa. Đội viên phòng cháy ưu tú.

Tay Trần Môi leo lên lồng ngực Tà Sâm, Tà Sâm vỗ vỗ lưng của cô ta: "Tôi có việc, hôm nào lại tới." Trần Môi ngẩn ra. Cô ta rõ ràng nghe thấy bên kia điện thoại là một người phụ nữ. Cô ta chưa từng thấy Tà Sâm như vậy bao giờ, bị một người phụ nữ gọi tới gọi lui. Trần Môi nhón mũi chân hôn lên

miệng Tả Sâm: "Ở lại đây đi." Tả Sâm mở một cái trên miệng cô ta: "Hôm nào." Cho đến khi Tả Sâm đi ra khỏi cửa, Trần Môi còn chưa có hoàn hồn lại. Nếu anh không tới, cô ta có thể một mình vui vẻ sống qua ngày. Nhưng hôm nay anh tới, tại sao có thể nói đi là đi?

*****-----*****

Tiểu thuyết có liên quan tới tay trống của Nguyên Vi chính thức khởi động. Cô vừa gõ bàn phím vừa cười trộm, hiển nhiên là một con chuột trộm dầu. Cô nghĩ thầm: Trịnh Âu Dương, lão nương tôi để cho anh ở trong tiểu thuyết cực kỳ xấu xí, gặp hết tai họa, trọn đời không thể vươn mình.

Nguyên Vi đang gõ hào hứng bưng bưng lại nghe thấy có người gõ cửa nhà cô. Cô chồm lên nhảy tót tới cửa, bật thốt lên: "Họ Trịnh, nhớ tôi sao?" Đáng tiếc, cô mở cửa ra nhìn thấy không phải hàng xóm kêu gọi mà là anh chồng hào hoa phong nhã của Giang Tiêu, Viên Kiệt.

Viên Kiệt lễ phép cười một tiếng: "Nguyên Vi, tôi tới đón Giang Tiêu." Nguyên Vi xoay người lại nhìn gian phòng một chút, không lẽ/quá/n một bóng người. Cô mở miệng: "Viên Kiệt, anh đừng làm tôi sợ. Trong phòng tôi không có ai." Viên Kiệt sững sốt: "Cô ấy không ở nơi này của cô? Buổi chiều cô ấy nói tới tìm cô mà." Nguyên Vi vỗ vỗ cái trán: "Ài, đúng vậy. Buổi chiều cậu ấy đã tới, chỉ là, chỉ là, đã đi rồi. Anh nhanh về nhà đi, nói không chừng cậu ấy đã về đến nhà rồi." Nói xong, Nguyên Vi lập tức đóng cửa.

Con nhóc đáng chết kia, lại đi chỗ nào tiêu dao rồi? Lấy lão nương ta làm bia đỡ đạn cũng không báo trước. Nguyên Vi tức giận gọi điện thoại cho Giang Tiêu, chỉ là Giang Tiêu tắt máy.

*****-----*****

Đình Lạc Lạc dạo bước ở trong phòng. Lại đến thời gian giao bản thảo, nam chính nữ chính trong tiểu thuyết đã uống rượu, tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Nếu như Tả Sâm không ra tay, nam chính nữ chính kia không thể làm gì khác hơn là cùng nhau say khướt ngã xuống, ngủ một giấc đến sáng.

Tả Sâm trở lại "Thiên Viên" cũng không hề nhìn cửa phòng Đình Lạc Lạc một cái, về thẳng gian phòng của mình, từ tủ âm tường xuyên qua. Đình Lạc Lạc mặt mày ửng đỏ thấy thầy Tả giống như thấy cứu tinh giá lâm, mặt híp lại thành hai cái trăng rằm. Tim Tả Sâm đập thình thịch, anh ảo não: chạy cái gì mà chạy, Tả Sâm anh cũng không phải là chưa từng thấy phụ nữ.

Đình Lạc Lạc bung cho Tả Sâm một ly trà, hai tay dâng lên. Tả Sâm đang khát nước, một hơi uống hết. Uống quen rượu và cà phê, lại quen trà thơm ngọt rồi. Tả Sâm mở miệng: "Nam nữ nhân vật chính cần tiến triển mới rồi hả?" Đình Lạc Lạc vừa gạt đầu vừa ngồi ở bên người Tả Sâm: "Đúng vậy, tiến triển đến lqđ.tha.nh.ung đoạn bọn họ uống rượu, hai người ở chung một phòng." Cổ họng Tả Sâm khô nóng, trả lại cái ly cho Đình Lạc Lạc: "Cho tôi thêm một ly trà." Đình Lạc Lạc đứng dậy, lọn tóc mon tròn cổ của Tả Sâm, Tả Sâm vì ngăn cản mình kéo Đình Lạc Lạc về trong ngực mà đôi tay đánh phải liễu mạng nắm bắp đùi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Khóa thứ hai - Học hỏi lẫn nhau

Edit: Thanh Hưng

Nhất định là bởi vì mới vừa rồi Trần Môi khiêu khích anh nên anh mới có thể có ý đồ xuống tay với người phụ nữ đầu óc thiếu gân lqđ này. Nhất định là như vậy. Tả Sâm bấm bắp đùi một cái, lừa mình dối người nghĩ.

Đình Lạc Lạc đang cầm trà vội vã từ phòng bếp đi ra, chỉ thấy chân trái cô ở phía trước vấp vào thảm ở cửa phòng bếp, ly trà từ trong tay cô bay ra, nước trà cũng văng ra từ trong ly trà, mà thân thể của cô theo cô thét lên một tiếng trực tiếp nhào tới phía trước. Tả Sâm từ trên ghế salon nhảy ra, bước một tha/nh?ung.lqđ bước dài vọt tới, cái trán đón được ly trà, chỉ nghe hai vật va chạm tạo ra một tiếng trầm đục, Đình Lạc Lạc cũng nhào vào lòng ngực Tả Sâm.

Tả Sâm giận không kiềm được, tuy nói ly trà không đến nỗi đập anh thành sao đầy mắt, nước trà cũng không thể coi là nóng nhưng Tả Sâm anh nhếch nhác thế này thì thật sự là xưa nay chưa từng có. Tả Sâm khiển trách: "Cô rõ rệt biết cái gì hả? Tiểu thuyết không biết viết, đường cũng không biết đi à?" Đình Lạc Lạc ngẩng đầu lên từ trong ngực Tả Sâm: "Thật xin lỗi." Vừa nói, một cái tay nhỏ của cô cũng duỗi lên lau đi nước trà trên mặt Tả Sâm. Trái tim Tả Sâm trong nháy mắt mềm mại, mặc cho tay Đình Lạc Lạc lau tới lau lui trên mặt anh.

Tiếp đó, tình thế không do Đình Lạc Lạc định đoạt. Cánh tay Tả Sâm siết chặt tay Đình Lạc Lạc, kết quả là gậy giữa của cô biến thành từng tiếng riu rít làm nũng. Đình Lạc Lạc cảm giác mình giống như là nhân vật nữ chính ở trong tiểu thuyết kia, cho dù không say rượu nhưng vẫn ở trong tình thế như chi mành treo chuông. Tả Sâm nói ở bên tai Đình Lạc Lạc: "Khóa thứ hai, đi học thôi." Đình Lạc Lạc gương miệng anh đào lqđ nhỏ: cái này, cái này phải học khóa thứ hai rồi sao? Tả Sâm cười một tiếng, lại nói: "Phải chăm chỉ, không cần chi lo hưởng thụ." Đình Lạc Lạc đỏ mặt: tuy nói bị anh siết chặt lấy đúng là có một chút thoải mái, nhưng là hưởng thụ? Ài, không, cái từ này cũng quá ngượng ngùng rồi.

Tả Sâm hôn miệng Đình Lạc Lạc. Đình Lạc Lạc nghĩ thầm: khóa thứ nhất này thật sự thuộc lâu rồi. Nhưng vì cái gì trong đầu vẫn là hỗn loạn, thân thể vẫn là ảm lên? Chẳng lẽ, hôn lên một trăm lần một ngàn lần vẫn là sẽ như thế? Trời ạ, hàng trăm hàng ngàn, rõ rệt cô đang suy nghĩ cái gì hả? Nghĩ đi nghĩ lại cô mới phát hiện lưng của mình đã dính chặt vào giường rồi. Tả Sâm đè ở trên người cô, cho cô sức nặng vừa vặn làm cô không thể động dậy.

Trời ạ, Đinh Lạc Lạc cảm giác mình đã dùng hết hơi sức toàn thân để giãy giụa, sao có thể vẫn là không thể động đậy đây.

Tà Sâm ngừng hôn, mở miệng nói: "Lạc Lạc, mở mắt." Đây là lần đầu tiên anh chính thức gọi cô là Lạc Lạc, âm thanh giống như khăn lông ướt, chỉ cần run rẩy một cái là lập tức có thể nhỏ ra nước. Đinh Lạc Lạc mở mắt tựa như l?ê'quy/đô,n hai hồ nước trong ra. Tà Sâm hít mắt nhìn thẳng vào sâu trong nội tâm Đinh Lạc Lạc: cô đang sợ, nhưng cô càng không muốn cự tuyệt. Tà Sâm nhẹ nhàng cười: "Lạc Lạc, đừng sợ." Đinh Lạc Lạc gần như là khóc lên. Làm sao có thể không sợ? Cô sợ hồng rồi. Cô sợ anh sẽ lột quần áo của cô ra, càng sợ anh sẽ rời cô đi. Ai, thôi, quyết định chọn ra một phương án đúng đắn nhất, vẫn là ôm lấy anh đi, không để cho anh rời đi.

Tà Sâm cảm nhận được thỏa mãn trước nay chưa từng có, chỉ vì Đinh Lạc Lạc nhút nhát bên dưới đưa tay ôm lấy anh. Anh đã từng duyệt qua vô số phụ nữ, lại chưa bao giờ biết then thùng tự nhiên như thế, khăn cầu tự nhiên như thế. Anh, thật là sống uống phí rồi.

Đinh Lạc Lạc cởi quần áo ra, Tà Sâm cũng cởi quần áo ra. Đinh Lạc Lạc không phân biệt được tiếng thở dốc bên tai phát ra từ trong miệng của ai, chỉ thấy được ngón tay linh hoạt của Tà Sâm dạo chơi trên da thịt sáng bóng của mình, mà ngón tay của anh là bàn là sao? Tại sao đi qua chỗ nào thì chỗ đó ấm lên trong nháy mắt? Nụ hôn của Tà Sâm dừng ở trước ngực Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc không tự chủ cong thân thể. Trời ạ, ngày tận thế, đường khí cũng sắp bị mất hể rồi, cô không thể hít thở được. Trong lqđ miệng Đinh Lạc Lạc không tự chủ phát ra tiếng rên rì, lực khổng lồ của Tà Sâm tan thành mây khói, ngay cả biết rõ cô sẽ đau đớn, ngay cả anh không đành lòng để cho cô đau đớn, anh vẫn để cho cô đau đớn đến khắc cốt ghi tâm.

Trong mắt của Đinh Lạc Lạc chảy ra hai dòng nước mắt, trong miệng cũng phát ra một chữ "Đau". Tà Sâm bức bách chính mình dùng động tác lại, anh hôn lên nước mắt của cô, nói cho cô biết: "Đừng sợ." Qua làn nước mắt, Đinh Lạc Lạc cảm thấy Tà Sâm cũng trở nên mơ hồ. Cô nhìn anh hơi nhíu chân mày mà quên mất đau đớn của mình, cũng đau lòng cho anh. Đinh Lạc Lạc mở miệng: "Tại sao anh cau mày? Tôi làm sai chỗ nào à?" Tà Sâm kim lòng không được hôn lên miệng nhỏ lấm bầm trước mặt, không phải là bởi vì anh muốn hôn, cũng không phải là bởi vì anh cảm thấy nên hôn, mà là anh cảm thấy nếu như anh không hôn, anh đúng là tên ngốc đệ nhất thiên hạ.

Đau đớn dần dần tan đi, thay vào đó Đinh Lạc Lạc cảm giác mình đang tung bay ở trên bầu trời, bên cạnh là đám mây lớn. Ngón tay của cô ôm chặt lưng Tà Sâm, cảm giác giống như là vừa mới buông ra thì mình sẽ lập tức rơi lqđ.tha.nh.ung xuống. Tà Sâm cũng thân ở giữa bầu trời, cao đến giống như là muốn chạm tới thiên đường. Rốt cuộc anh cũng học được, chuyện nam nữ phải tự nhiên như thế. Thua thiệt anh ngày xưa nói khoác với Đinh Lạc Lạc mình đối với chuyện người trưởng thành rất có kinh nghiệm, lại không thể tưởng tượng được, đến cuối cùng vẫn là Đinh Lạc Lạc dạy anh.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mộng đẹp của Nguyên Vi trở thành sự thật

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm không trở về ngủ ở căn phòng sát vách nhà Đinh Lạc Lạc, anh ngủ luôn ở bên người Đinh Lạc Lạc. Sau khi Đinh Lạc Lạc từ trên bầu trời trở lại trên giường, đổ ụp trên mặt lan tràn ra toàn thân, cô che kín chắn, biến thành một con sâu lông. Tà Sâm bật cười, kéo cả chăn và Đinh Lạc Lạc tới. Anh hỏi: "Lạc Lạc, em năm lqđ.th?nhh?ng nay bao nhiêu tuổi?" Sâu lông mở miệng: "24." Tà Sâm không khỏi ngẩn ra: cô nhóc ngây ngốc này đã hai mươi bốn tuổi, như vậy xem ra Trần Mối mười chín tuổi kia giống như là có ngàn năm đạo hạnh rồi. Đinh Lạc Lạc, hai mươi bốn năm này của cô sẽ không phải là sống ở rừng sâu núi thẳm chứ? Sao cô có thể viết tiểu thuyết thành niên đây? Cô nên đi viết sử từ hồ báo đại chiến, hầu tử xưng vương.

Tà Sâm lại hỏi: "Lạc Lạc, em là lần đầu tiên viết tiểu thuyết ư?" Chỉ là, Đinh Lạc Lạc đã ngủ rồi. Cô cuộn lại ở trong ngực Tà Sâm giống như trẻ sơ sinh. Tà Sâm lần nữa bật cười: cô thật đúng là thiếu gần. Dẫu sao cũng từ thiếu nữ biến thành phụ nữ, lại không bị thương xuân buồn thu ư? Tà Sâm nhắc đi nhắc lại: "Đinh Lạc Lạc." Tên người phụ nữ này, anh nhớ mãi không quên.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Lạc Lạc tỉnh lại, chậm rì rì dưới lưng một cái. Chỉ là, cô phát hiện lưng mình kéo dài vướng chân vướng tay. Vừa mở mắt, cô lập tức hô to một tiếng: "Mẹ của tôi ơi." Tà Sâm bị Đinh Lạc Lạc đánh thức, miễn cưỡng mở mắt ra: "Tiểu bắt điểm, sớm an."

Đầu Đinh Lạc Lạc gần như nứt ra, cô một cước đạp Tà Sâm xuống dưới giường, sau đó tự mình bọc chăn cũng nhảy xuống. Cô nhặt quần áo lung tung trên sàn nhà ném cho Tà Sâm, lại một cước tiếp một cước đạp anh tới cửa tủ âm tường, mở cửa tủ ra nhét anh vào.

Rốt cuộc Tà Sâm cũng hoàn toàn tỉnh táo lại. Anh đường đường là Tà Sâm, vào lúc sáng sớm thân thể trần truồng bị một người phụ l?ê'qu<y.đô,n nữ đút vào tủ âm tường? Trời ạ, thời thế thay đổi, chim muốn lặn xuống nước, cá muốn trèo tường ư?

Đinh Lạc Lạc vỗ vỗ đầu của mình: trời ạ, cô biến thành người phụ nữ của thầy Tà, cô biến thành sư nương của mình. Đêm qua lý trí của cô đâu? Đêm qua dè dặt của cô đâu? Vì viết tiểu thuyết, cô cũng hy sinh cả mình luôn hay sao? Không, giống như không liên quan đến chuyện viết tiểu thuyết, giống như đêm qua cô kim lòng không được ôm lấy thầy Tà. Đinh Lạc Lạc ở trên sàn nhà thu lượm quần áo của mình. Áo lót đâu? Chẳng lẽ, chẳng lẽ ném cho Tà Sâm rồi? Trời ạ, trái đất mau mau nổ tung đi, để cho cô xong hết mọi chuyện đi.

Trịnh Âu Dương thật sự tới gõ cửa Nguyên Vi. Nguyên Vi tranh thủ chạy bản thảo cả đêm, trời sáng mới ngủ, nghe tiếng gõ cửa cô nhắm mắt lại sờ tới cửa, vừa mở cửa vừa gào thét: "Tên khốn kiếp nào?" Hai cánh tay Trịnh Âu Dương bắt chéo ôm trước ngực, bộ dáng khêu gợi dần dần rõ ràng ở trong

đôi mắt buồn ngủ của Nguyên Vi. Nguyên Vi vội vàng đóng cửa lại vọt tới trước gương lồi kéo áo ngủ nhả nhúm của mình, lại lồi kéo đầu tổ quạ, tiếp đó mới lại ra mở cửa.

Nguyên Vi cười hai tiếng: "Ồ, Âu Dương à. Sớm an." Trịnh Âu Dương chỉ chỉ mặt trời cao cao tại thượng: "Buổi trưa." Nguyên Vi bị mặt trời sáng rõ làm cho không mở được mắt, ngũ quan nhũn thành một đoàn. Trịnh Âu Dương lại nói: "Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi." Nguyên Vi hít vào một ngụm khí lạnh: nằm mơ, nhất định là nằm mơ.

Nguyên Vi lập tức đóng cửa lại. Cô rón ra rón rén đi tới trước tủ treo quần áo, xách quần áo ra, trong miệng thì thảo: "Ngàn vạn lqđ.tha.nh.hư.ng lần không được tỉnh, ngàn vạn lần không được tỉnh." Nguyên Vi rửa mặt, thay quần áo, mở lại cửa, Trịnh Âu Dương vẫn đang ở trước mắt của cô. Cô nhảy chồm lên nhào tới trên người của Trịnh Âu Dương: "Vạn tuế, không phải nằm mơ. Vạn vạn tuế." Trịnh Âu Dương dùng cả tay chân lồi Nguyên Vi xuống: "Làm sao cô lại phiền như vậy hả? Ăn cơm hay không?" Nguyên Vi liên tiếp gật đầu: "Ăn, ăn, cho tôi một con trâu tôi cũng có thể nuốt xuống được."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Làm thầy giáo tức chết

Edit: Thanh Hưng

Ba ngày kế tiếp Đinh Lạc Lạc cũng không gặp được Tà Sâm, kể từ lúc cô nhét thân thể trần trụi của anh vào tủ âm tường cũng chưa từng thấy qua anh. Hơn nữa anh ngay cả điện thoại cũng không gọi tới.

Đinh Lạc Lạc nộp bản thảo mới cho chủ biên Điều. Nam nữ trong tiểu thuyết ở lần say rượu kia không kiếm được mây mưa lqđ.tha.nh.hư.ng một trận khiến chủ biên Điều đọc được thốn thức liên tiếp. Chủ biên Điều hỏi: "Lạc Lạc, cô yêu sao?" Đinh Lạc Lạc lắc đầu như trống lắc: "Không có, không có." Mặc dù trong miệng nói như vậy nhưng trong lòng Đinh Lạc Lạc lại nghĩ: là yêu sao? Cô đã là người phụ nữ của Tà Sâm. Chủ biên Điều liếc mắt nhìn: "Không phải? Vậy cô xem tiểu thuyết đôi truy rồi hả? *****?" Đinh Lạc Lạc tức giận: "Chủ biên, ngài đừng nói mò. Ngài cứ nói bản thảo qua hay không qua thôi." Chủ biên Điều liên tiếp gật đầu: "Qua, qua. Tuyệt hảo cực kỳ."

Tình tiết tuyệt hảo là Đinh Lạc Lạc làm liền một mạch. Sau khi cô nhét Tà Sâm vào tủ âm tường thì ngồi vào trước máy vi tính, rên sất khi còn nóng gồ lên bàn phím. Cô nhớ cảm giác mình lên trời, cũng nhớ mỗi một động tác của Tà Sâm. Đinh Lạc Lạc không rõ chỉ có hai điểm: một là tại sao mình sẽ vì viết tiểu thuyết cho tòa soạn báo mà ngay cả thân thể thuần khiết cũng liên lụy, mà điểm thứ hai chính là tại sao thân thể bị liên lụy mà trên mặt mình vẫn còn treo lên tươi cười.

Tà Sâm ba ngày không trở về "Thiên Viên". Anh không gọi điện thoại cho Đinh Lạc Lạc, cũng không nhận được điện thoại của Đinh Lạc Lạc. Mấy ngày nay anh đều ở tại Tây Thành, cùng Trần Môi chung giường chung gối.

Trần Môi cẩn thận, cô ta có một đôi mắt thông tuệ: lần này Tà Sâm cực kỳ giống một quả bom lúc nào cũng có thể nổ tung. Tà Sâm đi tới đi lui ở trong phòng, nghiêng mắt nhìn điện thoại di động trên bàn uống trà nhỏ. Trần Môi tiến lên phía trước kéo tay Tà Sâm đặt lên ngực của mình. Tà Sâm ôm cô ta lên giường, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô ta. Trần Môi đối với nhiệt tình trên người đàn ông này cảm thấy xa lạ, anh giống như là cực kỳ yêu cô ta, hoặc như là trẻ người non dạ. Trong lòng Trần Môi rất rõ ràng, đã có một người phụ nữ làm cho Tà Sâm trở nên xa lạ. Là dạng phụ nữ gì? Trần Môi vừa không ngừng thờ gập vừa nghĩ.

Tà Sâm thật sự muốn nổ tung. Anh cảm thấy, anh bị cô gái mặt người dạ thú Đinh Lạc Lạc kia thiết kế. Cô lợi dụng anh học chuyện l.ê.q.úy.đồ,n nam nữ, sau đó một cước đá văng anh đi. Không, không chỉ là một cước, cô đá khoảng chừng năm sáu cước. Cô hoàn toàn không quan tâm cảm thụ của anh, hoàn toàn xem anh như công cụ. Người phụ nữ này thật là qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa. Có câu nói: dạy dỗ đồ đệ, chết đói sư phụ. Câu này dùng cho Tà Sâm thì có thể đổi thành tức chết sư phụ. Cô không có gì muốn học nữa vì vậy nhét anh về tủ âm tường, hôm nay ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi tới.

Trong phòng làm việc, Tà Sâm gầm thét: "Nước, tôi muốn uống nước." Thư ký Sally đẩy cửa vào: "Có muốn đổi lại khẩu vị hay không? Hôm nay không uống cà phê, đổi uống trà, có được hay không?" Tà Sâm gần như phát điên: "Trà? Cô thể nhưng để cho tôi uống trà? Cô có phải không muốn sống nữa hay không?" Sally vô tội nhếch nhác lui ra, mầng nhĩ rầm rầm chấn động.

Đinh Lạc Lạc lại đi thăm bà nội. Bà nội ngồi ở trước bàn mặt chược, mím môi cười đến khô cực. Trước bàn một người lão thái thái khác nói với Đinh Lạc Lạc: "Bà nội của cháu đã thắng chúng tôi mấy ngày rồi." Bà nội Đinh mở miệng: "Lạc Lạc, bà đi xem quê. Đại sư nói, năm nay bà tài vận đại vượng, mà còn cháu là tình vận vượng đấy." Đinh Lạc Lạc lấy cái ghế băng ngồi xuống sau lưng bà nội: "Sẽ vượng thành cái dạng gì ạ?" Bà nội Đinh không yên lòng: "Ai nha, vượng đó là có thể gặp người đàn ông tốt chữ sao."

Đinh Lạc Lạc như đi vào cõi thần tiên: thầy Tà coi là người đàn ông tốt sao? Nên là thế đi. Mặt của anh đẹp mắt, thân thể lqđ.tha.nh.hư.ng cũng dễ nhìn, còn lấy giúp người làm niềm vui. Chỉ là, anh đã mấy ngày không về nhà. Công nhân xây dựng cần làm suốt đêm sao? Đinh Lạc Lạc càng nghĩ càng cô đơn: khi nào anh mới có thể về nhà đây.

#Thanh Hưng: Aizzz, bao giờ anh mới thôi trắng hoa đây -_-||

Chương 24: Cháu trai của Tả Ấp

Edit: Thanh Hưng

Giang Tiêu lại tổ chức bữa cơm chỉ có ba người chị em. Lần này, Đinh Lạc Lạc và Nguyên Vi cùng đứng chung một trận địa: "Giang Tiêu, nói, gần đây rốt cuộc cậu đang bận rộn chuyện gì?" Nguyên Vi lại nói: "Viên Kiệt tới lqđ,than?hh.ung nhà của tớ tìm cậu, cậu có biết hay không?" Đinh Lạc Lạc lập tức phụ họa: "Đúng, đúng, anh ấy cũng gọi điện thoại cho tớ để tìm cậu." Hai tay Giang Tiêu giơ lên cao, làm tư thế đầu hàng: "Các chị em, tha cho tớ đi. Về sau, về sau tớ sẽ thẳng thắn." Nguyên Vi kinh sợ: "Về sau tức là vẫn có lần sau à?" Giang Tiêu làm nũng: "Ai nha, tóm lại chính là về sau."

Nguyên Vi không kịp chờ đợi đổi đề tài: "Này, tự tớ thẳng thắn. Tớ yêu." Đinh Lạc Lạc tròn to hai mắt: đầu tổ quạ cũng có thể yêu? Nguyên Vi tiếp tục nói: "Lạc Đà, tớ yêu đương với tay trống kia." Đinh Lạc Lạc bĩu môi: "Cái tay trống gì, rõ ràng là thợ rèn." Giang Tiêu chen vào nói: "Sát vách? Hàng xóm? Yêu? Này, phát triển tới mức nào rồi?" Mắt Nguyên Vi nhìn về phía trước, bộ dạng mơ mộng: "Anh ấy chủ động tới gõ cửa nhà tớ, tìm tớ đi ăn cơm."

Giang Tiêu xì mũi coi thường: "Cái này gọi là yêu?" Nói xong, cô ấy quay mặt về phía Đinh Lạc Lạc: "Này, Lạc Lạc, tớ lại cảm thấy gương mặt của cậu càng giống như là yêu đương hơn đấy." Đinh Lạc Lạc lập tức cứng cứng cổ thất lung: "Đừng nói mò."

"Trái phải địa sản" chuẩn bị cuộc so tài trang hoàng mới, Lương Hữu Tề ghi danh trước tiên. Báo danh xong, cậu ta lên phòng làm việc của Tả Sâm, chuẩn bị tiêu phí thời gian.

Lương Hữu Tề bắt chéo hai chân: "Có vào ở 'Thiên Viên' không?" Tả Sâm vừa xem văn kiện, vừa "Ừ" một tiếng. Lương Hữu Tề lại hỏi: "Anh ở tù âm tường bên này, hay là tù âm tường bên kia thế?" Tả Sâm run tay một cái, chỉ thấy tài liệu như phi đao bay về phía Lương Hữu Tề. Lương Hữu Tề dùng chiêu "Con rùa đen rút đầu" nhặt về cái mạng nhỏ. Tả Sâm tựa vào ghế làm việc rống to: "Sally, tiền khách." Thư ký Sally vọt vào, một phen túm lấy Lương Hữu Tề xông ra ngoài. Cô ta khuyên Lương Hữu Tề: "Có sao không, trốn thật xa thì hơn."

Đinh Lạc Lạc lại ngồi vào tù âm tường. Cô cầm điện thoại di động, do dự có nên gọi điện thoại cho Tả Sâm hay không. Chỉ là, gọi lẽ/quý/đôn thì nói cái gì đây? Hôm nay không có khóa thứ ba, chẳng lẽ nói: "Thầy Tả, ôn tập lại khóa thứ hai cho tôi đi" à? Không, vạn lần không được. Đinh Lạc Lạc dậm chân, cảm thấy trong lòng giống như có con côn trùng nhỏ bò qua bò lại.

Tả Sâm không chờ được điện thoại của Đinh Lạc Lạc, ngược lại chờ được Tiểu Mễ. Tiểu Mễ nói: "Tả tiên sinh, cần gì độc ác như vậy?" Tả Sâm nghĩ thầm: vậy thì tôi để cho cô biết cái gì gọi là hung ác. Anh nói: "Bây giờ tôi nay gặp ở nhà hàng Tinh Ngữ." Bên kia, Tiểu Mễ như hạn hán gặp mưa rào, trong lòng nghĩ thật sự là có công mài sắt có ngày nên kim.

Bây giờ tối, lan điệu Tiểu Mễ lộ tay lộ chân chờ Tả Sâm ở nhà hàng Tinh Ngữ, mà Tả Sâm lại mua hai con chó trở về nhà họ Tả.

Tả Sâm đặt hai con chó xuống đại sảnh nhà họ Tả, hô to gọi Tả Ấp: "Cha, mau ra đây, mau đến xem cháu trai." Tả Ấp mới vừa từ công ty về đến nhà, đang ở trong phòng ngủ thay quần áo, vừa nghe thấy Tả Sâm la lên lập tức để trần thân trên chạy ra ngoài, nghĩ thầm: thằng nhóc này, từ bao giờ thì có con riêng rồi? Đáng tiếc, lão đầu đáng thương vừa đến đại sảnh nhìn thấy hai con chó lông trắng đang biểu diễn ngoạn ngoạn trên mặt đất chợt cảm thấy trời đất quay cuồng: "Con, con, thằng con xấu xa này, con mang ta là chó sao?" Tả Sâm ôm một con chó lên đi tới trước mặt Tả Ấp, nói năng hùng hồn: "Cha, hiện tại nhận chó mèo làm người chủ nào cũng có. Cha cần gì phải ngạc nhiên." Tả Ấp ôm ngực, cảm thấy không còn sống được bao lâu nữa. Lúc này, Tả Sâm nói với hai chú chó: "Nào, gọi ông nội."

Đúng tám giờ Tiểu Mễ gọi điện thoại tới: "Tả tiên sinh, ngài bao lâu nữa thì đến?" Tả Sâm nói: "Trên đường kẹt xe, sắp tới rồi."

Rốt cuộc sau lần thứ mười chín Đinh Lạc Lạc ném tiền xu thì mặt phải cũng xuất hiện, vì vậy cuối cùng cô cũng có thể gọi điện thoại cho Tả Sâm rồi. Mà bên kia Tả Sâm đang nằm trên ghế sa lon trên chốc chó, nghe điện thoại di động kêu, đang muốn nói với Tiểu Mễ "Xin chờ một chút", nhưng anh thoáng nhìn lại thấy trên điện thoại di động hiện thị số điện thoại của Đinh Lạc Lạc. Tả Sâm giật mình một cái nhảy xuống ghế sa lon, hai con chó bị sợ đến trăm miệng một lời nức nở nghẹn ngào ra ngoài.

Tả Sâm hắng giọng một cái: "Này." Bên này, lòng bàn tay Đinh Lạc Lạc đã chảy mồ hôi: "Tả, Tả Sâm à. Sao nhiều lqđ,than?hh.ung ngày như vậy anh không về nhà? Bận rộn công việc à?" Tả Sâm nghĩ thầm: cô nhóc lớn lên trong rừng sâu núi thẳm này xác thực không biết cái gì gọi là "Thỏ khôn có ba hàng". Mấy ngày oán khí bị Tả Sâm một ngụm thở hắt ra: "Ài, anh đang trên đường về nhà đây."

Bắt đầu từ khi nào, chỉ cần Đinh Lạc Lạc gọi một cuộc điện thoại thì anh bắt đầu trên đường về nhà rồi hả?

Trước khi Tả Sâm rời đi còn la lên với Tả Ấp: "Cha, chăm sóc cháu trai cẩn thận đấy." Tả Ấp ở trong phòng lại nghehnh đón một đợt cao huyết áp, qua một hồi lâu mới chậm rãi đi tới đại sảnh, đuổi theo hai cháu trai chó.

Chương 25: Tác dụng của Em yêu anh

Edit: Thanh Hưng

Lúc Tả Sâm từ tủ âm tường đi tới phòng của Đinh Lạc Lạc thì Đinh Lạc Lạc đang ở phòng bếp pha trà. Anh ho khan một tiếng cô mới xoay người lại nhìn anh. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, trong không gian gần như ùng ùng tan.hh.ung ùng toát ra tia lửa. Đinh Lạc Lạc mở miệng trước: "Đã mấy ngày anh không trở lại rồi." Oán khí của Tả Sâm giống như mây đen cuộn cuộn bao phủ: "Kết quả cho tới hôm nay em mới gọi điện thoại cho anh?" Đinh Lạc Lạc dằng trạ lên: "Em vẫn muốn gọi, chỉ là lại không biết nói cái gì cho phải." Tả Sâm xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng: cô gái nhỏ này, ngược lại nói chuyện rất thẳng thắn. Cô không lợi dụng anh, cũng không chuẩn bị một cước đá văng anh ra. Cô vẫn muốn anh. Trong lòng Tả Sâm như có một đội nhạc leng keng leng keng trình diễn vui mừng muốn chết.

Đinh Lạc Lạc hỏi: "Xây nhà bận rộn như vậy sao? Buổi tối cũng không được về nhà?" Tả Sâm gật đầu một cái: cô nói cái gì thì là cái đó đi, cũng không thể nói cho cô biết phụ nữ của anh nhiều đến mức mỗi ngày đổi một người cũng phải hết một tháng chứ. Tả Sâm hỏi: "Tiểu thuyết của em như thế nào rồi?" Mắt Đinh Lạc Lạc sáng lên: "Chủ biên cực kỳ hài lòng." Tả Sâm nhìn ở trong mắt, Lạc Lạc của anh nhiệt tình yêu thương công việc của mình. Nếu không cô cũng sẽ không biến thành Lạc Lạc của anh rồi.

Tiếp đó, Đinh Lạc Lạc làm một chuyện Tả Sâm không bao giờ nghĩ tới. Cô chủ động ôm lấy anh, gương mặt vẫn như cũ không đánh phản chôn ở ngực anh, cô nói: "Bận rộn công việc cũng phải thường xuyên trở lại, được không?" Tả Sâm cũng không thể ngờ được anh sẽ nói: "Được." Anh nghĩ tới, chỉ là để sau đi. Anh hôn cô, để cô dưới thân, để cho đôi mắt trong suốt của cô sinh ra lửa, để cho cô gọi tên của anh: Tả Sâm, Tả Sâm từng tiếng, vẫn gọi đến khi lòng anh mềm nhũn ra.

Đinh Lạc Lạc nghĩ: là yêu, nhất định là yêu.

Mà đáng thương cho lan điệu Tiểu Mễ ở nhà hàng Tinh Ngữ uống tám ly nước, đi toilet sáu lần, cuối cùng cũng chỉ nhận được những lời bàn luận xôn xao.

Tả Sâm lần thứ hai tỉnh lại ở bên người Đinh Lạc Lạc, vừa mở mắt đã đối mặt với ánh mắt của cô. Đinh Lạc Lạc đã tỉnh một hồi lâu, trong lòng yên lặng luyện tập một câu nói, luyện trăm ngàn lần. Cô nhìn thấy Tả Sâm mở mắt, nói: "Em yêu anh."

Trong đầu Tả Sâm đánh ừng ừng một tiếng giống như thiên lôi, anh cứng đờ, cơ mặt không nhúc nhích. Đinh Lạc Lạc đưa tay diệp nda nle qu ydo n nhỏ bé quơ quơ trước mắt Tả Sâm, mà Tả Sâm vẫn là ngây người như phỗng. Đinh Lạc Lạc sợ hết hồn, nghĩ thầm tác dụng của câu "Em yêu anh" này cũng quá lớn đi, lại khiến Tả Sâm bị sốc? Nghĩ như vậy, Đinh Lạc Lạc một quyền đâm vào bên ngực Tả Sâm, trong miệng còn nói: "Anh không thể chết." Tả Sâm bị đập gần chết, khôi phục thần chí. Anh lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xuống giường, nhặt quần áo lên dựa vào vào tủ âm tường, để xuống cho Đinh Lạc Lạc một câu: "Anh đi trước, sắp trễ giờ làm rồi."

Lần này tới lượt Đinh Lạc Lạc ngốc như một con gà gỗ rồi. Cô nói sai cái gì à? Nói "Em yêu anh" là sai rồi? Nhưng trong lúc yêu một người không nên nói "Em yêu anh" sao? Đinh Lạc Lạc hoảng hoảng hốt hốt nhặt quần áo trên sàn nhà lên, chuẩn bị rời giường. Chỉ là, áo lót đâu? Chẳng lẽ, chẳng lẽ lại bị Tả Sâm mang đi sao?

Tả Sâm cũng hoảng hốt. Anh giờ chiếc áo lót thứ hai của Đinh Lạc Lạc lên: sao mỗi một lần cùng cô gái nhỏ này qua đêm buổi sáng đều cần phải chạy trời chết đây? Sao cô phải nói "Em yêu anh"? Tả Sâm anh nghe "Yêu" đến mức lỗ tai cũng thành kén rồi, chỉ là anh vẫn cứ không thể nghe Đinh Lạc Lạc cô nói ra khỏi miệng.

Tả Sâm không bao giờ ngờ đến có một ngày anh sẽ đối mặt với câu "Em yêu anh" mà không biết làm sao. Trước kia, anh sẽ nói: "Bảo bối, anh cũng yêu em." Anh cũng sẽ nói: "Hả? Yêu anh sao? Vậy thì biểu hiện thật tốt đi." Nhưng hôm nay, nếu anh nói anh cũng yêu Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc này nhất định sẽ mắc cỡ đỏ bừng mặt sau đó biến thành thuốc cao bôi trên da chó dính anh thật chặt, đời này kiếp này không hề nhìn đến bất kỳ một người đàn ông nào khác nữa; mà nếu anh bảo Đinh Lạc Lạc biểu hiện tốt một chút, nói không chừng Đinh Lạc Lạc sẽ ngày ngày nấu canh, đưa anh tới nơi xây nhà.

Tả Sâm không tự chủ "Ồi" một tiếng, sao anh lại trêu chọc người phụ nữ thiếu gân này chứ, cái này có khác gì trêu chọc tổ ong vò vẽ đâu? Tả Sâm anh là ong mật tự do tụ tập, muốn xà vào bụi hoa nào vui chơi thì sẽ xà vào lqđ.than.hh.ung bụi hoa đó vui chơi. Có lẽ nào lại bị một lời tình yêu của Đinh Lạc Lạc trói buộc? Cô không hiểu, cô hoàn toàn không hiểu cuộc sống của anh. Nếu cô thấy anh trái ôm phải ấp nhất định sẽ cảm giác mình bị tất cả người trên thế giới phản bội, sẽ nhảy từ nơi cao nhất của "Thiên Viên" này xuống mất thôi. Ai, được rồi, được rồi, chuẩn là thượng sách.

Bên này, Đinh Lạc Lạc mở tủ âm tường ra nhẹ nhàng gọi: "Tả Sâm? Tả Sâm?" Bên kia, Tả Sâm lập tức nhắc chân phóng ra khỏi phòng. Thật xứng với câu nghe tiếng đã sợ mất mặt.

#Thanh Hưng: ngóng đến ngày anh bị chị ngược chết đi, hừ -_-||

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bạn gái của Lương Hữu Tề

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi ở trên đường nhìn thấy Giang Tiêu ở phố đối diện thì cho là mình sinh ra ảo giác. Chân của cô như bị đóng ở trên mặt đất, đuổi đuổi cố lại đuổi đuổi người, sau lại dụi dụi mắt, vỗ vỗ mặt, lúc này mới thật sự tin tưởng: người phụ nữ rúc vào trong ngực một người đàn ông xa lạ mà cô nhìn thấy không phải ai khác mà chính là Giang Tiêu. Nguyên Vi không nói hai lời lập tức chạy đến phố đối diện, ở trên đường thay nhau vang lên tiếng phanh xe và tiếng bóp còi inh ỏi, đã tới bên kia. Nguyên Vi khom lưng theo đuổi Giang Tiêu. Người đàn ông đang ôm Giang Tiêu gầy như cây gậy trúc, gương mặt trang điểm xinh đẹp. Cô buồn bực: người này thì tốt hơn Viên Kiệt chỗ nào chứ?

Giang Tiêu đã kết hôn với Viên Kiệt bốn năm, trước khi kết hôn còn có thời gian bốn mươi tháng yêu nhau. Hôm nay, Giang Tiêu hồng hạnh vượt tường, hơn nữa còn là cùng một cây gậy trúc tươi đẹp? Nguyên Vi cảm thấy than.hh.lqđ.ung thật không thể tưởng tượng nổi, những thứ thoải mái trong cuộc sống này cũng không kém trong tiểu thuyết của cô đâu.

Sau khi Nguyên Vi theo đuổi hai con đường thì yên lặng về nhà. Trong nhà Trịnh Âu Dương truyền ra tiếng đàn, Nguyên Vi ngồi ở trên thềm đá trước cửa nhà anh. Khó trách, không có ai thích tác phẩm vừa thấy đã yêu của Đinh Lạc Lạc, một lần chung tình là chuyện của cả một cuộc đời; khó trách, tiểu thuyết đại chiến giữa nam và nữ của Nguyên Vi cô một khi đưa ra thị trường thì sẽ lập tức bán được hết. Ngay cả Giang Tiêu là người phụ nữ đã có chồng cũng vượt tường, hôm nay còn ai tin tưởng thiên trường địa cửu nữa? Ai còn cảm động với một đời một thế đây?

Nguyên Vi nhập thần, không nghe thấy Trịnh Âu Dương mở cửa, cũng không nghe thấy anh trầm thấp: "Này". Trịnh Âu Dương cho là Nguyên Vi giả thần giả quỷ, lập tức đưa tay gõ đầu cô một cái. Nguyên Vi lập tức "Ai yêu" một tiếng, nghĩ thầm: người nào đánh lên cô? Trịnh Âu Dương đánh xong cũng cảm thấy hình như mình dùng sức quá lớn, ngay cả ngón tay của mình cũng hơi tê tê rồi. Người phụ nữ đầu tở quạ này thật là trông khá mà không dùng được, hoàn toàn không phát huy được công hiệu giảm xóc.

Nguyên Vi quay đầu lại nhìn thấy Trịnh Âu Dương, vừa muốn cười với anh lại vừa cảm thấy giận dữ sợ. Đang lúc mặt cô giật giật cũng là lúc Trịnh Âu Dương mở miệng trước: "Cô ngồi ở đây làm gì?" Nguyên Vi đứng lên, liếc Trịnh Âu Dương một cái: "Suy nghĩ, hiểu không? Em là tác giả, em đang suy nghĩ về cuộc sống của mình. Nói anh cũng không hiểu." Về phần Trịnh Âu Dương, anh hoàn toàn không giống như người yêu trong miệng Nguyên Vi kia, anh mở miệng đã nói: "Tránh ra."

Nguyên Vi đang muốn phát tác cũng chỉ thấy ánh mắt Trịnh Âu Dương vòng qua mặt của cô, dính vào phía sau cô. Cô xoay người lại, nhìn thấy đứng phía sau là một cô gái nhiều son dây phấn, còn tóc cô gái kia cũng lù xù giống như kẹo đường. Nguyên Vi nghĩ thầm trong lòng: không bằng ba người bọn họ hợp lại thành một đoàn thể, tên đoàn thể gọi là "Nấm hương". Trịnh Âu Dương một phen kéo Nguyên Vi sang một bên, nói với kẹo đường kia: "Vào đi." Nguyên Vi lão đảo một cái, gần như cả người đều hôn lên đất. Cô đứng thẳng người, tro mắt nhìn cô gái kia đi theo sau lưng Âu Dương của cô, vào phòng. Nguyên Vi đuổi theo, khuôn mặt vừa đứng lúc dính vào cửa phòng.

Sau khi khám xét cửa trước, cửa sau, cửa sổ nhà Trịnh Âu Dương cũng không tìm được bất kỳ một đường nhỏ nào, Nguyên Vi ngượng l e qu yd on ngừng trở về nhà. Cô nhú nhú mày: cô gái kia là lạ, trừ trang điểm đậm và mái tóc nổ tung, còn có cái gì đó là lạ. Chỉ là, nhất thời Nguyên Vi cũng không nói ra được rốt cuộc là cái gì. Cô chỉ đành thì thầm: người phụ nữ kỳ quái, cô dám can đảm đụng vào Âu Dương của tôi, tôi lập tức sẽ lấy một cây đuốc đốt cháy đầu cô.

***

Tà Sâm bị Tà Ấp gọi vào phòng làm việc: "Con có biết chính phủ có kế hoạch trì hoãn việc xây dựng trạm xe điện ngầm ở Đông Giao không?" Tà Sâm "Hừ" một tiếng: "Cha, đây là lời đồn Vạn Tượng tung ra." Tà Ấp bắt mẫn: "Con điều tra cũng không điều tra đã dám khẳng định là lời đồn?" Tà Sâm phiên nào đi ra cửa: "Con đi điều tra." Tà Ấp vung tài liệu trên bàn làm việc giống như thiên nữ tán hoa: con chó con này thật là càng ngày càng bất kính với ông rồi.

Tà Sâm không khỏi phiền não, một câu "Em yêu anh" của Đinh Lạc Lạc giống như nặng ngàn cân, rơi vào anh làm cho anh có cảm giác diện triều hoàng thổ bối triều thiên (bán mặt cho đất bán lưng cho trời). Anh gọi điện thoại cho Hách Tuấn: "Buổi tối ra ngoài uống rượu." Hách Tuấn nhay bén: "Tớ phải dẫn theo Vân Na." Tà Sâm cũng không hề nề hà: "Vân Na lại dẫn theo ngũ cốc hoa màu, phải không?" Hách Tuấn cười mĩa.

Tùy tiện đi, chỉ cần không phải Đinh Lạc Lạc, tùy tiện là ai cũng tốt. Tà Sâm nghĩ như thế.

Lan điệu Tiểu Mễ uống nhiều tới mức trong bụng có thể chèo thuyền rồi, chỉ là cô ta cũng không hề miệng nhắc một chữ nào tới nhà hàng Tinh Ngự. Tà Sâm ngồi ở trên ghế sofa một ly tiếp một ly uống, Tiểu Mễ ngồi ở trong ngực Tà Sâm một ly lại một ly rót. Hách Tuấn hỏi Vân Na: "Cô ấy không hiểu bề khổ vô biên, quay đầu là bờ à?" Vân Na nói: "Không vào bề khổ, người nào lại biết quay về bờ?"

Ngày này, ra ngoài uống rượu trừ đoàn người Tà Sâm, còn có Lương Hữu Tề. Tà Sâm ở cửa phòng rửa tay đụng vào một người, anh máu dâng lên đầu lập tức vung mạnh một quyền vào mặt đối phương. Đối phương trừ kêu đau một tiếng, ngược lại không có phản ứng gì quá lớn, nhưng Tà Sâm lại thấy một người phụ nữ phi tới, nhào lên trên người đối phương, trong miệng còn hô to: "Hữu Tề, cậu không sao chứ? Hữu Tề?" Tà Sâm định thần nhìn lại, người đàn ông bị anh thương một quyền này, đúng là tay sai của anh, trang hoàng thiết kế sư Lương Hữu Tề tiên sinh.

Sao đây trước mắt Lương Hữu Tề bắt đầu một ngôi một ngôi giảm dần, rốt cuộc cậu ta nhận ra người ra tay: "Tà Sâm? Anh điên rồi à?" Tà Sâm như quả cầu da bị xì hơi: "Ừ, tôi điên rồi." Ngược lại Lương Hữu Tề lại có tri thức hiểu than.hh.lqđ.ung lễ nghĩa: "Anh tới mượn rượu giải sầu?" Tà Sâm lung

tung xoa xoa đầu: "Quần khi gió giải sầu hay là mưa vui cái gì, tới đây ngồi chung một bàn đi."

Lương Hữu Tề dẫn theo cô gái phi thân tới cứu gia nhập vào bàn của Tả Sâm. Hách Tuấn cùng Vân Na cậu ta đều biết, về phần Tiểu Mễ là Vân Na giới thiệu cho cậu. Cuối cùng, cậu ta giới thiệu với mọi người cô gái cậu ta dẫn tới: "Đây là bạn gái tôi, Giang Tiêu."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Anh là khách qua đường

Edit: Thanh Hưng

Trong khi Tả Sâm ăn cơm với ngũ cốc hoa màu thì Đinh Lạc Lạc lại chần chừ ở trước tủ âm tường, một hột cơm cũng ăn không vô. Đinh Lạc Lạc trầm lắng mỗi vẫn không có cách giải, người viết ba năm bộ tiểu thuyết tình yêu như cô vì sao hôm nay lại cảm thấy tình yêu làm người ta khó hiểu. Ở dưới ngòi bút của cô, sau "Em yêu anh" phải là "Anh cũng yêu em", phải là nước mắt tràn mi đắm đuối đưa tình, hay là phải giống như chủ biên Diêu đề nghị cởi áo nói dây lưng hô mưa gọi gió. Nhưng vì cái gì một câu "Em yêu anh" của Đinh Lạc Lạc cô lại lúng lẩy như thế? Tả Sâm đi làm cho trong lúc hoảng hốt cô cho là mình đang ở thời kỳ chiến lửa phân tranh, người đàn ông vì giết địch đền nợ nước mà vợ và bỏ lại người phụ nữ.

Mà trên thực tế, Tả Sâm không phải đi giết địch, anh chỉ phải đi xây nhà mà thôi. Anh không trở lại, anh lại trắng đêm xây nhà rồi. Đinh Lạc Lạc chưa xót trong lòng: nếu như biết xây nhà tốn công tốn sức như thế, cô thà cả đời ngủ ở trên đồng cỏ.

Đinh Lạc Lạc xuyên qua tủ âm tường đi tới phòng của Tả Sâm. Vừa nhìn một cái cô đã thấy hai chiếc áo lót của mình bị tiện tay đặt ở một bên đầu giường. Cô nhào tới, vật về chủ cũ. Mở tủ treo quần áo của Tả Sâm ra, trong đó chỉ treo vài món quần áo và vài đôi giày. Trong phòng không có cốc uống nước, chỉ thấy trên bàn ăn xếp một hàng chai đựng nước suối. Tim Đinh Lạc Lạc đập nhanh: nơi này cũng không phải nhà của Tả Sâm, nơi này chỉ là một gian phòng của Tả Sâm mà thôi. Tả Sâm giống như một khách qua đường, khách qua đường của "Thiên Viên", khách qua qđ.th.anhh.ung đường của Đinh Lạc Lạc cô. Đinh Lạc Lạc ôm áo lót hoảng hốt chạy về gian phòng của mình, trên trán đổ đầy mồ hôi hột.

***

Nguyễn Vi cũng giống như Đinh Lạc Lạc, cả đêm hoảng sợ. Cô dính mắt vào trên cửa kính nhà mình, trơ mắt nhìn Trịnh Âu Dương và cô gái kỳ quái kia vai kề vai rồi đi, hai mái đầu y hệt kẹo đường chọt cao chọt thấp, càng lúc càng xa. Mả đã qua tám giờ, bệ cửa sổ và cửa thủy tinh nhà Nguyễn Vi đã bị cô cọ đi cọ lại đến bóng loáng rồi nhưng Trịnh Âu Dương vẫn chưa về.

***

Tả Sâm tỉnh dậy, tác dụng của rượu còn vẫn còn, hành hạ đầu của anh. Anh lại nhìn cánh tay nặng trĩu một cái, phát hiện người đang gối lên phía trên là Tiểu Mễ. Tiểu Mễ cũng tỉnh lại, quay đầu về phía Tả Sâm dăng môi của mình lên. Tả Sâm dùng hết sức lực đẩy cái đầu đang từ từ phóng đại trước mặt anh ra. Chỉ nghe "A" một tiếng quỷ kêu, thân thể Tiểu Mễ bị đẩy về phía sau.

Trong phút chốc Tả Sâm rời khỏi nhà Tiểu Mễ. Anh mặc quần và đi giày, cầm áo sơ mi và tất ở trong tay. Anh nghĩ thầm: thật là gặp quỷ, ngày nào cũng sáng sớm đã kinh sợ. Ở Đinh Lạc Lạc bên kia đã thế, ở Tiểu Mễ bên này cũng thế. Đinh Lạc Lạc? Bây giờ cô đang làm gì? Có phải lại đang quên mình gõ bàn phím hay không? Cô là kiểu người không ra khỏi nhà, không gõ bàn phím còn có thể làm gì? Tả Sâm vừa cài nút áo sơ mi vừa suy nghĩ về Đinh Lạc Lạc. Cho đến lúc đến công ty, thư ký Sally mới quanh co lòng vòng nói cho anh biết: "Áo sơ mi hôm nay của ngài, là theo phong cách không đối xứng sao?" Tả Sâm tức giận, vội trốn vào phòng làm việc đổi thành đối xứng.

Tả Sâm gọi điện thoại cho cục quy hoạch xây dựng thành phố. Vốn dĩ kế hoạch là đầu năm sau xây dựng trạm xe điện ngầm ở Đông Giao, đã là trạng thái ván đã đóng thuyền, bây giờ lại lập lờ nước đôi. Kế hoạch mua l eq uyd on đất ở Đông Giao vô cùng cấp bách, "Vạn Tượng địa sản" lại thả tiếng gió, nói sẽ chuyển sang bên cạnh mua. Chu Kiều tựa vào trên bàn xử lý công việc của Tả Sâm: "Cậu thấy thế nào?" Tả Sâm ngậm bút máy: "Mua, giữ nguyên kế hoạch mua." Chu Kiều phản đối: "Nguy hiểm quá lớn." Tả Sâm lại nói: "Ra ngoài đi." Chu Kiều quay người đi ra ngoài. Cô ta nhận tiền của người, thay người đốc sức, cũng biết đâu là điểm dừng.

***

Nguyễn Vi gọi điện thoại cho Giang Tiêu. Cô không bắt được Trịnh Âu Dương chỉ đành phải lùi lại chuyển sang bắt bó Giang Tiêu. Cô thử dò xét Giang Tiêu: "Bà chủ nhà, làm gì đó?" Giang Tiêu than thở: "Ai, một người bà chủ gia đình như tớ còn có thể làm gì? Giặt quần áo nấu cơm lau dọn nhà cửa chứ sao." Nguyễn Vi bất bình thay Viên Kiệt: "Nam chủ ngoại, nữ chủ nội, cậu không có lập trường oán trách." Giang Tiêu ngẩn ra, một lát sau mới nói: "Ai nha, tớ chỉ thuận miệng nói, cậu cần gì nghiêm túc thế?" Nguyễn Vi than thở: mình cũng không có lập trường dạy dỗ chính nghĩa, trong thành phố này không biết có bao nhiêu đôi nam nữ bởi vì bị tiểu thuyết của cô xúi giục mà biến thành cặp nam nữ đấy.

***

Sau khi Giang Tiêu cúp điện thoại của Nguyễn Vi lại nhận được điện thoại của Đinh Lạc Lạc. Đinh Lạc Lạc hẹn cô ấy gặp mặt, cô ấy nói: "Cũng gọi cả Nguyễn Vi nữa." Giang Tiêu cảm thấy lời nói mới vừa rồi của Nguyễn Vi chứa đầy hàm ý. Chỉ là Đinh Lạc Lạc ngăn lại: "Đừng, tớ chỉ muốn gặp một

mình cậu."

Gặp mặt, Đinh Lạc Lạc lấy chuyện của cô và Tả Sâm cải biên thành tiểu thuyết nam nữ, hỏi Giang Tiêu: "Này hợp lý không?" Con người Giang Tiêu vòng tới vòng lui suy tư: "Hợp lý. Một nam một nữ xảy ra quan hệ, nữ đối với nam không thể tự kiểm chế, nam lại nhượng bộ lui binh. Cái này quá thường gặp mà." Đinh Lạc Lạc ngập ngừng: "Tại, tại sao?" Giang Tiêu một câu nói toạc ra: "Trách nhiệm đấy, đàn ông không thích phụ trách đâu." Đinh Lạc Lạc như gặp phải sấm sét giữa trời quang, Giang Tiêu nhìn ra đầu mối: "Lạc Lạc, cậu, cậu sẽ không phải là nói chính mình chứ?" Đinh Lạc Lạc chống cự, chế cười nói: "Làm sao có thể? Đây thật là tiểu thuyết mới của tớ."

***

Trịnh Âu Dương trở lại, anh rất cuộc, sau khi ra ngoài hai mươi tư tiếng, trở lại.

Nguyên Vi nhảy lên cửa sổ thủy tinh bóng loáng, lao ra khỏi nhà, nhảy tới tới trước mặt Trịnh Âu Dương: "Anh đi đâu vậy?" Trịnh Âu Dương sắc mặt âm trầm: "Có liên quan tới cô sao?" Nguyên Vi xoa xoa thắt lưng: "Có chứ, chúng ta là hàng xóm tốt, bạn bè tốt." Trịnh Âu Dương móc thuốc lá từ trong túi quần ra, đốt một điếu: "Tôi cảm thấy cô rất phiền." Trong tiếng ho khan của Nguyên Vi, Trịnh Âu Dương đi tới cửa nhà. Nguyên Vi tức giận, bước một bước dài nhảy lên trên lưng của Trịnh Âu Dương: "Em đợi anh cả đêm thế mà anh dám nói em rất phiền?"

Trịnh Âu Dương ném thuốc lá xuống, mở cửa nhà ra, mới đặt Nguyên Vi y hệt con khi từ trên lưng xuống. Chỉ là, một tay anh nắm thắt lưng của cô, một tay kia túm chân của cô, bế cô lên. Nguyên Vi kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn thành hình tròn, cánh tay không tự chủ ôm cổ của Trịnh Âu Dương. Trịnh Âu Dương nói: "Chờ tôi? Cô biết kết quả chờ tôi sao?" Nguyên Vi một lòng muốn trốn, gần như từ lúc nói ra miệng đã muốn chạy trốn. Chỉ là, Trịnh Âu Dương giúp cô ngăn lại, bởi vì, anh cúi thấp đầu xuống, dùng miệng mình ngăn lại miệng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Không làm con rùa loại giá cao

Edit: Thanh Hưng

Trịnh Âu Dương ôm Nguyên Vi lướt qua dây điện rậm rạp chằng chịt của nhạc cụ trên sân nhà, dừng bước trước giường trúc của anh. Một đôi lqđ.thanh.hur.ng mắt to của Nguyên Vi chớp chớp lại nháy mắt, cơ ngực bần chác của Trịnh Âu Dương phập phồng ở trước mắt cô, dễ như trở bàn tay. Cô không nhịn được nuốt vào một ngụm nước miếng, Trịnh Âu Dương nghe rõ ràng. Anh bật cười: ở trong mắt cô gái này, hiển nhiên anh chính là một nòi thịt kho.

Trịnh Âu Dương khom người ôm Nguyên Vi ngã lên chiếu trúc, cô đau tới mức gào lên “Ai yêu”. Nguyên Vi vừa nắn eo vừa nghĩ: sao lại không có giường? Sao lại không có nệm mềm nhũn? Dưới ngòi bút của cô có bao nhiêu người phụ nữ bị đàn ông ném lên trên giường nệm, tóc quần gọn sóng cùng bộ ngực đầy đặn lộ ra, hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Đang suy nghĩ, Trịnh Âu Dương đã cao cao tại thượng nói: "Bây giờ cô cút vẫn còn kịp." Nguyên Vi lại một lần nữa tức giận, đơn giản nằm ngửa lên: "Người nào cút người đó chính là con trai của rùa, cháu con rùa."

Được, lần này thì hay rồi. Trịnh Âu Dương lập tức cởi hết quần áo trên người, trần truồng đặt ở trên người của Nguyên Vi. Nguyên Vi cắn môi, dọa cô ngay cả y y nha nha cũng đều nhốt sau hàm răng không dám kêu ra le qu yd on tiếng. Tay Trịnh Âu Dương thuận theo chui vào trong áo Nguyên Vi, sau khi cởi khóa nệm y của cô thì một khắc cũng không chậm trễ trở lại trước ngực của cô. Nguyên Vi trợn to hai mắt, cô cảm thấy ngộ nhờ cô vừa loí long, cũng sẽ bị kẻ địch cho xuống ngựa, trở thành con rùa loại. Mà Trịnh Âu Dương vẫn còn khiêu khích: "Có dám cởi quần tôi xuống không?" Nguyên Vi buồm đôi môi ra: "Ai không dám người đó chính là con rùa khôn kiếp."

Lần này tốt hơn, lập tức từ “Cháu trai”, lại biến thành “Trứng” rồi. Nguyên Vi cô càng thêm cắn chặt hàm răng.

Nguyên Vi đẩy Trịnh Âu Dương ra, nghiêng người đè lên người của anh. Hai tay của cô run rẩy, thật vất vả mới cởi được cúc quần của anh. Về phần Trịnh Âu Dương thì dễ dàng hơn. Anh lần nữa áp Nguyên Vi xuống dưới thân, ném váy của cô đi.

***

Đinh Lạc Lạc lấy hết dũng khí gọi điện thoại cho Tả Sâm. Cô ôm may mắn nghĩ, có lẽ Tả Sâm thật sự là bởi vì vội vàng xây nhà mới không chút tín tức, có lẽ, anh đang đợi cô gọi điện thoại, có lẽ, Giang Tiêu nói rõ ràng dứt khoát nhưng thật ra chỉ là lời nói vô căn cứ. Đinh Lạc Lạc siết điện thoại, cô hòng cảm thấy đắng ngắt, không nhịn được ho khan.

Bên kia, Tả Sâm đang ở trong phòng làm việc gọi điện thoại cho Tô Mộc của "Vạn Tượng địa sản". Tô Mộc và Tả Sâm là bạn cũ, mà "Bạn cũ" này chính xác hơn phải gọi là "Thù cũ". Nhà họ Tả và nhà họ Tô không có ân oán gia tộc cho nên thù cũ của hai người này không có gì hơn là vì một người phụ nữ. Địa vị của Tô Mộc ở "Vạn Tượng địa sản" giống như Chu Kiều ở "Trái phải địa sản". Lần này Tô Mộc gọi điện thoại tới, nói: "Lão Tả, có phải chơi phụ nữ chơi đến chết rồi hay không? Kế hoạch xây dựng trạm xe điện ngầm ở Đông Giao bị mắc cạn, anh vẫn còn mua?" Tả Sâm cười một tiếng: "Lão Tô, bây giờ tôi là cùng quá làm liều. Nhân lực vật lực đã chi một số lớn, chính phủ lại không một mực chắc chắn nói không sửa, hiện tại tôi không thể làm gì khác hơn là thử vận khí một chút chứ sao."

Mới nói đến chỗ này, điện thoại Tả Sâm lại vang lên. Anh thoáng nhìn, liếc thấy ba chữ Đinh Lạc Lạc, tay chân vì thế mà run lên một cái. Bên kia, Tô Mộc lại nói: "Vậy tôi đành chúc anh may mắn thôi." Tả Sâm không yên lòng lật qua lật lại điện thoại di động. Anh giống như nghe được Đinh Lạc Lạc nói nhỏ: mau nghe điện thoại, mau nghe điện thoại. Nhưng anh vừa mới muốn nhận, lại nghe thấy Đinh Lạc Lạc tiếp tục nhẹ giọng nói: em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh. Tả Sâm ném điện thoại di động tới trên ghế sa lon đối diện mới phát hiện bên tai vẫn còn giọng nói của Tô Mộc: "Lão Tả, lão Tả?" Tả Sâm qua loa: "Ừ, ừ. Hẹn gặp lại."

Tô Mộc không hiểu ra sao. Anh ta rõ ràng hỏi: "Buổi tối có thời gian không ra ngoài uống tí rượu? Nếu có thể, gọi cả Katy đi." Nhưng bên kia Tả Sâm thể nào ừ ừ một chút, lập tức nói thẳng là gặp lại sau đây? Tên nhóc này rượu, rút cuộc là uống hay là không uống đây!?

Đinh Lạc Lạc chán nản co ro trên ghế sa lon. Xem ra, Giang Tiêu nói, đúng.

***

Trịnh Âu Dương và Nguyên Vi song song nằm ở trên chiếu trúc, cánh tay gác lên cánh tay, chân gác lên chân, mồ hôi đầm đìa, dính dính kề sát đối phương. Trịnh Âu Dương vừa mới phát hiện đôi môi Nguyên Vi chảy lợm.th.anh.hur.ng máu, máu đã đông lại chuyển thành màu tím. Anh nói: "Không có dừng khí thì cút ngay, cần gì cần mình thành ra như vậy?" Nguyên Vi ngồi thẳng người: "Em không có dừng khí? Anh nói đùa sao? Em cần mình thành ra như vậy, là bởi vì em hưng phấn. Hưng phấn anh có hiểu không?" Trịnh Âu Dương không so đo lời của cô, ánh mắt nóng như lửa dính vào trước bộ ngực trần trụi của Nguyên Vi. Nguyên Vi thoáng cái đỏ mặt, mặc áo và váy vào, phẩy tay áo bỏ đi.

Cô bỏ lờ nụ cười của Trịnh Âu Dương. Mà nụ cười kia phát ra từ đáy lòng, tràn đầy nghiền ngẫm và thương yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Người dân bình thường cũng có người yêu

Edit: Thanh Hưng

Lúc điện thoại của Đinh Lạc Lạc vang lên thì gần như là máu toàn thân cô đều sôi trào. Đáng tiếc, ba chữ "Trương Gia Minh" trên điện thoại.th.hh.lqđ.ung thoại di động giống như chậu nước lạnh dội cho cô lạnh đến tận xương tủy. Trương Gia Minh hỏi: "Lạc Lạc, trường học tổ chức dạ vũ, em làm bạn nhảy của anh có được không?" Đinh Lạc Lạc nói thẳng: "Được."

Trương Gia Minh nhất thời cao giọng "A" một tiếng vang vọng: "A? Có thật không Lạc Lạc?" Đinh Lạc Lạc bi tráng nói: "Thật." Trương Gia Minh cúp điện thoại, khải tạ thần linh khắp nơi, cầu nguyện cho Thượng Đế và Bồ Tát tiếp tục phù hộ anh ta.

Lần đầu tiên Đinh Lạc Lạc cần một người đàn ông, cần một gương mặt đàn ông có góc cạnh có râu ria, một người đàn ông thân thể bần chác tới để cho cô quên đi Tả Sâm, quên đi gương mặt và thân thể Tả Sâm. Đinh Lạc Lạc nghĩ qua, là cô gieo gió gặt bão. Thầy Tả vì dạy cô viết tiểu thuyết người trưởng thành mới có thể làm chuyện người trưởng thành với cô. Cô thân là học sinh không nói "Cám ơn anh" mà lại nói "Em yêu anh", cái này quá hoang đường. Chỉ là, càng hoang đường hơn là, cô cảm thấy cô thật sự yêu thầy Tả. Nếu không, sao cô nhắm mắt lại cũng sẽ nhìn thấy anh? Nếu không, sao cô lại đi khiếu vũ với Trương Gia Minh?

Trương Gia Minh đợi ở cửa trường học nhìn thấy Đinh Lạc Lạc mặc váy dài màu hồ nước chân thật đi tới, cảm thấy cô giống như tiên nữ hạ phàm. Đinh Lạc Lạc buồn bực nhìn mũi chân của mình, giống như là tù nhân đang nhút nhát đi tới pháp trường. Trương Gia Minh vung cánh tay la lên: "Lạc Lạc, Lạc Lạc." Người đi đường rới rít ghé mắt, Đinh Lạc Lạc ước gì bắt kẻ lên trời xuống đất, chỉ cần có thể né tránh anh ta thì ngay cả mười tám tầng địa ngục cũng có thể xông vào một lần.

Trên mặt trái Trương Gia Minh có vết sẹo thật ra thì cũng không dễ thấy, chỉ là dưới ánh mắt của Đinh Lạc Lạc xem ra quanh co giống le qu yd on như sơn xuyên hà lưu. Đinh Lạc Lạc lại lập tức nhìn về mũi chân của mình. Trương Gia Minh xoa xoa đôi tay: "Lạc Lạc, em có thể tới thật tốt, thật tốt." Đinh Lạc Lạc không trả lời, đón nhận ánh mắt của một người phụ nữ: "Ồ, thầy Trương, mang bạn gái tới dạ vũ à?" Trương Gia Minh từ chối cho ý kiến: "Cô Triệu, tan lớp?" Đinh Lạc Lạc giương mắt, chỉ thấy cô Triệu này mặt hạnh phúc, có lỗi có lỗi. Người đẹp Triệu lại mở miệng: "Đúng vậy, một lát nữa chúng ta lại gặp nhau ở vũ hội." Trương Gia Minh lâu bầu "Ừ" một chữ, một tay kéo Đinh Lạc Lạc rời đi.

Đinh Lạc Lạc tránh tay Trương Gia Minh ra: "Gặp cái gì?" Trương Gia Minh bị tránh né lúng túng nắm tay thành quyền: "Cô Triệu này là giáo viên dạy âm nhạc ở chỗ bọn anh. Các giáo viên khác đều nói cô ấy thích anh, cho nên anh nhìn thấy cô ấy cũng không thoải mái." Đinh Lạc Lạc lập tức liếc nhìn người đàn ông bên cạnh này: mắt phải có nốt ruồi, mắt trái có sẹo, Trương Gia Minh này sẽ hấp dẫn người đẹp dạy âm nhạc? Không, nhất định là các giáo viên khác lấy anh ra làm trò cười. Đinh Lạc Lạc nghĩ như thế.

***

Nguyên Vi nằm trước máy vi tính giống như một con vật không xương sống. Trong đầu của cô lộn xộn, giống như một cuộn len rơi trên mặt đất lại bị một con mèo nhào tới chơi đùa, dây dưa quấn quít, càng nghĩ càng loạn. Cô và Trịnh Âu Dương xảy ra quan hệ. Sao cô lại xảy ra quan hệ với Trịnh Âu Dương đây? Nguyên Vi cào cào đầu tổ quạ, ấn đường rối rắm, hai lông mày gần như hợp thành một cái. Đúng, dưới ngòi bút của Nguyên Vi cô đều là tình yêu nam nữ, chỉ là, Nguyên Vi cô vẫn là trong ngọc trắng ngà đây. Trừ thời niên thiếu cùng với người bạn trai đầu tiên của mình ăn trộm trái cấm, trái

qua mấy lần dây dưa bên ngoài, tên khốn kiếp Trịnh Âu Dương này chính là người đàn ông thứ hai của cô.

Nguyên Vi râm rì trong miệng: "Tại sao, tại sao chứ?" Không sai, là cô thèm thường Trịnh Âu Dương, là cô bởi vì không thấy anh mà ăn ngủ không yên cũng không sai, chỉ là, tại sao phải xảy ra quan hệ? Sau này, cô đối mặt với anh thế nào đây? Là làm bộ như chỉ là một giấc mộng xuân, hay là thì thình thoảng sẽ vui vẻ với anh? Nguyên Vi giận dữ: anh được đẩy Trịnh Âu Dương, lại dòn nhà văn nổi tiếng như tôi đến mức này.

Trong lúc Đinh Lạc Lạc và Trương Gia Minh buồn bã ở trong vũ hội thì Nguyên Vi cũng buồn bã ở trong tiệm cắt tóc. Cô quyết tâm thay hình đổi dạng. Cái gì gọi là cắt không đứt, để ý còn loạn*? Nguyên Vi không tin, còn có cắt không đứt hay sao?

*theo tổ hiệu kiểu như bỏ thì thương vương thì tội của mình đấy, nhưng vẫn để như cũ cho nó “liên quan” đến câu sau =_=

***

Trương Gia Minh sau khi hít sâu gần trăm lần rốt cuộc cũng đứng dậy mời Đinh Lạc Lạc nhảy. Đinh Lạc Lạc đưa mắt lên nhìn, nhìn than.hh.lqđ.ung thấy hai mắt Trương Gia Minh, lập tức nói: "Không, không." Lúc này, người đẹp dạy âm nhạc từ trên trời giáng xuống, đã trang điểm son phấn, tăng thêm kiêu my. Cô ta kéo tay Trương Gia Minh: "Thầy Trương, tôi nhảy với thầy."

Trương Gia Minh giống như con gà con bị lão ung bắt làm tù binh, thập tử nhất sinh vào sàn nhảy, anh ta quay đầu lại nhìn Đinh Lạc Lạc, tuyệt vọng như oán phụ trước lúc tự sát. Đinh Lạc Lạc hít vào một ngụm khí lạnh: là mắt cô bị mù, hay là mắt người đẹp kia bị mù?

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tráng sĩ tha mạng

Edit: Thanh Hưng

Sau khi Trương Gia Minh trốn khỏi ma trảo của người đẹp âm nhạc thì liên tiếp giải thích với Đinh Lạc Lạc: "Lạc Lạc, em phải tin lqđ,than,hh@ung tưởng anh, anh không thích cô ấy. Lạc Lạc, em nhất định phải tin tưởng anh." Đinh Lạc Lạc dùng ánh mắt quét Trương Gia Minh từ trên xuống dưới, thế nào cũng vẫn cảm giác anh ta chỉ là một cọng cỏ trên thảo nguyên, một hạt cát trong sa mạc. Trương Gia Minh nhất thời không cẩn thận lại liếc thấy người đẹp âm nhạc. Một đôi mị nhãn của cô ấy giống như là bắn ra dòng điện nghìn von làm cho anh ta run rẩy. Đinh Lạc Lạc lại bị Trương Gia Minh kéo ra khỏi hội trường dạ vũ, Trương Gia Minh nói: "Đi thôi, chúng ta đi thôi."

Bước chân của Đinh Lạc Lạc lúc nhanh lúc chậm, Trương Gia Minh thỉnh thoảng ở phía trước cô, thỉnh thoảng lại đi phía sau cô. Đột nhiên, Đinh Lạc Lạc bắt tay Trương Gia Minh: "Anh muốn hôn em không?" Trương Gia Minh lại phát ra một chữ "A", Đinh Lạc Lạc phì cười: "A cái gì? Bảo anh hôn thì hôn đi."

Càng đến gần "Thiên Viên" thì Đinh Lạc Lạc lại càng phì cười. Đôi môi của cô nóng như thiêu như đốt, tiếng gió bên tai cực kỳ giống hô hấp của Tả Sâm. Cô đứng trước mặt Trương Gia Minh ngược đầu nói: "Hôn em đi." Trên trán Trương Gia Minh toát ra mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, bị gió thổi ào ào muốn rơi xuống: "Lạc Lạc, anh, anh thích em." Vừa nói anh ta vừa nhắm hai mắt lại, một mái đầu như vật rơi tự do đáp xuống, chu miệng trực tiếp xông về phía trán Đinh Lạc Lạc, ba một tiếng, hôn một cái.

Đinh Lạc Lạc cực kỳ hài lòng, một hóp này của Trương Gia Minh hiển nhiên là một gáo nước lạnh, dập tắt ngọn lửa hừng hực trong nội tâm cô. Đinh Lạc Lạc đang muốn cúi người chào tạm biệt lại thấy bên cạnh lao đi/nda,nl>equjlydo#n ra một bóng đen, bóng đen lại vùng mạnh ra một quả đấm, mà quả đấm cứ thế rơi xuống chính giữa má trái của Trương Gia Minh. Trương Gia Minh hét thảm một tiếng, ngã xuống đất co quắp.

Hai tay Đinh Lạc Lạc che miệng nhìn về phía bóng đen. Khuôn mặt bóng đen trắng bệch, vẻ mặt như hung thần ác sát, chỉ là, ngũ quan lại hoàn toàn giống thầy Tả của cô.

"Tả, Tả Sâm?" Đinh Lạc Lạc lắc mình một cái biến thành tiểu nói láp. Tả Sâm không nhìn về phía Đinh Lạc Lạc, ngược lại chạy về phía Trương Gia Minh. Anh đang muốn nhắc chân thì triển một chiêu "Đá bóng" thì Trương Gia Minh đã bình tĩnh lại, hai tay ôm quyền, trong miệng la lên: "Tráng sĩ tha mạng, tráng sĩ tha mạng." Tả Sâm mềm lòng chân nhũn ra, sai bước đi qua, lên xe.

Lần này, đổi lại là Đinh Lạc Lạc la lên: "Tả Sâm, Tả Sâm." Chỉ là, nghe vào trong tai người khác thì tiếng la của Đinh Lạc Lạc chỉ giống như là tiếng gào thét của con muỗi. Nhìn xe Tả Sâm nghiêng ngang rồi đi, Đinh Lạc Lạc hai tay che mặt, nước mắt chảy xuống. Đây là lần đầu tiên sau khi cha mẹ qua đời cô lại một lần nữa trải qua cảm giác trở thành đứa trẻ bị bỏ rơi.

Trương Gia Minh đáng thương chỉ có thể trở mắt nhìn Đinh Lạc Lạc chạy về nhà. Anh ta nhúc nhích mấy cái, vịn vịn giầy giụa đứng lên che má trái sung to trở về nhà.

Tả Sâm trực tiếp xé rách váy ngủ của Trần Môi vứt cô ta lên giường. Mặc dù Trần Môi bất động thanh sắc nhưng nội tâm lại rối loạn. Người đàn ông này một bụng lửa giận. Người đàn ông này mang lửa giận từ chỗ nào tới đây? Tả Sâm đè lên Trần Môi, gặm nuốt cổ của cô ta. Đinh Lạc Lạc, người phụ nữ lãng lợ này, cô không xứng nói yêu với anh, cô không xứng. Cô và Trần trái cây này giống nhau đều là một loại hàng hóa, giống nhau đều là diễn viên

hạ lưu. Không, Đinh Lạc Lạc cô cũng không xứng so sánh với Trần trái cây này, cô đối trả, cô là kỹ nữ còn muốn ôm đềm thờ trình tiết. Tà Sâm nghĩ đến hai chữ "Kỹ nữ" thì cứng ngắc lại ở trên người của Trần Môi. Anh vụn vụn không ngờ, chỉ là một Đinh Lạc Lạc lại có thể chọc tức anh đến mức không lựa lời mà nói nữa rồi.

Hai chân Trần Môi quán lên hông của Tà Sâm, trong miệng nước nờ rên rỉ. Cô ta hàm hồ nói: "Em là của anh, em là của một mình anh." Khóe miệng Tà Sâm kéo ra một nụ cười. Rất tốt, rất tốt.

***

Vừa rồi là Tà Sâm lái xe, cứ đi cứ đi lại không tự giác đi đến "Thiên Viên". Chỉ là, Nguyên Vi lại không giống thế. Bất kể cô tự giác hay không tự giác, cô đều không tránh được phải đi qua cửa nhà Trịnh Âu Dương.

Nguyên Vi mới vừa từ biệt mái tóc nổ tung đổi sang mái tóc thẳng chỉ vừa dài qua tai hiện lành chân thật. Lúc về nhà đi qua cửa nhà Trịnh Âu Dương, hai tay giữ chặt đầu của mình không để mình nhìn loanh quanh nhưng cổ tình cửa nhà Trịnh Âu Dương lại mở ra. Lần này, Nguyên Vi không thể nhìn được nữa. Cô hát đầu, lắc lắc mái tóc mới của mình, đồng thời cũng nhìn thấy cô gái kỳ quái đã gặp lúc trước đi ra từ nhà Trịnh Âu Dương.

Trịnh Âu Dương đi theo sau lưng cô gái kia, dừng bước ở cửa, dặn dò: "Trực tiếp về nhà, đừng để anh lo lắng." Cô gái kẹo đường kia hết gật đầu lại gật đầu, đầu to mà người nhỏ gần như mất ổn định. Nguyên Vi buồn bực đi qđ.than.hh.ung về nhà mình, trong lòng hồ hạo: Âu Dương, mau gọi em lại, mau gọi em lại. Đáng tiếc, Trịnh Âu Dương rầm một tiếng đóng cửa, rung đến mức lục phù ngũ tạng của Nguyên Vi rơi tan tác. Nguyên Vi dừng bước, nổi trận lôi đình: Ai ôi? Chiếm được thân thể của cô nãi nãi tôi lập tức giả bộ không nhận ra? Kia là người phụ nữ chó má nào, có cái gì cần lo lắng?

Bên kia, Trịnh Âu Dương đang híp mắt hồi tưởng: Ai? Người phụ nữ có mái tóc thẳng qua tai mới vừa ở cửa kia sao lại có chút quen mặt? Rốt cuộc là giống ai nhỉ?

#Thanh Hưng: anh nam chính này -_-||

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Kỳ tích

Edit: Thanh Hưng

Tô Mộc của "Vạn Tượng địa sản" lại hẹn Tà Sâm uống rượu, Tà Sâm đồng ý, cũng gọi Katy một tiếng.

Katy là nhà thiết kế thời trang dành cho nam, từ không có tiếng tăm gì đến bộc lộ tài năng chỉ mất thời gian ba năm ngắn ngủn. Một năm trước, khi lần đầu tiên cô ấy cử hành buổi trình diễn die,nda;nl/equ

Mặc dù nghề nghiệp giống nhau nhưng người lại khác. Katy lên xe Tà Sâm, thành người phụ nữ của Tà Sâm. Tô Mộc đáng thương, hai năm qua thường thường bóp cổ tay than thở.

Tà Sâm đưa cho Katy phòng ở Đông Thành của mình, mặc dù Katy không hay ở, nhưng lúc nào Tà Sâm cần cô ấy thì cô ấy nhất định ở trong phòng đó chờ đợi. Hôm nay, mới vừa rồi cô ấy mặc một thân váy ren màu đen quyến rũ chờ trong phòng, chỉ là Tà Sâm tới lại nói thẳng: "Đi thôi, Tô Mộc hẹn chúng ta uống rượu."

Trong quán bar cực kỳ mờ ám. Tà Sâm cầm tay Katy dẫn cô ấy đi tới trước mặt Tô Mộc đã uống trước hai chén. Tô Mộc nâng tay Katy lên khẽ hôn: "Đã lâu không gặp." Katy tự nhiên thoải mái, thút tha ngồi xuống: "Nếu như mọi người suốt ngày bận về việc.. Gặp mặt, xã hội sợ là không phát triển được." Đôi mắt Tô Mộc dính lên trên mặt Katy: "Nếu như tôi lại không gặp được cô, tôi sợ là mình sẽ không sống được mất." Đối với việc này Tà Sâm mất điếc tai ngơ, đưa ly rượu đã rót đầy vào trong tay Katy, sau đó tự mình cầm đầu cầm cổ uống. Tô Mộc để che chở của Tà Sâm dành cho Katy ở trong mắt, không khỏi không nói lên lời.

Tô Mộc nhìn chằm chằm Katy lại nói với Tà Sâm: "Thật không buông tha mảnh đất Đông Giao kia?" Tà Sâm nhắm hai mắt lại: "Không nói công sự." Tô Mộc mất hứng: công sự không nói, chuyện riêng lại càng không nói được, chẳng lẽ nói "Uống rượu đi" thì thật sự chỉ là uống rượu? Katy nâng chén kính Tô Mộc: "Nếu như anh lại nhắc công sự, tôi lập tức đi." Tô Mộc cười lạnh: "Đừng đừng đừng, tôi không nhắc tới nữa là được."

Lương Hữu Tề vì ghen chiến với cuộc so tài trang hoàng mới mà lao vào trong phòng làm việc tu luyện một ngày một đêm. Giang Tiêu không có việc gì bèn gọi điện thoại cho Đinh Lạc Lạc: "Thân ái, ra ngoài chơi với tớ đi." Bên kia, Đinh Lạc Lạc mảy may com nước không vào, dung nhan tiều tụy. Cô một lòng bỏ nhào vào tiểu thuyết, tiến triển cũng rất khả quan. Trong tiểu thuyết nữ chính bị nam chính để sang một bên chưa gượng dậy nổi nên tự giận mình, đang có ý đồ cầm dao tiến vào bên trong nhà nam chính, đánh nhau sống chết. Lúc Đinh Lạc Lạc nhận được điện thoại của Giang Tiêu thì đang vì tác phẩm của mình mà cảm thấy kinh sợ. Cô lập tức nói: "Được, được, tớ đi cùng cậu."

Đinh Lạc Lạc đứng trước gương, cảm thấy: nếu cô còn không tỉnh lại, sợ là ngay cả hơi sức cầm dao cũng không có nữa.

Giang Tiêu hô to với Đinh Lạc Lạc: "Ai nha, cậu bị ốm hả? Sao lại tiều tụy như thế?" Đinh Lạc Lạc cười một tiếng: "Không có, đuổi bản thảo chạy vài

đêm." Giang Tiêu lập tức hoan hô: "Chuyện này đối với tác giả như cậu mà nói là chuyện cực tốt."

"Sao cậu rảnh rỗi thế này? Viên Kiệt đâu?" Đinh Lạc Lạc hỏi.

Giang Tiêu đáp rằng: "Anh ấy à, như cũ, luôn luôn đi công tác. Hiện tại đại khái là ở phía Tây Nam của chúng ta đi." Mà nếu như không phải Viên Kiệt liên tiếp đi công tác, sợ là cô ấy cũng sẽ không kết giao với Lương Hữu Tề. Giang Tiêu tâm lqđ.tha.như.sự.nặng.nề: thật không hiểu được, biết Lương Hữu Tề là phúc hay là họa.

Giang Tiêu lôi kéo Đinh Lạc Lạc đi quán bar. Cô ấy nói: "Rượu là một loại kỳ tích, lúc không sung sướng có thể cho cậu vui vẻ, lúc vui vẻ có thể cho cậu càng khoái hoạt hơn." Đinh Lạc Lạc gật đầu đồng ý, cô bây giờ, cần nhất chính là kỳ tích.

Mà thường thường, kỳ tích cũng có nghĩa là "ngẫu nhiên". Đinh Lạc Lạc vừa bước vào quán bar đã ngẫu nhiên nhìn thấy Tả Sâm. Mặc dù anh không nói một lời nhưng hai mắt lại sáng như đuốc. Mà Đinh Lạc Lạc cũng nhìn thấy, cô gái bên người anh.

Giang Tiêu quay đầu lại hỏi Đinh Lạc Lạc: "Sao thế? Sao không đi?" Đinh Lạc Lạc lại không nghe thấy, cô chỉ nghe thấy tim mình đập như trống trận. Giang Tiêu một phen kéo Đinh Lạc Lạc: "Ai nha, đi thôi. Đừng mè nheo." Đinh Lạc Lạc nắm chặt quyền, móng tay gần như đâm vào trong thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cuộc sống riêng của Đinh Lạc Lạc

Edit: Thanh Hưng

Lại đi hai bước, dừng bước biến thành Giang Tiêu. Tả Sâm? Trời ạ, không phải oan gia sao đường lại hẹp như vậy? Giang Tiêu lập tức quay mặt đi: nếu để cho Tả Sâm nhận ra cô ấy, nếu để anh kêu la ra quan hệ của cô ấy và Lương Hữu Tề, vậy cô nên giao phó với người luôn luôn cố chấp Đinh Lạc Lạc thế nào đây? Đinh Lạc Lạc nhất định sẽ cho rằng cô ấy xứng đáng bị trói vào tảng đá, sau đó thả xuống đáy biển. Trông mắt Giang Tiêu vì liếc mà gần như rút ra khỏi hốc mắt, mới lại vụng trộm liếc thấy Tả Sâm. Chỉ một cái liếc mắt này, nhịp tim Giang Tiêu đã gia nhập hàng ngũ trống trận. Tả Sâm, rõ ràng đang nhìn cô ấy, rõ ràng, nhận ra cô ấy.

Đinh Lạc Lạc? Sao cô lại ở đây? Không, không, là mình uống quá nhiều. Tả Sâm nghĩ như thế. Chỉ là, nghĩ như vậy, Tả Sâm lại càng cảm thấy bết bát hơn. Sở dĩ anh uống rượu với tên Tô Mộc không có ý tốt này chỉ là vì die

Tả Sâm đứng thẳng người, hai người tim đập như trống trận là Giang Tiêu và Đinh Lạc Lạc cũng đến bước ngoặt nguy hiểm. Giang Tiêu đang muốn thoái mái tiến ra đón, mở miệng trước chặn lại lời nói của Tả Sâm, Tả Sâm đã ba chân bốn cẳng tiến lên níu lấy Đinh Lạc Lạc: "Lạc Lạc, Lạc Lạc? Thật sự là em?" Giang Tiêu cả kinh, nuốt lời nói mình chưa kịp nói ra khỏi miệng vào, còn ngay lập tức cắn vào đầu lưỡi. Đinh Lạc Lạc ngược lại oai phong凛冽: "Là em." Tả Sâm tỉnh rượu một nửa, khiển trách: "Sao em lại tới chỗ này?" Lạc Lạc của anh không nên tới nơi tốt xấu lẫn lộn này. Đinh Lạc Lạc lại mạnh dạn liếc mắt nhìn người phụ nữ mới vừa rúc vào bên cạnh Tả Sâm, to gan lớn mật nói: "Em có cuộc sống riêng của mình, không có quan hệ gì với anh."

Đinh Lạc Lạc vẫn nắm chặt quyền, lưng thẳng tắp. Quan hệ thầy trò giữa Tả Sâm và cô đã kết thúc, vừa đúng lúc kết thúc hai khóa kia thì kết thúc. Hiện tại, cô yêu Tả Sâm, cô nhớ Tả Sâm, cô không có cách nào coi như không thấy Tả Sâm bên cạnh một người phụ nữ khác. Coi như cô nói năng lỗ mãng với Tả Sâm, coi như cô muốn quăng một cái tát lên mặt Tả Sâm thì người đời cũng không có quyền chỉ trích cô không tôn trọng đạo. Về phần Tả Sâm, anh có quyền không yêu Đinh Lạc Lạc cô, có quyền để một người phụ nữ khác bỏ lên người, chỉ là, anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống của Đinh Lạc Lạc cô.

Trong nháy mắt những thứ vừa mới ồn ào trong đầu Đinh Lạc Lạc đều im bất. Hiện tại, Tả Sâm chân chân thực thực đứng ở trước mặt cô, mặc dù lòng cô đau như dao cắt nhưng ngoài mặt lại cực kỳ bình tĩnh.

Mà Tả Sâm lại hoàn toàn ngược lại. Đinh Lạc Lạc có cuộc sống riêng của cô? Cô có cuộc sống riêng gì? Anh em em em với một người đàn ông môi trề như cá? Như thế nào? Vừa viết xong tiểu thuyết người trưởng thành cô lại muốn viết tiểu thuyết người - cá? Vậy "người trưởng thành" là Tả Sâm anh có phải nên lắng lắng rồi đi không?

Giang Tiêu nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, hai người trái phải kia song song biến thành người gỗ, chỉ còn dư lại một mình cô ấy nhích tới nhích lui. Sao Đinh Lạc Lạc lại biết Tả Sâm? Hơn nữa, còn giống như có thâm thù đại hận? Nghe Lương Hữu Tề nói qua, Tả Sâm là một thợ săn lùng giết phái nữ, chẳng lẽ Đinh Lạc Lạc trung thực cũng là một trong số những con dê sa lưới? Chỉ là, nhìn ánh mắt của hai người này, vì sao thợ săn lại càng tràn ngập oán khí hơn?

Tả Sâm không nói hai lời trở lại bên người Katy, ưu nhã cúi đầu về phía mặt của Katy, một nụ hôn cứ như vậy ra đời. Đinh Lạc Lạc cũng không nói hai lời, quay người chạy ra khỏi quán bar. Còn dư lại ngoại trừ Giang Tiêu ghen hờn nhìn trần trời, còn có Tô Mộc, bên miệng gần như toát ra bọt mấp.

Đinh Lạc Lạc đi vài bước, trước mặt bỗng tối sầm lập tức ngã khụy xuống. Thân thể của cô đụng đổ một bàn bàn rượu của l.than.hh.q.ung.đ khách, chai rượu, ly rượu, bát đĩa giòn giã rơi đầy xuống đất. Giang Tiêu thấy thế, hô to một tiếng "Lạc Lạc" sau đó lập tức nhào tới. Tả Sâm nghe tiếng, từ từ ngừng đầu rồi khỏi gương mặt Katy, nhìn Giang Tiêu phi thân, trong miệng không tự chủ lâu bầu nói: "Bạn gái Lương Hữu Tề?" Tả Sâm nhìn lại lần nữa, chỉ thấy tóc dài của Đinh Lạc Lạc tán loạn đầy đất, mà bốn phía đã rất nhiều người vì tò mò mà vây quanh.

Chương 33: Bạn cùng chung hoạn nạn

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm hoàn toàn tỉnh rượu. Những chuyện lúc trước, xóa bỏ, hiện tại, anh phải tới bên cạnh Đinh Lạc Lạc thôi.

Trên bàn khách bị đụng đổ rượu, một người đàn ông bụng phệ đứng thẳng dậy, mặt ông ta đỏ rực, đưa chân lay lay Đinh Lạc Lạc đi nã nã equ ydo n đang bất tỉnh nhân sự: "Này, cô, cô, con bà nó, giả chết à? Lên, đứng lên, tiếp rượu cho đại gia đây." Giang Tiêu nổi trận lôi đình, la ầm lên: "Ông không phải là người à?" Về phần Tà Sâm, anh cũng không tin quan niệm chó má "Quân tử động khẩu không động thủ". Anh đá một cước vào bụng người đàn ông kia, đá tới lúc tên kia gào lên như heo đọi làm thịt. Tiếp đó, Tà Sâm khom người ôm Đinh Lạc Lạc lên, nói với Giang Tiêu: "Bạn gái Lương Hữu Tề, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện trước." Vừa nói, anh vừa như tên ròi cung lao khỏi quán bar.

Lần này, Giang Tiêu biến thành người gỗ: anh, Tà Sâm nhận ra mình?

Gọi về thần chí Giang Tiêu, ấy là heo mập tai to. Ông ta ôm bụng cong lưng, diện mạo dữ tợn đứng trước mặt Giang Tiêu. Giang Tiêu cười mĩa, rồi lại ngấm thấy sau lưng mập mập còn có mấy tên bộ dạng không đứng đắn y hệt đàn em của ông ta. Tóc gáy toàn thân Giang Tiêu cũng dựng thẳng, mở miệng nói: "Không, chuyện không liên quan đến tôi. Tôi, tôi là khách qua đường."

Lúc này, Katy đứng thẳng người hô: "Này, sao cô vẫn chưa quay lại?" Giang Tiêu thông minh, vèo vèo phóng qua. Katy kéo tay Giang Tiêu, đôi môi xinh đẹp cúi xuống nói bên tai cô ấy (GT): "Mắt tôi nhìn không rõ, cô dẫn tôi ra ngoài đi." Giang Tiêu không hiểu ra sao, chỉ là cũng đành cam chịu số phận kéo Katy đi về phía cửa quán bar. Katy đi ngang qua bàn vừa bị đổ kia thì lấy ra một xấp tiền mặt dày từ trong túi xách tay ném xuống mặt đất. Heo lão đại chưa từng trải qua việc đòi, cứ như vậy bị đuổi rồi.

Đinh Lạc Lạc mặt không có chút máu bị đặt tới chỗ cạnh tài xế, Tà Sâm ngồi lên ghế tài xế vừa nhanh như chớp khởi động xe vừa kêu gào: "Lạc Lạc, Lạc Lạc? Em tỉnh tỉnh." Mặc cho Tà Sâm như kiến bò trên chảo nóng, Đinh Lạc Lạc vẫn như cũ trưng ra bộ dáng việc không liên quan đến mình, giống như hương tiêu ngọc tấn.

Bên kia, Katy và Giang Tiêu vừa thoát khỏi miệng hổ. Hai người tay nắm tay chạy trốn, thở không ra hơi. Về phần Tô Mộc trong quán rượu, vừa thấy chuyện không đúng cũng ôm đầu lao ra cửa sau, nhanh như chớp đã không thấy nữa.

Đinh Lạc Lạc nằm ở trong phòng bệnh bệnh viện, thứ có màu sắc duy nhất trên giường bệnh chính là mái tóc dài đen nhánh của cô. Mặt của cô, môi của cô gần như bao phủ trong một màu trắng tinh hoàn mỹ. Trên cánh tay thon gầy của cô cắm kim tiêm và băng dính cố định kim truyền, chất lỏng giúp cô sống tiếp đang rất chậm rãi truyền vào trong cơ thể cô. Tà Sâm ngồi ở bên giường, nhủ lòng này, ánh mắt vô cùng lo lắng khóa ở trên mặt Đinh Lạc Lạc.

Giang Tiêu nhờ Katy gọi điện thoại cho Tà Sâm, vì vậy hai người đang đứng ở trên đường tới bệnh viện.

Katy dẫn đầu vươn tay: "Tôi tên là Katy, chuyên gia thiết kế thời trang, là bạn của Tà Sâm." Giang Tiêu cầm tay Katy: "Giang Tiêu, là bạn của Đinh Lạc Lạc." Giang Tiêu biết, Katy bạn của Tà Sâm này thật ra là một trong số những người phụ nữ của Tà Sâm, chỉ là Giang Tiêu không biết, mắt của người phụ nữ này không tốt lắm vì sao lại làm nhà thiết kế thời trang. Vừa nghĩ, cô ấy vừa không khỏi hỏi ra miệng: "Cô? Chuyên gia thiết kế thời trang?" Katy tự nhiên cười một tiếng: "Ừ. Kỳ quái à? Thật ra thì đôi mắt của tôi chỉ là dưới ánh sáng mờ tối thì mới không nhìn rõ." Giang Tiêu gạt đầu một cái: "À, là bệnh quáng gà." Chỉ là, Katy lại lắc đầu một cái: "Võng mạc biến tính. Bệnh quáng gà chỉ là một triệu chứng mà thôi, bác sĩ nói không lâu nữa tôi sẽ bị mù."

Tim Giang Tiêu gần như ngừng đập. Trong một đêm, Tà Sâm hù dọa cô ấy, Đinh Lạc Lạc cũng hù dọa cô ấy, bây giờ, lại thêm một lthan.hh.q.ung đ người phụ nữ nữa giống như nói chuyện thời tiết bình thường thông báo mình sắp mù.

Katy cũng cảm thấy kỳ quái. Cô ấy (Katy) luôn luôn giữ bệnh tình của mình kín như bưng. Tà Sâm là người duy nhất biết chuyện. Hôm nay, cô ấy (Katy) lại có thể nói với một người phụ nữ xa lạ. Chỉ là, cô ấy lại cảm thấy cực kỳ vừa lòng với lần bày tỏ này, giống như là vốn đang gánh vác một sọt đá vụn, đột nhiên rầm rầm rơi hết một nửa.

Chương 34: Đang gặp lại

Edit: Thanh Hưng

Lúc Giang Tiêu lao vào phòng bệnh thì Katy đứng lại ngoài cửa. Cô ấy (Katy) nghĩ có lẽ Đinh Lạc Lạc cũng không vui khi nhìn thấy cô ấy. Mà bên trong cửa, Giang Tiêu ngay cả một đầu ngón tay Đinh Lạc Lạc còn chưa đụng tới đã bị Tả Sâm ngăn lại. Tả Sâm gầm nhẹ: "Cô ấy cần an tĩnh, cô đi ra ngoài cho tôi." Giang Tiêu cũng gầm nhẹ: "Sao anh không ra?" Đáng tiếc, cuối cùng cánh tay cũng không phải bắt đuôi, lời của Giang Tiêu còn chưa dứt, người đã bị đẩy lao đảo ra khỏi cửa.

Đứng ngoài cửa là bác sĩ, anh ta khuyên Giang Tiêu: "Đừng lấy trứng chọi đá nữa. Mới vừa rồi người đàn ông kia còn die da l qu do tuyên bố nếu như chúng tôi không cứu được cô gái đó, chúng tôi cũng phải chôn theo." Trái tim Giang Tiêu treo ngược lên cổ họng: "Cô gái đó có nghiêm trọng lắm không?" Bác sĩ thông thả ung dung: "Không nghiêm trọng. Cô ấy chỉ là quá lâu không ăn không ngủ." Katy cũng khuyên nhủ: "Có Tả Sâm ở đây, cô ấy sẽ không có việc gì đâu."

***

Nguyên Vi đã mấy ngày không ra cửa, chải mái đầu canh suông mì sợi ngồi chồm hổm trước máy vi tính gặm sạch bánh mì. Cô và Đinh Lạc Lạc giống nhau, dồn đầu thương vào sự nghiệp, gần như gõ bàn phím gõ đến mức bắn ngược lên trời. Chỉ là Trịnh Âu Dương cách vách sẽ không lấy sự nghiệp làm trọng như vậy. Anh đang xuyên qua nhạc khí, bắn bắn cái này, gõ gõ cái đó, trên móng giống như bị gai đâm, làm thế nào cũng không ngồi yên được. Mấy ban nhạc mời anh viết ca khúc mới nhưng bắt đầu đi lòng anh loạn như ma, một nốt nhạc cũng không soạn ra được.

Trịnh Âu Dương trăm mối vẫn không có cách giải: cô gái tên Nguyên Vi này rốt cuộc là biểu diễn cái gì? Ngày xưa cô liên tiếp đưa tới cửa, tùy tùy tiện tiện lôi cánh tay của anh đi ăn này ăn kia, một đôi mắt to giao hoạt như có như không trượt ở trên bắp thịt của anh. Hôm đó, cô còn gan lớn dè ở trên người anh, còi quần của anh xuống. Anh lật người cô lại, cô còn không phục "ưm ưm", mắt to vẫn kiêu ngạo như cũ. Cuối cùng, duy chỉ có máu màu tím ở môi tiết lộ e sợ của cô. Nhưng hôm nay, không, mấy ngày nay, sao cô lại im hơi lặng tiếng rồi hả? Không thấy mái tóc nõ tung của cô đi qua trước cửa sổ, cũng không nghe thấy cô mắt hờn gọi tên anh. Trịnh Âu Dương vẫn cảm thấy, chữ "Âu Dương" trong miệng Nguyên Vi cực kỳ giống tự tình: A Dương.

Nguyên Vi bị trình diễn đứt quãng mấy ngày nay của Trịnh Âu Dương ép. Lần đầu tiên cô đồng ý với Đinh Lạc Lạc: anh là một thợ rèn. Trong lúc tình thế cấp bách, Nguyên Vi đứt bóng vào hai lỗ tai. Vì vậy, cô không nghe thấy Trịnh Âu Dương tới gõ cửa của mình.

Tiếng gõ cửa của Trịnh Âu Dương từ "thùng thùng" biến thành "cạch cạch" cũng không thấy Nguyên Vi mở cửa. Bất đắc dĩ, Trịnh Âu Dương co đầu rút cổ núp dưới cửa nhà Nguyên Vi. Mà Nguyên Vi, vừa đúng lúc đối diện với mặt cửa sổ này, trong lúc không để ý lại giương mắt nhìn thấy một vật có lông đen như mực từ từ đi lên. Đang muốn phát ra gào thét tê tâm liệt phế Nguyên Vi lại nhận ra, đây không phải là kiểu tóc kẹo đường của Trịnh Âu Dương sao?

Trịnh Âu Dương híp mắt rốt cuộc nhìn xuyên qua bệ cửa sổ. Anh đưa mắt nhìn cũng nhận ra trước mặt chính xác có một người phụ nữ đang ngồi. Chỉ là, người phụ nữ này không có mái tóc nõ tung. Đợi chút, đây không phải là người phụ nữ mấy ngày trước anh nhìn thấy ngoài cửa sao? Chờ một chút, cái này, đây không phải là Nguyên Vi sao? Lần đầu tiên mắt của Trịnh Âu Dương trùng như chuông đồng, anh nhìn Nguyên Vi nhẹ nhàng đi về phía anh, nhẹ răng trợn mắt, nhắm ngay xương sống mũi của anh, đám một quyền lên cửa kính.

Nguyên Vi giống như tên lửa đánh ra cửa, đánh đến trước mặt của Trịnh Âu Dương, hai tay chống nạnh: "Anh làm gì đấy? Nhìn lên cô nãi nãi tôi à? Anh chán sống phải không?" Đối với việc này Trịnh Âu Dương tha.lnhh.q.ung.n mất điếc tai ngơ, nhìn chăm chăm người đẹp thanh tú trước mặt. Kể từ khi anh nhìn thấy cô, cô luôn cùng đầu tỏ quạ như hình với bóng, nhưng thật sự không ngờ cô có một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhưng lại lộ ra kiêu ngạo, giống như hồng mai trong tuyết trắng phau phau.

Trịnh Âu Dương bình tĩnh hòa nhã mở miệng: "Dáng dấp tốt như vậy, nói chuyện lại thô lỗ, đáng tiếc." Nguyên Vi trong nháy mắt đỏ mặt. Cái gì? Anh khen cô, dáng dấp tốt? A, trời ạ. Trịnh Âu Dương mồm chó khạc ra ngà voi rồi. Chỉ là, sau khi Nguyên Vi say mê xong lại lập tức thô lỗ: "Dáng dấp của cô nãi nãi tôi được còn cần anh phải nói à?"

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thử thách nhân gian

Edit: Thanh Hưng

Đinh Lạc Lạc gặp được cha mẹ của mình, bọn họ còn là bộ dáng lúc Đinh Lạc Lạc mười tuổi, hào hoa phong nhã, chỉ là Đinh Lạc Lạc lại duyên dáng yêu kiều, là bộ dáng lúc hai mươi bốn tuổi. Đinh Lạc Lạc lao vào trong ngực mẹ: "Con rất nhớ người." Chỉ là, cha Đinh dùng một tay cướp Lạc Lạc từ trong ngực mẹ Đinh vào trong ngực của mình: "Lạc Lạc, chúng ta cũng nhớ con." Nước mắt Đinh Lạc Lạc lập tức chảy xuống: "Con muốn ở lại bên người cha mẹ." Đột nhiên, gương mặt của cha Đinh và mẹ Đinh đều gấp đôi lên: "Không được, không được." Vừa nói, bọn họ vừa giương cánh ra, run run rẩy rẩy bay đi.

Đình Lạc Lạc hét lớn: "Cha, mẹ."

Tà Sâm mới vừa tới phòng làm việc của bác sĩ, lại tiến hành một trận đe dọa: "Nếu cô ấy còn không tỉnh lại, tôi sẽ để cho ông cũng không thể tỉnh lại nữa." Bác sĩ run cầm cập: "Cô ấy, cô ấy quá mệt mỏi. Anh, anh để cho cô ấy ngủ thêm một lát nữa đi." Lúc Tà Sâm lại trở lại phòng bệnh của Đình Lạc Lạc thì vừa vặn nghe được cô nói nhỏ. Không còn kịp lắng nghe nữa, Tà Sâm lại bỏ nhào quay lại phòng làm việc của bác sĩ, giống như xách con gà con ôm bác sĩ tới đây.

Đình Lạc Lạc cảm thấy như có thêm một lớp da dính vào mí mắt, vừa mở đã đau đến tê tâm liệt phế. Nhưng cô nghe thấy có người đi/đến Đình Lạc Lạc cực kỳ mâu thuẫn. Mở mắt ra, cô sẽ nhìn thấy Tà Sâm đao pháp xuất thần nhập hóa, chỉ một đao đã làm cô thương tích khắp người, nhưng nếu không mở mắt, giống như sẽ có người trở thành người chịu tội thay. Được rồi được rồi, vẫn là mở mắt đi, dù sao giả chết cũng không được bao lâu. Tà Sâm nhìn mắt trái Đình Lạc Lạc chậm rãi mở ra một đường nhỏ, lại vội vàng nhắm chặt, sau đó, hai mắt lại đồng thời chậm rãi mở ra. Anh đứng thẳng người, hai tay bắt chéo ôm ở trước ngực, hét lớn: "Đình Lạc Lạc, em con mẹ nó tin anh bóp chết em không."

Bác sĩ đầu trực vừa thấy cô gái đã mở mắt, cuống quýt hoảng hốt xuống một câu: "Cô ấy đã không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi nhiều, nghỉ ngơi nhiều là được." Sau đó, chạy. Tóc không còn bao nhiêu trên đầu cũng hốt hoảng tung bay.

Kê thức thời mới là trang tuần kiệt. Đình Lạc Lạc thấy vẻ mặt căm tức của Tà Sâm không khỏi rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Em sao thế? Bị ốm hả?" Tà Sâm bắt đầu đi, căm tức hóa thành một ngụm oán khí: "Ai, em nói em... Ai, em bảo anh phải nói em cái gì mới tốt đây?" Đình Lạc Lạc hi hi cười ra tiếng: "Cà lăm." Về phần Tà Sâm, phổi đã giống như khí cầu bị thổi lớn, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Lúc này, Giang Tiêu lần thứ năm bấm điện thoại của Tà Sâm, mà rốt cuộc anh cũng nghe. Giang Tiêu bô bô: "Này, Tà Sâm à. Tôi là Giang Tiêu. Lạc Lạc cậu ấy tỉnh chưa?" Tà Sâm cau mày: "Giang cái gì?" Giang Tiêu đầu hàng, nói thẳng: "Ai nha, bạn gái Lương Hữu Tề." Tà Sâm buông lỏng mày ra: "Nha. Tỉnh." Giang Tiêu thở phào một hơi, chỉ là, trong nháy mắt lại nói thêm: "Tà Sâm, tôi van anh, đừng nói cho Đình Lạc Lạc anh đã gặp tôi, đừng nói cho cậu ấy tôi là bạn gái của Lương Hữu Tề." Tà Sâm không có tâm tư nghe cô ấy dài dòng, qua loa hai tiếng lập tức cúp điện thoại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đình Lạc Lạc dần dần có huyết sắc, chỉ là vẻ mặt lại nặng nề. Cha mẹ không nhận cô, vì vậy cô còn phải tiếp tục ở nhân gian tiếp nhận thử thách. Cô vẫn còn yêu Tà Sâm, mà Tà Sâm cũng vẫn không quan tâm cô như vậy thôi. Tà Sâm để bộ dạng tâm sự nặng nề của Đình Lạc Lạc ở trong mắt. Người phụ nữ này, dây dưa tim của anh. Mà đến tận cùng thì trong lòng của người phụ nữ này đang suy nghĩ gì? Cô nói cô thương anh, mà đang lúc anh rối loạn giữa trốn tránh rồi lại không trốn tránh được thì cô lại tựa vào lồng ngực một người cá.

Đình Lạc Lạc cũng để bộ dạng không nói một lời của Tà Sâm ở trong mắt, cô mở miệng trước: "'Thiên Viên' không phải là l.tha.q.nh.h.ung.đ nhà của anh, có đúng không?" Tà Sâm thẳng thắn: "Đúng thế, đây chẳng qua là một trong số nhà của anh." Đình Lạc Lạc lại hỏi: "Người phụ nữ ở quán bar kia, là bạn gái của anh đúng chứ?" Vừa hỏi ra lời, Đình Lạc Lạc đã ước gì lỗ tai mình bị điếc luôn đi. Minh thấy tận mắt, còn cần phải nghe anh chính miệng thừa nhận sao? Về phần Tà Sâm, cũng ước gì mình câm đi. Vấn đề này, bảo anh trả lời thế nào đây?

Đúng lúc này điện thoại của Tà Sâm lại vang lên. Tà Áp ở đầu kia nói: "Con chó con, lập tức về công ty họp."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Can qua cùng ngọc bạch biến hóa

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi nằm ở trên chiếu trúc của Trịnh Âu Dương lật xem nhạc phổ của anh, còn giả khuôn mặt giả thức hừ ra tiếng. Trịnh Âu Dương ôm cây đàn ghi-ta cắm dây điện, hỏi Nguyên Vi: "Cô hừ cái gì?" Nguyên Vi nói năng hùng hồn: "Bản nhạc của anh." Trịnh Âu Dương vừa nghe như ngũ lôi oanh đình. Trong thế giới âm nhạc của người phụ nữ này đại khái chỉ tồn tại 2-3 thanh âm mà thôi.

Nguyên Vi và Trịnh Âu Dương chỉ bằng một câu Trịnh Âu Dương khen ngợi Nguyên Vi "Dáng dấp tốt như vậy" lập tức đã biến chiến tranh thành tư lự rồi. Bọn họ gặp lại nhau sau mấy ngày đối bụng nên đương nhiên diện lỵ Trịnh Âu Dương đánh đàn ghi-ta, Nguyên Vi như si như say. Trong đầu cô chất đầy hình bóng của người phụ nữ có kiểu tóc kẹo đường kỳ quái, người phụ nữ kia liên tiếp ra vào nhà của Trịnh Âu Dương, còn được anh nói "Đừng làm cho anh lo lắng", lời này làm lòng người sợ hãi, cô ta, rốt cuộc là người nào? Mới vừa nãy ở trên bàn cơm có mấy lần Nguyên Vi gần như bật thốt lên hỏi vấn đề này ra, nhưng cuối cùng cũng đều đành nén trở về. Cô cảm thấy: người là sắt, cơm là thép, mọi việc cứ đợi hai người ăn no bụng rồi hãy nói.

Chính là bởi vì đề nén vấn đề này nên Nguyên Vi mới lại đưa tới cửa. Bây giờ cô vì tìm kiếm chân tướng đã ném toàn bộ lúng túng vì xảy ra quan hệ với người đàn ông trước mắt này đến tận Thái Bình Dương.

Lúc Nguyên Vi khẽ hỏi: "Cô ta là ai" thì đàn ghi-ta của Trịnh Âu Dương cũng vang lên một tiếng nặng nề, mà lòng của Nguyên Vi cũng vì vậy nặng nề này mà rơi xuống. Trịnh Âu Dương không lên tiếng, Nguyên Vi lại hỏi một lần: "Người phụ nữ kì quái đó, là ai?" Lần này, Trịnh Âu Dương mở miệng: "Câu chuyện này không liên quan tới cô."

Nguyên Vi nghe được ý không vui trong giọng nói của Trịnh Âu Dương, mình lại sợ bóng sợ gió linh tinh rồi. Đồi bại là trước đây nhất định cô sẽ nhào tới,

náo đến không thể tách rời ra. Nhưng hôm nay, nếu Trịnh Âu Dương quan tâm người phụ nữ kia như vậy thì Nguyên Vi cô còn nháo loạn làm gì nữa?

Nguyên Vi đi, Trịnh Âu Dương cũng không cản. Nguyên Vi nghĩ trong lòng: "Dáng dấp tốt như vậy" có ích lợi gì à? Quay đầu lại còn không phải là mình nóng dần mông lạnh người ta.

***

Tả Ấp triệu hồi con chó con Tả Sâm về công ty đi họp là bởi vì "Trái phải địa sản" có phiên toái. "Vạn Tượng địa sản" thông qua tất tha.lnh[q-ung(đ cả môi giới chính thức tuyên bố sẽ tham gia cạnh tranh mảnh đất ở Đồng Giao, cũng nắm chắc sẽ giành trúng thầu. Trước mắt, "Vạn Tượng" đã tiết lộ sẽ xây khu dân cư cho người nghèo trên mảnh đất kia. Ánh mắt Tả Sâm sáng lên: mô hình cho nhà nghèo?

Trên gương mặt tang thương của Tả Ấp gần như toát ra tia giật mình: "Đừng nói cho ta các người không biết trong công ty có nội gián." Tham gia cuộc họp bao gồm cả Tả Sâm và Chu Kiều nữa là năm người, về mặt đều có tia lạnh lẽo. Tả Sâm hừ một tiếng mở miệng nói: "Tan họp." Tả Ấp lại chột cảm thấy huyết áp tăng lên, thật không biết ngày nào ông sẽ đột tử ở trước mặt con chó con này. Chỉ là Tả Sâm lại nghĩ thầm: không tan họp còn làm cái gì? Chẳng lẽ hai mặt nhìn nhau là có thể lòi nội gián trong công ty ra?

#Thanh Hưng: không hiểu tên chương và nội dung có gì liên quan -_-||

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.